

The background of the book cover is a photograph of a mountain range. The sky is a gradient from orange at the top to green in the middle, suggesting a sunrise or sunset. The mountains are layered, with the foreground being dark and the background being hazy and light green.

Semone

(Mlčící)

Zlomený a vylitý
Cesta Korejce s Ježíšem

Ki Dong Kim

V podání Jimi Millera

„Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i navěky.“
Židům 13:8

예수 그리스도는
어제나 오늘이나 영원토록
동일하시니라

Semone

(Mlčící)

Zlomený a vylitý Cesta Korejce s Ježíšem

Ki Dong Kim

V podání Jimi Millera

Biblické citace jsou uvedeny podle
Starého zákona Ekumenického překladu Bible (1979)
a Nového zákona Nové Bible kralické (2000)

© 2002 Velvyslanci na místě Kristově, Plzeň Překlad: Vlasta Hornová
Původně vydáno jako Semone (Shee Mu Own) © 1996 by Ki Dong Kim. Vydalo nakladatelství Treasure
House, P.O.Box 310, Shippensburg, PA 17257-0310, U.S.A.

Obsah

1. kapitola: Úkryt.....	
2. kapitola: Zběh.....	
3. kapitola: Jen jednou.....	
4. kapitola: První povolání: Poslední naděje.....	
5. kapitola: Nevyzpytatelné cesty Boží.....	
6. kapitola: Osvobození od kuřat.....	
7. kapitola: Kang Soon.....	
8. kapitola: Moje cesty, ne tvoje.....	
9. kapitola: Manželka.....	
10. kapitola: Osel.....	
11. kapitola: Uč mě lásce.....	
12. kapitola: Vzkříšená.....	
13. kapitola: Služ Bohu a pastorovi.....	
14. kapitola: Bůh není ničím dlužníkem.....	
15. kapitola: Maximální chudoba.....	
16. kapitola: Bůh je nad rámec pochopení.....	
17. kapitola: Slova jeho služebníka.....	
18. kapitola: Povodeň.....	
19. kapitola: Velký stan.....	
20. kapitola: Modlitba: Můj kapitál.....	
21. kapitola: Hledající Bůh.....	
22. kapitola: Živá církev.....	
Doslov: Neužitečný služebník	

SEMONE (Mlčící)

Pán mi připomněl, že mám nést jen jeho břemena a mám je nést v tichosti.

Když se jejich kritika proti mně změnila v křik, dokonce i v době kázání, označujíc mne za bludaře a zloděje ovcí, oživil jsem své rozhodnutí, že si ponechám kamínek v ústech, jako připomínku, že nemám nikdy kritizovat.

Někteří lidé se mne ptali: „Co se s tebou děje? Proč jim neodpovíš? Proč je neumlčíš? Vidíš to, ale neříkáš nic.“ A dali mi přezdívku „Semone“ (mlčící).

Mé manželce

S hlubokým uznáním musím konstatovat, že kdyby se Kang Soon, tato nádherná žena modlitby, za mne neprovdala, byl bych dnes ve zcela beznadějně situaci. Je velmi pokorná, daleko víc než já.

KKD

Doporučení

Zřídka kdy poskytuje vlastní životopis víc, než soustředění pozornosti na vlastní osobnost, což není možné říci o historické pouti Ki Dong Kima od r. 1950 až po dnešek. Semone povede čtenáře k pokore a bude ho také inspirovat. Je to skutečně z nebes darovaný životní příběh o Boží milosti.

Terry Lindvall, Prezident Regent Univerzity

Jak vyrostl církevní sbor za 25 let ze sedmi na 80 000 dospělých členů? Toto je příběh, který otřese nejhorlivějšími letničními a nejkonzervativnějšími presbyteriány. Udělal by Bůh pro Ameriku to, co dělá v Koreji? Domnívám se, že ano, jestliže by povolání křesťané zaplatili stejnou cenu.

Kenneth Taylor, Zakladatel/Prezident Tyndale House Publishers

Úkryt

„Nalomenou třtinu nedolomí a doutnající knot neuhásí, dokud nedovede spravedlnost k vítězství.“

Mt 12:20

Prosinec 1957: Yesan, Jižní Korea

Ctyři dny ze šesti, které jsem strávil o samotě v postní modlitbě v prostoru pod pódiem v budově starého Prvního metodistického sboru v Yesanu, byly velmi studené - zem i ovzduší. Přerušovaně jsem dřímával, snívaje podivné sny, které mě upozorňovaly na to, že se doslova blížím k smrti vyhladověním. Je čas jíst, musím někde najít jídlo. Jenže po delším okamžiku stále ještě ležím a poslouchám to mrtvé ticho.

Sebral jsem náhlou dávku energie, tlačím se nahoru rukama i koleny, plazím se v té špině směrem k nerovnoměrnému otvoru ve stropě, který je nad mou hlavou. Ve skutečnosti je to spodek církevní podlahy. Je to má jediná cesta ven z tohoto prostoru k plazení. Beze stopy světla, které by pronikalo dolů, nemohu zjistit polohu otvoru. Šmátrám v té tmě rukama kolem sebe a nad sebou pod rozpadávající se dřevěnou podlahou a nakonec ho nacházím. Je však zablokovaný, přikrytý nějakým velkým, těžkým předmětem, kterým nemohu vůbec pohnout. Jsem v pasti.

Zoufalý a rozrušený se plazím zpět na svoje místo a celý roztřesený padám na slaměnou rohož. Je to moje jediná ochrana, odděluje mé tělo pokryté tenkými hadry od země ztuhlé mrazem. Zuby mi drkotají, jak mě svírají mučivé myšlenky opakující se noční můry. Vidím v ní své rozrušené přátele, křesťany, jak objevují mou zmrzlou mrtvolu pod církevní podlahou. Pozoruji je, jak zavinují mé ztuhlé tělo do otrhané rohože, potom mě tahají ven, pak na hřbitov, a pozoruji je, jak mě pochovávají do hrobu. A tak vím, že zemřu, jen si nejsem jistý kdy, nebo jak dlouho to ještě bude trvat.

Šestý den bez jídla a bez vody ležím nehybně se slabým zájmem, necítím víc bolest v těle, žádné svrbění, žádnou úzkost. Moje nohy, pokryté jen křehkými šňůrkami, upletenými ze suché trávy, mě už nezebou. Jsem rád, že nic necítím. Rád budu s Kristem a daleko od své bídy. Cítím pokoj. Zároveň, ačkoli jsem nikdy nebyl nábožensky založený, jsem zmaten myšlenkovými názory korejské národní náboženské války, které se mi pletou s mou rostoucí znalostí Božího slova (spolu s mým zjevným neporozuměním Božím cestám). Ležím tam a přemýšlím: *„Konečně jsem mrtvý a nemusel jsem to udělat sám. Moje tělo a beznadějný lidský tvor v nitru mého těla jsou mrtví a já se z toho těším. Možná se převtělený vrátím zpátky, jak tomu věří buddhisti, v nižší formě života, jako vůl nebo možná jako pes, domácí zvířátko nějaké rodiny, kde mě budou krmit a už mě nikdy víc nebude trápit hlad.“*

Štěrbinou otvírám oči. Vidím krátký závan dechu vydýchnutého v bílém obláčku z mého nosu do hrozného ticha a s náhlou bolestí zklamání si uvědomuji, že jsem stále ještě naživu. Upírám oči na potrhanou, zaprášenou, chabě a mdle visící pavučinu a myslím si: *„Je přesně jako já. Nemá žádnou naději.“* Třesu se. Do těla se mi vracejí pocity, vyčerpávající zoufalství a vzpomínky: *„Moje malá sestra leží, umírá od střepin bomby a já čistím a leštím střevíce za peníze, abych jí koupil malou rýžovou placku. Nesu to domů příliš pozdě. Zahazují placku a krém na leštění střevíců daleko do potoka, daleko, předaleko od sebe.“*

Nemohu si vzpomenout, zda jsem už požil chininové pilulky (v Koreji známé pilulky na spáchání sebevraždy). Jen si vzpomínám, jak jsem se posadil a přemýšlel, jaká je mi zima, jak jsem slabý a jak mě bolí celé tělo od ustavičné bídy a podvýživy.

Ale pak jsem si bez zámutku vzpomněl na 70 dní plných divů, které uplynuly od chvíle, kdy jsem odevzdal své srdce Ježíšovi. Celou tu dobu jsem si plnil mysl a představivost úžasnými slovy z Bible. Četl jsem deset různých Biblí, které jsem si půjčil od presbyteriánů, každou od začátku do konce, knihu za knihu, jednu za druhou. Hltal jsem odtud ten pokrm jako vyhladovělý vlk. Víc už z Božího slova získat nedokážu. Celým svým srdcem chci sloužit Ježíši a i teď mi přichází na mysl Boží slovo: *„neboť jste zemřeli a váš život je s Kristem ukryt v Bohu.“ (Kol 3:3)*

Tiše ležím, bez naděje na budoucnost v tomto světě, přemýšlím o těchto slovech a snažím se, aby se to také skutečně stalo. Pokouším se odevzdat svůj život Bohu, ale náhle vykřiknu v úzkosti: *„Ne! Jak můžu opustit svou rodinu? Jak je tu můžu zanechat? Kdo je bude živit? Já sám je živím. Jak je možné, že jsem se s celou svou zodpovědností za ně dostal do téhle beznadějně situace?“*

Potom si vzpomínám. Na začátku měsíce, když byl čas dát do pořádku sborovou budovu, aby se oslavilo blížící se vánoční období, ostatní mladí chlapci pracovali společně venku. Čistili okna a dvůr, ale já jsem šel uklízet sám někam dovnitř. Příliš jsem se styděl za své zájímavání, za svůj otrhaný vojenský oděv a za to, že jsem neměl rodinné postavení, abych se mohl ukazovat jako jeden z nich. V nejvzdálenějším koutě budovy, kde by nikdo jiný neuklízela, jsem objevil otvor, probořený ve staré dřevěné podlaze dolů do tmy. Otvor byl velký tak zrovna pro mě, který jsem byl jen kost a kůže. Dalo se jím dolů jen spadnout, a já tam opravdu žuchnul. Když se mé oči přizpůsobily tmě pod nízkou podlahou, prorazil jsem si cestu k místu vysokému natolik, abych se mohl postavit. „Ach,“ pomyslel jsem si, „to je studené místo, ale je to moje místo!“ Odstranil jsem myši trus a pavučiny a učinil jsem to tmavé a oddělené místo svým útočištěm. Když jsem odešel domů, uchovával jsem si to tajné místo stále ve svém srdci. O týden později, když jsem byl sedmdesátidenní znovuzrozený křesťan, vlezl jsem tím otvorem dolů, abych se schoval přede všemi, kromě mého Pána a Spasitele, a abych tak po šest dní oslavil své první Vánoce sám, jen s ním. A tak jsem tam dole v modlitebně uvázl.

Kdykoli jsem mluvil na veřejnosti, zněla moje slova jako když datel tluče do stromu, ale když jsem byl sám s Bohem, slova ze mne proudila jako horská řeka a tehdy jsem se modlil nahlas: „Ó, Pane, chci ti sloužit, chci být pro tebe rybářem lidí jako pastor Kyung Lin Oh, ale já jsem tak nesmělý, tak bezcenný, tak chudý, tak nevzdělaný, nemůžeš mě použít. Ale já chci, abys mě použil. Ó, Bože, jsem smolař, zlý člověk. Znáš mé srdce, víš, že chci s tebou umřít a být s tebou, abych sloužil ve tvé přítomnosti a zbavil se toho nešťastného života a chudoby, všech nemocí a všeho zabíjení.“

Nevzal jsem si s sebou ani jídlo ani vodu, ale jako vždy jsem měl u sebe chininové pilulky; třicet napevno svázaných, zabalených do malého balíčku. V období války se nad naším zbídačeným národem vznášel duch sebevraždy. Démon, který mne utlačoval dokonce i jako křesťana, mě pronásledoval pokušením zhltnout všech třicet pilulek najednou. Náhle jsem nevěděl: „Požil jsem je už?“ Nepamatuji se. Na tom nezáleží. Už umírám. Ale pak slyším z dálky tlumené hlasy, které jsou hlasitější a hlasitější. Záchvěv strachu se převaluje každým nervem mého těla. Kdo? Komunističtí vojáci? Ne, je rok 1957. Korejská válka oficiálně skončila téměř před pěti lety. Po obsazení Spojenými národy vládne v Jižní Koreji klid. Kdo tedy? Boží andělé? Nebo lidé volající mě zpátky k životu?

Pod těžkými kroky po podlaze nad mou hlavou se mi prach z práchnivého dřeva střásá rovnou do tváře a náhle se jasný kousek světla prořezává trhlinou mezi podlahovými deskami. Už vím: Ve sboru, rovnou nad mojí hlavou, svolal pastor Oh modlitebníky, modlívající se před úsvitem.

S návalem síly vyskočím na nohy a bouchám na podlahu. Zraňuji si přitom pěsti a střešám na sebe úlomky dřeva. Křičím o pomoc, ale sbor zvukných, nezadržitelných hlasů uctívačů nahoře nad mou hlavou tlumí všechen křik, který ze sebe dokážu vydat.

Pátrám po uvolněné desce, abych s ní praštil do podlahy, ale žádnou nenacházím. Zoufale hledám v otvoru něco, co bych mohl použít k upoutání pozornosti modlitebníků, dřív než všichni odejdou, neboť už bude den. Nic kromě křehkého útržku papíru jsem nenašel. S posledním zbytkem sil se plazím k štěrbině světla. Prsty zkřehlými zimou cpu papír do trhliny a kroutím jím dokolečka, nahoru, dolů, modle se k Bohu, aby to někdo z nich uviděl a zachránil mě.

Zběh

„Ale oko Hospodinovo bdí nad těmi, kdo se ho bojí, aby ze smrti je vysvobodil, naživu je zachoval v čas hladu.“ Ž 33:18,19

Prosinec 1959, červen 1938 - 1952:

Yesan, Seosan, Hongsung, Yesan

Nad mou hlavou stojí za kazatelnu můj milovaný pastor Oh, jehož nevidím a který hlasitě, celou svou silou volá chvály a prosby k Bohu, když tu náhle po očku sleduje zvláštní pohyb blízko své pravé nohy, útržek papíru mezi deskami podlahy, který se očividně pokouší vykroutit nahoru.

Zespodu sleduji, jak papír zmizí. Zadržuji dech, hlasy se tiší. Co se děje? Podlaha nad mou hlavou se otřásá od dupotu mnoha nohou. Následuje dunění jako rachot hromu a okruh matného světla proniká tmou otvorem, který byl přikrytý těžkými pedálovými varhany. Škrábu se ke světlu, k množství usmívajících se tvářím, nakukujících ke mně dolů, a vidím ruku pastora Oh, natahující se dolů, aby uchopila moji. S velkými těžkostmi bylo vysvobozeno ponížené, dojemné, nejchudší z chudobných, devatenáctileté Boží dítě umírající hladem, protahující se nahoru zpod církevní budovy.

Jsem Kim, Ki Dong. Kim je jméno mé rodiny. Ki Dong, jsem z rodu Kim. Také mě znají jako Ki-Dong-Kima. Je to totéž jméno, ale v západním stylu.

25. června 1938, dvacet pět let po japonském násilném obsazení celého Korejského poloostrova, země ranního ticha, narodil jsem se jako druhý syn, páté dítě z osmi, otci Kim, Jung Han a matce Jung, Young-E, do jejich kdysi bohatého „yangban“ klanu korejské šlechty

Koncem devatenáctého století se staly v Koreji dvě hlavní historické události, které změnily směr našeho národního života a politiky:

První událost se stala v roce 1884, kdy Dr. Horace N. Aalen, americký lékař, misionář, k nám přinesl protestantské křesťanství. Doktora Aalena brzy následovali další misionáři z Kanady, Velké Británie a Spojených států. Přišli k nám, „k lidu, který chodí v temnotách, kdo sídlí v zemi šeré smrti.“ (Iz 9:2) Navzdory hrozbám mučení a smrti svítily světlem evangelia Ježíše Krista do naší temnoty, a tma ho nepohltila. (J 1:5) Vláda povolila budování misionářských škol, klinik a nemocnic, ale zakázala získávat lidi pro novou víru. Tito houževnatí nosiči světla laskavě vyučovali naše farmáře modernímu polnohospodářství, přičemž postupně zakládali pevná denominační místa, učili křesťanským chvalozpěvům a písním, a seli tak semena evangelia Ježíše Krista hluboko do půdy mnoha vyčerpaných srdcí.

Druhá hlavní událost, která v podstatě zbavila moci korejskou aristokratickou a vládnoucí třídu, byla Japonská tajná dohoda z 8. října 1895 s úkladnými vrahy naší konzervativní, pročínské královny Min. Tato tajná dohoda otevřela náš národ japonské politické kontrole na patnáct let. Provázelo ji formální připojení celého poloostrova k Japonské říši, zabránění celé naší hospodářské půdy a legální ustanovení svévolných zákonů, nutících nás používat japonská jména místo našich rodinných jmen a uctívat japonského císaře jako boha. S pistolemi u hlav se 9. září 1938 několik vyčleněných církevních skupin veřejně zúčastnilo „Intra- denominačních, konferenčních voleb“ a souhlasilo podříditi se. Ti, kteří odmítli, zmizeli z dohledu.

Mezitím můj rod, pyšný „yangban“ Kim, byl nad tím vším, neuznával žádné modly, nevěřil v žádné bohy a uznával jen sám sebe. Jednoduše akceptoval všechna místní náboženství jako nepopíratelné aspekty naší národní kultury, ale uctívání mu nebylo vlastní. Oloupený o své bohatství a bez náboženského přesvědčení, kterého by se mohl držet, neměl nic, na čem by mohl pevně stát.

Ačkoliv jeden z našich blízkých příbuzných byl generál Kim, Chwah Jin, známý korejský bojovník, který Japoncům způsobil v bitvě Ch'ongsan-ri mnoho zármutku, moje bezprostřední rodina byla přinucena žít společně v domě na kopci, na konci dvojokolejné cesty, v chudé vesnici Yesan na úpatí hory Hung v provincii Jižní Choongnam. Když jsem se narodil, byla Korea pochmurným, demonizovaným národem s

malou znalostí Boha, ve velké úzkosti a bezradnosti, dusící se pod přikrývkou beznaděje, pověr a náboženského chaosu. (Lk 21:25)

Například konfucionismus nás učil být milými k mrtvým lidem, být milými jeden k druhému a prokazovat úctu nejdříve královi, potom otci, a tak dále dolů rodokmenem, ale nedával žádnou naději do budoucnosti.

Animismus působil strach z každé skály a stromu a také neposkytoval žádnou naději.

Budhismus nás učil chování a reinkarnaci, jako nižší formě života, zatímco vyžadoval pokorné otroctví k bezcílně bloudícím duchům zemřelých, hledajících svůj zánik.

Samanismus vyžadoval projevy úcty démonům jako přátelům, kteří nám přinesou štěstí a kterým bylo třeba poskytnout rýži, když jsme obědvali nebo večeřeli u stolu, nebo pálit kadidlo mrtvým předkům.

Všechny naše vesnice, města i celá země byla pokrytá tímto pláštěm podmanění, odmítnutí, selhání a potupy.

Nejenom to, ale naši kolonizátoři vyhrožovali strašným trestem každému Korejci, který by mluvil, psal nebo publikoval v našem národním jazyce, nebo učil své děti historii či tradicím našich předků, dokonce třeba jen v soukromí svých domovů.

V této době oloupení a sesazení, rozzlobení a diktátorství „yangban“ rodiče rázně odmítli ohýbat své hřbety nebo si špinit ruce těžkou prací, aby zlepšili své vlastní životní podmínky a politováníhodné životní podmínky svých dětí. A tak vynakládali většinu své energie v hlasitých hádkách a bojích mezi sebou. Avšak zatímco hluboká deprese pokrývala naše srdce, myšlenky a představy, korejský nepoddajný duch čekal na svůj čas, kdy povstane z prachu.

V roce 1945 mi bylo sedm let, když americké atomové bomby padly na města Nagasaki a Hirošimu v Japonsku, čímž skončila druhá světová válka v Pacifiku. Naši poražení japonští kolonizátoři byli vyhnáni z celé Koreje ruskými vojsky, přesouvajícími se ze severu, a americkými jednotkami, přicházejícími z jihu. Spojenci přinesli Koreji mír, obnovili naši zemi a vrátili nám naše rodná jména, naši abecedu a jazyk a znovu uvedli do chodu tisk. Když nás potom spojenci na osmatřicáté rovnoběžce svévolně rozdělili, našemu rozdělenému lidu se chvělo srdce nadějí znovusjednocení do jednoho svrchovaného a nezávislého národa. Během následujících dvou let svitla Jižní Koreji naděje na prosperitu za příznivé vlády nově zvoleného prezidenta Syngmana Rhee, který uzákonil svobodu náboženství a tisku.

Události, které se staly v roce 1948, pochopitelně přinesly zmatek do mého desetiletého myšlení. Žil jsem doma v Seosan, když moje babička z matčiny strany, naše jediná žijící bohatá příbuzná, darovala svůj stávající malý majetek budově budhistického chrámu, ačkoliv sama nikdy budhismus nepraktikovala. Tímto činem zanechala zbytek rodiny v nouzi a bez naděje na jakoukoliv pomoc z její strany. Zanedlouho potom zemřela a těsně po ní i jedenáct členů její nejbližší rodiny, kteří zemřeli v neštěstí, jakoby pod kletbou.

V témže roce se naše rodina přestěhovala. Můj otec měl ve svém mládí malý přístup ke školnímu vzdělání nebo modernímu sebevzdělávání, proto chtěl umožnit svým dětem, aby dostaly aspoň základní vzdělání. Protože v Seosan nebyla žádná škola, přestěhoval svoji rodinu do Hongsungu blízko hory Gal, kde jsme měli příbuzné. Mohl si dovolit pronajmout jen jednu místnost pro nás deset, ale aspoň mohly jeho děti navštěvovat školu.

Brzy jsem zjistil, že miluji učení. Začátkem roku 1950, na začátku mého šestého roku školní docházky, vláda v exilu uskutečnila celonárodní výzkum mezi více než čtyřmi sty potenciálními absolventy základní školy. Ohodnotili mě jako třicátého osmého v pořadí a získal jsem uznání vzorného studenta. Znamenalo to, že mám naději uskutečnit své sny o vzdělání, že jednoho dne v budoucnu bude mít moje rodina dobré oblečení a stálé jídlo a vymaní se ze zoufalství a chudoby. V té době nám ani můj starší bratr, vysoce postavený úředník vládou vlastněných Jihokorejských železnic, nebyl schopen pomoci. Měl tak ubohý plat, že si sotva mohl dovolit uživit svou vlastní rodinu. Moje naděje na jasnější budoucnost však měla krátkou životnost.

25. června 1950, v den mých dvanáctých narozenin, méně než rok po tom, co se americké obsazující jednotky vrátily domů do Spojených států, k naší hrůze a zděšení vtrhla do Jižní Koreje vojska z komunistické Severní Koreje a v záchvatu náhlé zuřivosti se v průběhu dvou dní zmocnila hlavního města Soulu.

Byla vyhlášena válka. Mnozí z mých bratranců (mužů naší rozsáhlé rodiny) šli do bratrovražedné války a k nám se dostávaly jen následující tragické zprávy: Tento bratranec byl tam a tam zabit, jiného zabili zase tam a tam, další zahynul na zranění, pravděpodobně pro jejich zanedbání nebo ještě pravděpodobněji v důsledku infekcí způsobených tradičním korejským léčením ran, při němž se používaly obklady z rostlin a z kravského trusu.

Organizace Spojených národů okamžitě a oficiálně odsoudila vpád Severu jako narušení mezinárodního míru, ale komunisté přicházeli dál. Zásobování zbraněmi a municí jak z Číny, tak z Ruska, zabíjeli naše lidi, ničili naše lesy a pustošili naši zemi. Když rozprášená Jihokorejská vláda ustupovala na jih od Soulu, můj starší bratr odešel s nimi.

Musel jsem jít vysoko do hor sbírat dřevo s komunistickými vojáky, okupujícími naše malé město Hongsung. Zraněný jsem tam stál, celý den jsem proléval hojné slzy smutku a zoufalství. Co jen s námi bude? Neměl jsem ani tušení, že v nebi je milující Bůh, který mě pozoruje a jehož srdce je také zlomené.

Můj otec brzy čelil nevyhnutelné věci: Jediný způsob, jak uživit svou velkou rodinu, bylo pomáhat připravovat jídlo pro nepřátelská okupační vojska. Jakmile se najedli oni, mohl posbírat všecku zbývající rýži a přinést nám ji domů. Jakmile se však Severokorejci dozvěděli, že můj starší bratr byl vysoce postaveným úředníkem Jihokorejských vládních železnic, mého otce uvěznil; nelítostně ho bili, zmrzačili mu tělo a zničili zdraví.

Zatím přemístěná Jihokorejská armáda, podporovaná zbraněmi a pomocí šestnácti členských zemí Organizace Spojených národů, se vzchopila a zorganizovala a brzy znovu obsadila naše malé město. V průběhu dvou měsíců od začátku převratu v Soulu naši muži město znovu získali a vetřelci utekli na Sever. Spojenci je pronásledovali a za méně než měsíc dobyli Pchjongjang, hlavní město Severní Koreje, ale když se čínští vojáci připojili v boji k Severní Koreji, spojenci odtud odtáhli. V lednu 1951 komunisté znovu okupovali Soul a v březnu se znovu stáhli. Potom znova obsadili město spojenci. A tak to šlo pořád dokola. Nikdy jsme si nebyli jisti, kde je právě čára, oddělující Sever od Jihu.

Mezitím se naši vlastní vojáci dozvěděli, že náš zmrzačený otec pomáhal živit nepřítele, a stal se v jejich očích zrádcem. Také ho uvěznil a bili téměř k smrti. Mnoho zoufalých otců jako byl můj, kteří udělali to málo, co mohli, aby jejich rodiny přežily, bylo odsouzeno bez soudního procesu. Některé okamžitě zastřelili, jiné zabili bambusovým oštěpem. Naštěstí se v pravou chvíli vrátil můj starší bratr s oficiálním omilostněním otce od Lee, Sung Mohna a s vlastní medailí za statečnost a věrnost Jihokorejské vládě, kterou mu osobně odevzdal sám generál Park. Tak získal bratr našemu otci svobodu.

Téměř přišel pozdě. V té době se náš otec už nemohl sám pohybovat. Když ho vynesli nahoru do našeho domu, ležel pak na své podložce na podlaze celé dny a celé noci. Odtud se snažil ze všech svých chatrných sil starat o rodinné záležitosti. A tak jsem v chlapeckém věku dvanácti let musel jít někam pracovat, aby zbytek naší rodiny mohl přežít, dokud...

Dokud co? Válka zuřivě pokračovala všude kolem nás a nikdo nevěděl, co očekávat od bezútěšné a pochmurné budoucnosti.

Na jaře v roce 1951, když mi nebylo ještě třináct, se mému zmrzačenému otci nějak podařilo prázdnými sliby vypůjčit si od souseda určité množství ječmene, abychom měli co jíst a sít, ale naše úroda selhala. Na konci roku, když byl čas splatit dvojnásobek, jak bylo v té době korejským zvykem, nebylo žádné východisko. Zodpovědnost potom připadla na mě, jako nejstaršího syna v domě, odpracovat dluh jako sluha v rodině souseda po celý rok, a tak mu nahradit ječmen, který jsme už dávno snědli. Vstával jsem pak každé ráno velmi časně. Po drobných pracích doma jsem tahal dolů ze zpusťoveného horského lesa větve a haluze do domu souseda, krmil jsem krávy, nosil vodu ze studně a uvnitř jsem zakládal oheň na vaření a jiný oheň venku v ohništi, jehož dým proudící šachtou pod jejich „ondul“ podlahu vytápěl dům. Byla to tvrdá, velmi tvrdá práce, ale mohl jsem tak aspoň posloužit své rodině.

V tomto období nosila naše maminka každý pátý den slaměný košík na trh do města, vzdáleného asi třicet kilometrů. Prodávala tam mořské řasy, ryby a jiné zboží našim sousedům, kteří byli příliš zaneprázdnění, aby si to nasbírali sami. S plným košem, kývajícím se jí na hlavě, se vracela domů s tím, co vyměnila se sousedy. Plodiny, kuřata nebo jiné věci, které potřebovala pro naši rodinu.

Dávno předtím mi sousedé, pro které jsem pracoval a kteří viděli, že jsem dobrý, usilovný pracovník, nabídli platit nejlepší rýží, abych mohl uživit svou rodinu. (Bohatí jedli rýži, chudí jako my jedli ječmen.) Chtěli si mě tak udržet, abych pracoval u nich.

Přibližně ve stejné době mi také má teta nabídla pozemek půdy, kterou vlastnila, když pro ni budu několik let pracovat. Obě nabídky byly pro mě velkým pokušením. Oběma způsoby jsem mohl vydělat dost na to, abych dál živil svou rodinu, která stále trpěla nedostatkem. Jenže v mém srdci byla hluboká, horoucí touha studovat a učit se. Protože přetrvávající zajíkávaní mě vyčerpávalo a fyzicky oslabovalo, chtěl jsem raději studovat.

Pracoval jsem dál pro sousední rodinu, pomalu tak splácejel dluh, dokud školu v Hongsungu nezavřeli. Potom jsem čelil vážné krizi při výběru mezi dvěma možnostmi: Buď sloužit jako něčí domácí sluha, možná do konce svého života, nebo utéci a někde se vyučit, což by znamenalo opustit svou rodinu

umírající hladem, mého ubohého, nemocného otce, který byl blízko smrti, a mou vyčerpanou matku, a opustit to málo, co jsem tam mohl pro ně udělat.

V roce 1952 přes hrozbu války se vláda Jižní Koreje snažila udržet jakousi podobu obvyklého, normálního stavu tím, že nechala otevřené aspoň některé školy. Doslechl jsem se, že v dubnu by mělo začít vyučování na škole základního stupně v Yesanu. Jenže Yesan byl na druhé straně hor, vzdálen asi dvacet kilometrů od Hongsungu. Stále ještě jsem tam toužil jít, třebaže jsem chápal, že mám malý důvod k naději, že mě někdo podpoří. Kromě toho, že jsem byl chudý jako kostelní myš, jsem byl nesmělý, bál jsem se mluvit s lidmi, obě nohy jsem měl ploché, tvář opálenou od slunce s tvrdým, utrápeným výrazem chudoby. Ve městě mě každý znal a věděl, kdo jsem: do sebe uzavřený chlapec, který žije celou svoji rodinu. Dokonce mě na ulici rozeznal i starosta Hongsungu, ubohého chlapce se silnou vůlí.

Právě v den, kdy jsem konečně vyrovnal dluh sousedovi, učinil jsem bolestné rozhodnutí: *„Půjdu k řediteli školy v Yesanu a budu u něho pracovat. Dá mi šanci studovat a ještě budu posílat jídlo domů, své rodině.“*

Neměl jsem žádný důvod věřit, že to tak bude, žádnou záruku, že budu moci naplnit vlastní ústa a žaludek, jen jsem byl ochotný tvrdě pracovat, aby se to stalo. Každá stránka mé výchovy však svědčila proti tomuto plánu. Podle korejské tradice jsem neměl právo opustit svého otce. Když korejský syn potupí svého otce tím, že ho opustí, ztrácí svou vlastní identitu a stává se nikým. V srdci jsem věděl, že když opustím otce, bude to, jako bych si usekl ruku. Jestliže nebudu mít úspěch, nikdy se nebudu moci vrátit domů. Kromě toho jsem neměl potuchy, jak najít Yesan za vybombardovanou horskou krajinou plnou polámaných stromů.

Ale jarní období mělo začít každým dnem, takže jakmile se setmělo, vstoupil jsem na náš dvůr do lijícího deště v záplatovaných šedoběžových hadrech po kolena, promočených na kůži, v sandálech upletených ze stébel trávy, už těžkých od bláta. Plně jsem si uvědomoval, že nebezpečí číhá všude. Byla válečná doba, denně se zabíjelo na ulicích, dokonce za bílého dne. Stovky našich lidí z míst nesmyslně vybitých nepřítelem, vyhladovělí a zmatení cizinci a lidé z okolí s naostřenými bambusovými oštěpy slídili večer po horách hledající potravu, připraveni napadnout jakoukoli živou bytost, která se pohne.

S prázdnýma rukama jsem stál na našem dvoře u vnějšího vchodu do domu. Skrytý úplnou tmou lijáku jsem mohl bezpečně plakat a křičel jsem hluboko v nitru svého srdce: *„Abych mohl žít, musím se učit! Abych žil, musím se učit! Moje vzdělání je jedinou cestou pro mou rodinu, aby přežila!“*

Chodil jsem horem dolem, horem dolem, padal jsem do bláta, vlekl jsem se a vzpíral se na nohy. Celou dobu jsem cítil, jak mi dešť omývá záplavu horkých slz z tváří. Nemohl jsem odtrhnout oči od domu. Otec se nikdy nedozví o bolesti, která mnou pronikala. Nakonec jsem stál z očí do očí hořké, chladné realitě. Musím jít, není jiné cesty.

Se srdcem explodujícím v hrudi jsem se obrátil směrem k místnosti, kde ležel můj otec, a klekl jsem si do bláta. S tváří téměř v blátě jsem udělal nízký, formální úklon směrem k mému otci, který uvnitř spal. Křičel jsem, jak jsem si představoval tvář svého zmrzačeného otce, své vyčerpané matky, svých hladových bratrů a sester. Pak jsem prudce vstal, odvrátil jsem se od otcovského domu a napolo zaslepený slzami jsem běžel po nově se formující blátivé cestě, dolů z kopce zničeného válkou.

Jen jednou

„Přál si umřít. Řekl: Už dost, Hospodine, vezmi si můj život, vždyť nejsem lepší než moji otcové.“

1 Kr 19:4

1952- 1957: Yesan

Nespoléhal jsem se ani na zem pod nohama, ani na žádnou jinou živou bytost, běžel jsem celou noc prudkým deštěm a zachytávajícím se podrostem. Vyhybal jsem se, jak jsem jen mohl, skutečným i domnělým hrůzám hory strmých svahů, bez stromů, bez světla, hory, která kdysi byla lesem. Couval jsem při sebemenším zvuku, každém praskotu větve, který mohl znamenat, že tam někdo je, že se tam mohl zastavit přítel či nepřítel, kdoví kdo, nebylo možné to rozlišit. Vyptávali by se mne, možná by mě na místě zabili, ať už vojáci nebo civilisti, vystrašení lidé, pokoušející se najít potravu, utíkající jeden před druhým, nevědoucí kdo je kdo, obávající se noci, obávající se smrti, ale ještě víc se obávající živých lidí. Bez znalosti hranice mezi Severem a Jihem bylo všechno v naprostém chaosu. Neuvědomoval jsem si už pláč, soustředil jsem se na každý krok vlekoucí mě vpřed, obrněný proti jakémukoliv skutečnému nebo neskutečnému zlu, které by mě mohlo překvapit zezadu.

Když se nad horou konečně objevily ranní paprsky, byl jsem překvapen, že ještě žiju. Stál jsem zablácený na vydlážděné ulici v centru starého Yesanu, obklopeného válkou ohořelými a pošlapanými poli. Každá nová díra a trhlina na mých šatech nebo nové odřeny na pokožce, modřiny a krvavé rány pod tenkou vrstvou špíny na nohou mě vůbec nezajímaly. Měl jsem namířeno do Yesanu.

Sotva jsem přišel k rozlehlému domu, o němž jsem předpokládal, že patří řediteli školy, zastavil jsem se v údivu, abych prozkoumal okolí unavenýma, krví podlitýma očima. Dům přede mnou stál v naprostém kontrastu s četnými nízkými, běžnými domy s hustě pokrytou slaměnou střechou. Jeho střecha byla velmi nápadná, vysoká, s černými taškami, s nádherně zvednutými rohovými kouty, které pravděpodobně, jak jsem si myslel, bránily zlým duchům dostat se do dvora a trápit a pokoušet jeho obyvatele. Mně ten dům připadal jako palác, protože ve vesnicích byly takové domy vzácné. Podle mé omezené zkušenosti označovala černá tašková střecha dům zámožné šlechtické rodiny.

Tušil jsem správně, že je to dům ředitele. Bezpochyby vzhled někoho takového, jako jsem byl já, oblečeného ve špinavých, deštěm promočených hadrech, s hubenými lícemi, s copem na neupravené hlavě a s krvácejícíma nohama, se zdál divný, jakoby ne na správném místě, služebnictvu uvnitř, které nahlíželo mřížemi na chudého žebráka, určitě přicházejícího z hor.

Všiml jsem si, že na zorané ředitelově zahradě se ještě nesázelo, neboť z upravených řádků nevykukovala žádná kapusta ani výhonky ředkvičky. Hnědé hliněné skladové nádoby, tak velké, že se do nich dalo vlézt, ležely na boku prázdné, což mi naznačovalo, že by rodina mohla potřebovat ještě dalšího pracovníka.

Myslel jsem si: *„Nuže, způsob, jak se dostat na pracoviště, je začít pracovat. Nikdo nečistí rád ta nejšpinavější místa, takže je to moje práce. Musím začít od těchto míst. Nejsem ani příliš dobrý, ani příliš důležitý, abych nezačal od základu.“*

Aniž bych někomu něco řekl, přešel jsem přes zadní dvůr. Šel jsem po stopě obvyklého zápachu k špinavému záchodu a začal jsem ho čistit. Nejdřív jsem vybral všecku špínu ze dvou enormních keramických toaletních mís a nasypal ji do věder. Pak jako čínský kuli jsem nesl plná vědra zavěšená na tyči přes plece ven do zahrady. Přijal jsem to za svou práci.

Z vnitřku domu mě všichni překvapeně pozorovali, ředitel, jeho žena, jejich čtyři děti a služebnictvo, jak pro ně velmi tvrdě venku pracuji. Když mě ředitel zavolal ke kuchyňským dveřím, byl jsem v takových rozpacích kvůli svým špinavým rukám, vlasům a roztrhaným šatům, že jsem se zajíkal jako kuňkající zába.

Ředitel byl však trpělivý, milý a velmi velkodušný. Povzbudil mě, abych se umyl u vesnické pumpy a potom přišel do jeho domu, abych s nimi pojedl rýži. Těžko jsem tomu mohl uvěřit: Rýže! Ach, od té chvíle moje vize vrátit se zpět do školy byla každým dnem jasnější.

Nakonec mi v ředitelově rodině dali i oblečení a najali mě jako svého domácího sluhu. V průběhu několika měsíců jsem pracoval stejně i na jiných dvou místech; přes den jsem byl zaměstnancem v kanceláři a večer jsem pracoval jako mechanik.

27. července 1953 podepsala Severní Korea s OSN dohodu o příměří a válka se tím ukončila. Protože stovky z tisíců severokorejských utečenců hledajících azyl proudily dolů do Jižní Koreje, otevřeli pro ně naši místní vedoucí v Yesanu večerní školu ve vojenských stanech. Ačkoliv mi můj plně vytížený pracovní režim neumožňoval navštěvovat denní školu, mohl jsem se zapsat aspoň do této večerní školy.

Nějak se stalo, že mě zvolili předsedou studentského spolku a dali mi právo říkat ostatním studentům, kdy se mají postavit, sednout si, a přikazovat jim: Pojď sem, jdi tam, udělej tohle, udělej tamto. Zatímco jsem se těšil pocitu být jako král a komandoval jsem je každý den, ve všech ostatních konverzích jsem stále ještě koktal, kvůli zajíkávaní, kterého jsem se nemohl zbavit.

Koncem roku 1954 zemřel můj otec. Věděl, že navštěvuji školu? Souhlasil by? Nevěděl jsem. Ještě mi nebylo ani šestnáct, ale po jeho smrti na mne připadla veškerá starost o celou rodinu, jako na nejstaršího svobodného syna. Spolu s příbuznými jsme doprovázeli rakev našeho otce po úzké horské cestičce Údolí smutku na hřbitov. Když jsme ho pochovali, všichni jsme se tam posadili, vzlykali a plakali. Nebylo žádné útěchy, žádné naděje, nevěděli jsme, co dělat, ani jsme nevěděli, kam by měla rodina jít, protože brzy musela opustit dům, ve kterém žila tak dlouho. Kdyby byla vlastnila aspoň půl lánů půdy na hospodaření, byla by mohla zůstat v Hongsongu.

Tehdy jsem si uvědomil, že mají-li moji příbuzní přežít, musím je přestěhovat do Yesanu, kde bych je mohl alespoň udržet spolu, šatit a živit je. A tak jsem je dočasně opustil. Vrátil jsem se do Yesanu, najal jsem jednu jizbu s malíčkým oknem v malém domě blízko ředitelova. Pak jsem se vrátil do Hongsongu a přivedl první čtyři členy mé rodiny do Yesanu. Krátkou dobu jsme žili společně v té jediné místnosti, oddělené od domácího pána jen posuvnými dveřmi z malířského papíru, bez závory. Asi po roce jsme se přestěhovali do dvou pokojů v jiném domě, když jsem k nám připojil další dva členy rodiny, pak další dva, až nakonec všech dvanáct členů mé rozsáhlé rodiny, nezahrnuje mne, žilo společně. Moje matka - vdova, její tři ovdovělé sestry, moji dva mladší bratři, další bratřanci a sestřenice a synovec; těchto dvanáct lidí ve dvou malých místnostech, každý traumatizovaný, bez zájmu a v prázdném tichu. Nedovolil jsem, aby se mezi sebou hádali, protože jsem nevěděl, jak daleko by v tom mohli zajít. Hned na začátku jsem ustanovil, že „králem“ jsem já. Pro své vlastní přežití mě museli poslechnout.

Tykev byla nejlacinější zelenina, kterou bylo možné koupit, proto ji téměř každý den ženy krájely a vařily z ní polévku. Přichuť jí dodávaly sardelmi nebo malými sledi nebo azalkami či chryzantémami. Dělili si to mezi sebou a jedly jen tolik, aby si naplnily žaludky. Sledoval jsem je, jak jedí své ubohé porce a přejí si, aby měly dost sil a aspoň přísady na přípravu „kimchee“ (korejská hlavní plodina podobná kyselému zelí), sojové omáčky nebo tvarohu z fazolí.

Každá osoba měla jen jedno oblečení, vybledlý nebo načerno obarvený olivově hnědý vojenský oblek, který se lacino prodával na každém trhu. Nehledě na to, jak byl otřepaný a potrhaný, nedoufal jsem, že v blízké budoucnosti koupím nové oblečení pro kohokoli z nás. Neměli jsme žádné stoly, ani obyčejné, žádné polštáře, nic kromě plechových mís, podobných těm, jaké měli žebráci, a slaměné rohožky, na kterých jsme spali. Nikdo z nich nepracoval, protože pro ně nebyla dostupná žádná práce, a i kdyby byla, byli příliš sklíčení, aby se mohli soustředit na práci v jakémkoli zaměstnání.

Byl jsem z nich jediný, kdo něco dělal. Kdykoliv jsem jim přikázal, jeden nebo druhý šel nejspíše na horský svah hledat kořínky nebo volně rostoucí zeleň k jídlu. Zbytek času zůstávali uvnitř domu, upřeně hleděli na podlahu a stěny a jeden druhému na záda, nikdy se ne bavili. Měli jsme příliš mnoho tragédií v naší rodině na konverzaci: Otec mrtvý důsledkem mučení, bratřanci zabití ve válce, jiní umírající na neléčené choroby. S tak velkou niternou bolestí neměli o čem mluvit, neměli žádnou naději a prodloužené očekávání způsobuje v srdci bol (Př 13:12). Byli to lidé hluboce zklamaní a byl zázrak už jen to, že kdokoliv z nich přežil.

Pokračoval jsem v práci dlouhé, namáhavé hodiny, každý den, během třech let školy a jednoho roku navíc, abych získal diplom. V té době se večerní vyučování, která měla rozsah třicet hodin týdně, přestěhovala z vojenských stanů do opuštěných kasáren a poplatek účtovali všem studentům od šesté třídy.

Pro mne byla škola nádherná. Studovali jsme všechno: jazykové umění, poezii, počty, sociální studie, přírodní vědy, tělesnou výchovu včetně sebeobrany, praktická cvičení, morálku, hudbu, výtvarné umění včetně krasopisu, lidové tance a vlastenecké písně, dramata a loutkohru. Děvčata se učila také aranžovat květy. Každý večer jsme měli spoustu domácích úloh.

Nakonec jsem postoupil na střední školu, kde byla přísná pravidla, že všichni studenti musí nosit služební uniformy, lehké na léto a hrubé vlněné na zimu, a udržovat vlasy úhledně ostříhané, jinak budou potrestáni. Pro mne však bylo nemožné koupit si jakoukoli uniformu, a už určitě ne dvě. Když mi dal ředitel jednu starou uniformu po své dceři, jednoduše jsem ji předělal na mužskou tak, že jsem přešel knoflíky na druhou stranu. Byla však stará, a když se začala trhat, členové školské správy udělali v mém případě ohledně uniformy výjimku. Zacházeli se mnou jako se zvláštním sociálním případem. Dovolili mi navštěvovat vyučování v mém pracovním oblečení ne proto, že bych se dobře učil, ale protože věděli, že velmi tvrdě pracuji, abych uživil svou rodinu.

Přesto byl oblak tmy a beznadějného zoufalství v době těchto středoškolských let po smrti mého otce mým stálým společníkem. Sotva jsem něco jedl. Někdy, když jsem měl trochu peněz, jsem si koupil řízky, uvařil je a snědl, když jsem žádné peníze neměl, nejedl jsem. Důsledkem toho, že jsem tak málo jedl, že jsem v průběhu většiny roku 1955 takto živořil, začalo mi vyčerpáním a podvýživou selhávat zdraví. Postupně jsem slábl, zapomínal a začal jsem ztrácet i zrak. Přátelé a spolužáci se hněvali, když jsem je nepozdravil, ale já sotva rozlišoval jejich tváře a nemohl jsem si vzpomenout na jména. Omezovala mě nemoc, která už zabila tři mé bratrance. Je tři a bezpočet jiných v celém národě zabila nemoc jater, nákaza, kterou lékaři nakonec připsali tomu, že jsme jedli zeleninu hnojenou lidským odpadem.

Ředitel si všiml, že má pokožka a bělmo očí jsou jasně žluté, a tak se mnou spěchal do nemocnice. Když mi lékař vyšetřil moč, která měla tmavou, zlatožlutou barvu, řekl: „Tento případ žloutenky (hepatitidy) je nejen vážný, ale je smrtelný. Jsem překvapen, že stále ještě žije. Nemá žádnou naději.“ Zaslechl jsem to náhodou za závěsem. Pak mi odmítl předepsat léky ve prospěch pacientů, kteří nějakou naději na uzdravení měli.

Kdosi v té nemocnici mi řekl, že slyšel o Ježíši Kristovi, že je to Bůh. Tehdy mě nijak nezajímalo, co jsem slyšel, ale nemohl jsem zapomenout to jméno. Když ten člověk odešel, přemýšlel jsem o jeho slovech. Čím víc jsem o nich přemýšlel, tím víc jsem začal napínat svaly, hýbat hlavou a údy. Po deseti dnech ležení v posteli v nemocnici, bez léků a s pramalou péčí, jsem se posadil. Stále ještě velmi nemocný, ale mohl jsem alespoň jít, kráčel jsem z nemocnice rovnou ven.

Jak jsem odcházel, udiveně se za mnou díval lékařský personál. Jak to, že někdo, o kom se domnívali, že zemře, kdo stále ještě vypadal jako chodící smrt, mohl vstát a kráčet dveřmi ven?

Brzy nato mi jeden starý člověk dal nějaký lék, vývar z rostlin, tak hořký, že mi vytryskly slzy. Ujistil mě, že to uzdraví moje oči a vyléčí nemoc jater. „Chceš-li žít,“ řekl, „musíš to pít celý den, od rána do večera. Násbírej si to, vař a pij místo jiného nápoje.“ Dělal jsem to tři měsíce, jak mi řekl. Plakal jsem celý den, když jsem pil ten hořký léčivý nápoj. Potom se mi oči začaly normálně soustřeďovat a já znovu plně ožil.

Po svém úplném uzdravení jsem šel navštívit strýce, bratra mé matky, samozvaného rodinného vychovatele. Kdykoliv jsme se setkali, přistupoval ke všem mým problémům ze svého „yangban“ postoje. Měl v úmyslu dodat mi odvalu a dát najevo, jak se zajímá o to, co se se mnou děje. Mezitím, jak mě poučoval o všem, o čem jsme hovořili, položil mi otázku, která se mě nakonec velmi dotkla: „Kdo jsi? Co si myslíš, že jsi?“

Cestou vlakem domů na mne neustále dorážela tato řečnická otázka. Kdykoliv se někdo pokoušel vyprovokovat hádku, zeptal se mě: „Kdo jsi?“

Ve skutečnosti nikdo neočekával odpověď, ale tato ostrá otázka, úmyslně vyvolávající bitky, byl lidový, denní způsob komunikace. Lidé byli v té době velmi chudí, velmi skoupí, na všechno se hněvali, stále vyhledávali mezi sebou hádky, jak se snažili něco si dokázat. Jakmile se náhodou někdo nechtě někoho dotkl, dotyčný zareagoval: „Kdo jsi?“ Stále ještě v našem národě přetrvávala válka, zvláště mezi sebou navzájem; trpěli jsme národní krizí osobnosti.

Na konci cesty, když jsem přestupoval z vlaku na autobus, přihodilo se mi znovu totéž. Zlehka jsem vrazil do nějakého člověka a on na mne zavrčel: „Kdo jsi? Co jsi zač?“ Ačkoliv jsme všichni slychali stejnou věc znovu a znovu, v ten zvláštní den, kdy se mě tolik lidí takhle ptalo, stalo se to mým osobním problémem, protože jsem neuměl na otázku: Kdo jsem? odpovědět.

Celý týden jsem tím trpěl, neboť se mi tahle otázka znova a znova vynořovala v mysli. Jednu věc jsem věděl jistě, že moje situace je zoufalá.

Kromě vlastních úst musím žít ještě dvanáct krků, a nemám žádné peníze, žádné schopnosti, nikoho, kdo by mi pomohl, nikoho, kdo by aspoň na chvíli ubral něco z mé tísně. Nemám žádnou naději. Opravdu jsem nevěděl, kdo jsem, a předvídal jsem jen jediné možné řešení tohoto těžkého rozpoložení.

Celý ten týden jsem uvažoval: „Když jsem byl malý chlapec, přišel k nám starý strýc v dlouhém bílém pláští a bílým vějířem. Vlasy na temeni měl stočené do uzlu pod černým kloboukem z koňské srsti, který měl uvázaný stužkou

pod bradou. Přišel s uznávanou autoritou ctěného rodinného původu „yangban“, posadil se, my jsme se mu hluboko uklonili a s očima upřenými na podlahu jsme uctivě čekali, až promluví. Můj otec byl „yangban“ - Kim, rodokmenem patřil k osmadvaceti ministerským předsedům. Před japonskou okupací a válkou měl „yangban“ silné rodinné zázemí, ale teď už nemá mnoho rodinných členů, protože je nepřátel pobili. Tak, kdo jsou teď Kim? Kdo jsem já? Každý se mě na to ptá, a nikdo to neví. Vzdávám se. Jsem nikdo. Řešení: Jediným východiskem z této neřešitelné, těžké situace je smrt. Zabiju se, pak už nebudu potřebovat znát odpověď na tuto nezodpovězenou otázku.“

Jen co jsem to vzdal, pocítil jsem tak překvapující klid v mysli, že jsem v tom pokračoval dál a připravoval se na sebevraždu. Zdvořile jsem navštívil všechny lidi, které jsem chtěl naposled vidět, a hromadil jsem chininové pilulky, v té době nejznámější korejské pilulky k tomuto účelu. Sotva jsem měl třicet pilulek, zabalených do malého úhledného balíčku, strčeného hluboko do kapsy kabátu, vstoupila mi na mysl myšlenka: „Dobře, jestli je Bůh, možná ví on, kdo jsem. Jen jednou, dřív než umřu, půjdu do modlitebny, a jestli tam je, zeptám se ho, kdo jsem.“

4. KAPITOLA

První povolání: Poslední naděje

„... on je má vyvolená nádoba... Ukážu mu totiž, kolik musí vytrpět pro mé jméno.“ Sk 9:15,16

Říjen - prosinec 1957: Yesan

N ikdy jsem nebyl uvnitř žádné církevní budovy, nikdo mě nikdy nepozval dovnitř, jen jednou jeden římskokatolický kněz. Jenže jeho náboženství pro mě bylo příliš mystické, příliš podobné budhistickému chrámovému uctívání se svíčkami a kostýmy, sochami a kadidlem a modlitbou růžence.

V neděli 18. října 1957, brzy ráno, z dálky asi půl míle, jsem zaslechl hluboký, rozléhající se zvuk, bim bam. Byl to starý železný zvon, svolávající děti do nedělní školy ve starém Prvním metodistickém sboru v Yesanu. Jednou jsem si všiml, jak zvon otřásá a kolébá zrezivělou střechou církevní budovy, ale ve svých dvaceti letech jsem nikdy neuvažoval, že bych vstoupil do té rozpadávající se dřevěné budovy, která tam stála už půl století. Záměrně jsem se vyhýbal i mnohem novějšímu kostelu z červených cihel, s klenbovými okny a cínovou střechou presbyteriánské církve, který stál asi sto metrů od našeho domu a který si vybudovali severokorejská utečenci.

Ale v tuto zvláštní neděli, když jsem slyšel zvony z kostela metodistického sboru, jsem si pomyslel: „Aspoň tentokrát musím jít do církve, jestli je tam Bůh, musím se ho zeptat na otázku, kterou si pořád kladu a na kterou neznám odpověď. Kdo jsem? Jestli to on ví, potom se ho musím zeptat, proč je můj život tak zoufalý a smutný.“

Zahanbený, že jsem se ukázal na veřejnosti, šel jsem dolů nevydlážděnou cestou o dvě hodiny dříve a ochomítal jsem se na církevním dvoře kolem rozpadávající se budovy a prohlížel si novou, nedokončenou kamennou stavbu na pozemku před kostelem. Tato nová budova, rozestavěná do výšky asi jednoho a půl metru, měla dřevěné okenní rámy už černé od prachu.

Když dospělí začali přicházet směrem do kostela, špinavými cestami plnými kaluží, otočil jsem se k nim zády, neboť jsem se bál, že se mi budou posmívat. Vzal jsem do rukou koště a zametl jsem listí a kamínky po celém písčitém dvoře. Když skončila dětská nedělní škola, přišel čas pro dospělé věřící, začala jejich uctivací bohoslužba, ale dokonce ani když už dospělí nechali své zaprášené a zablácené střevíce u dveří, ne- pozval mě žádný učitel dovnitř.

Nehledě na to jsem tam zůstal. Dosud jsem nevěděl nic o Bibli, neměl jsem žádné znalosti o Ježíši, kromě jeho jména, o kterém mi řekli tehdy v nemocnici. Zůstal jsem, neboť jsem věděl, že když půjdu domů, nikdy se už zpátky nevrátím.

Poté, co všichni dospělí už byli uvnitř, stál pastor Kyung Lin Oh venku na dvoře, čekal a pozoroval mě. Formálně jsem se mu uklonil, nechal jsem svoje zablácené sandály vedle několika stovek jiných párů a šel jsem za ním do kostela, kde byl průvan, dopředu do dřevěné lavice, do oddělení pro muže.

Shromáždilo se tam asi tři sta křesťanů. Když se všichni najednou nahlas modlili, neměl jsem ani potuchy, co se děje, ale po jejich modlitbě jsem poslouchal kázání, moje opravdové první kázání o Ježíši, který říkal lidem: „Pojďte za mnou a udělám z vás rybáře lidí.“ (Mk 1:17)

Ke konci bohoslužby jsem si pamatoval jen tato slova: „rybáři lidí“. Jak jsem tam seděl a pozoroval pastora Kyunga Lin Oh, tak milosrdného a laskavého, přemýšlel jsem: „*Jednou chci být jako on, rybářem lidí.*“

Šel jsem domů a oznámil celé své rodině, že večer půjdeme společně do křesťanské církve. Ti, kdo šli se mnou, moje matka a mí dva mladší bratři, všichni reagovali na večerní poselství a byli téhož večera zázračně proměněni. Následující pondělní ráno se čtyři z nás zúčastnili ranních modliteb, které bývaly každý den ve čtyři hodiny ráno.

To pondělí bylo také dnem týdenního setkání presbyteriánské církve. Rozhodnut naučit se všechno, co jen mohu, o křesťanském náboženství, ať už bych to musel jít poslouchat kamkoli, třeba i k presbyteriánům, šel jsem tam. Hned při prvním setkání jsem byl seznámen s ničivou realitou hříchu.

Nikdy předtím jsem neslyšel o hříchu, ale když jsem seděl ve velké místnosti, v mužské části, tentokrát s více než třemi sty padesáti jinými lidmi, a poslouchal Hyung Tae Kima, dynamického vedoucího kampaně z hor Sam-Kahk, malého muže v tmavomodrém obleku, který kázal o našem hříchu proti člověku a proti svatému Bohu a o naší zoufalé potřebě pokání a odpuštění, jeho poselství bylo tak mocné, že jsem byl přemožen vinou jako ztracený hříšník. Náhle ukázal na mě a řekl: „Ty, mladý muži, jak dlouho jsi křesťanem?“

Každé oko se podívalo mým směrem. Zahanben, že jsem středem pozornosti, jsem řekl: „V-v-včera jsem byl v-v-c-c-církvi prvně. Tohle je p-p-podruhé a tohle je moje první kampaňové setkání.“

K mému úžasu pak oznámil celému shromáždění: „Tento mladý muž je pozeňnaný. Dostal Boží milost. Ano, ano, mladý muži. Boží přízeň je na tobě.“

Potom velmi přesvědčivě řekl shromáždění: „Je mnohem lépe přijmout Boží nádhernou milost, dokud jsme ještě mladí.“ Moje srdce bylo hluboce vděčné, že jsem něco přijal, třebaže jsem neměl tušení, co je to milost. Myslel jsem si: „*Podívejte se na mě, nic nemám, žádné slušné oblečení, žádné rodinné postavení, nic, na co bych mohl být pyšný.*“. Chtěl jsem vědět, *co to může znamenat, že jsem přijal milost Boží. Snad nový oblek? Ale nikde jsem neviděl žádné oblečení, které by už někdo jiný neměl na sobě.*

Po skončení shromáždění ke mně přišel host, který nám kázal, a zeptal se: „Zůstaneš i na dnešní večerní modlitební setkání?“

Protože jsem k němu měl velký respekt, uklonil jsem se a řekl: „Ano,“ ačkoliv jsem nevěděl, co se na takovém setkání dělá. Zůstal jsem tam s dalšími deseti a naučil se, že nejlepší způsob, jak se modlit k Bohu, je modlit se nahlas.

Do úterního rána jsem trpěl takovými mukami kvůli poznání hříchu, že jsem šel sám do blízkého lesa, zůstal jsem tam celý den, potom celou noc, plakal jsem a křičel, vyznáváje své hříchy Bohu. Taková tíha hříchu byla na mém životě, tolik nenávisti, tolik smutku a rozhořčení, tak hluboká touha po pomstě, tolik nečistých vizí násilí, vražd, smrti a umírání rukou člověka nebo následkem odporných nemocí, tolik muk. Snažil jsem se proniknout svým niterným utrpením, činil jsem těžké pokání, ačkoliv jsem nevěděl, jak se mám modlit; jenom jsem plakal a prosil: „Bože, prosím, odpusť mi moje hříchy, odpusť mi moje hříchy.“

Po tomto osamoceném, celonočním modlitebním bdění jsem ve středu brzy ráno věděl, že bud se přiznám služebníkovy Hyung Tae Kimovi, jak jsem zoufalý, a poprosím ho, aby se modlil za mou duši, aby byla spasená, nebo umřu.

Přivítal mě, ochotně a vroucně se za mě modlil a potom řekl: „Mladý muži, Pán tě už zachránil. On smyl všechny tvoje hříchy z celého tvého života. Máš odpuštěno. Nemusíš už být smutný. Teď jsi dítě Boží. Proč nepoděkuješ Bohu a neraduješ se?“

Překvapeně jsem se na něho podíval. Byl jsem ztracený hříšník, hořící zaživa na neúprosné poušti, a on mě vedl k fontáně živé vody. Když jsem konečně pochopil, že to, co řekl, je pravda, klesl jsem na kolena, vzlykal a plakal: „Děkuju, děkuju, Bože. Teď vím, kdo jsem: jsem dítě Boží! Děkuju, děkuju, Bože!“ Jak jsem postupně získával sílu, kolébaje se sem a tam, sem a tam, s proudy slz tekoucích po lících, rukama chválil Boha a znova a znova mu děkoval za odpuštění mých hříchů, najednou se mi zkroutil jazyk a začal jsem vyslovovat cizí, neznámé zvuky, kterým jsem nerozuměl, jako by se můj jazyk kroutil ve svém vlastním zvláštním tanci. Nevěděl jsem, co to je, ale dělal jsem to dál a dál jsem to poslouchal a neustále

jsem se modlil v mysli: „*Jestli je to od tebe, Bože, potom jsem v pořádku. Jestli je to od tebe, pomoz mi to dělat, i kdyby mi měly odpadnout dásně. Jestli to od tebe není, zastav mě! Zastav mě!*“

Nezastavil mě a já jsem se modlil v těchto zvláštních a udivujících zvucích hodinu, s myslí úplně klidnou, ale celé moje tělo bylo jakoby v plamenech. Po první hodině se ty zvláštní zvuky pročistily do zřetelného, ačkoliv stále ještě neznámého jazyka. Modlitba trvala dalších osm hodin, během nichž jsem viděl anděly ve velikosti člověka, jak přicházejí na pódium v přední části církevní budovy a procházejí se kolem. Před očima jsem viděl široké lány dozrávajícího obilí, potom znovu přišli andělé a procházeli se kolem. Pro případ, že by se mi to mohlo zdát, doširoka jsem otvíral oči, ale ta vidění stále setrvala, celých osm hodin, dokud nezačala v půl deváté večerní bohoslužba.

Celý den jsem nic nejedl. Nevadí, vydržel jsem to. Během tohoto setkání mě host, který kázal, znovu vyděsil tím, že oznámil shromáždění: „Tento mladý muž se modlil v jiném jazyku. Je psáno v Bibli, že když na vás přijde Duch Svatý, také budete mluvit novým jazykem, tak jako on.“

Psáno v Bibli? Ach, jak jsem se radoval, že milost, kterou jsem přijal od Boha, mě nějak spojila s Bibli. Neměl jsem Bibli. Předně jsem si nikdy předtím nemyslel, že bych měl nějakou vlastnit. Zadržím jsem neznal nikoho, kdo by ji měl. Všichni lidé, které jsem znal, žijící na vzdáleném venkově, byli příliš chudobní, aby vlastnili takové věci, ale někteří členové presbyteriánské církve Bible měli.

Tak moc jsem si chtěl přečíst tu stať o mluvení v jiných jazycích, že jsem počkal do konce setkání a poprosil jsem jednoho ze starších církve: „Půjčil byste mi svou Bibli, abych si v ní mohl přečíst o jiném jazyku?“

Blahosklonně přivolil, ale když jsem se ho zeptal, kde je v Bibli ta stať, která poukazuje na mluvení v cizích jazycích, vypadal rozpačitě a pak řekl: „Ne, nečti Bibli tímto způsobem! Čti ji od začátku do konce! Najdeš to. Můžeš si mou Bibli půjčit na týden a sám si to najít.“

Poděkoval jsem mu, potom jsem poslechl jeho radu. Začal jsem od Genesis a za ten týden jsem přečetl celou Bibli až do konce. Když jsem v Novém zákoně objevil několik veršů, které potvrzovaly, že budeme mluvit jinými jazyky (Sk 10:46, 19:1-6; Kor 12:10, 14:5), vyskakoval jsem, tleskal rukama, křičel, tancoval a plakal, tak povzburzený, tak vděčný Bohu, že můj zážitek je popsán v Bibli.

Následující nedělní ráno jsem stále ještě byl šťastný. Šel jsem do metodistické církve před bohoslužbou, abych očistil všechny zablácené střevíce, seřazené venku u dveří. Po bohoslužbě jsem vrátil Bibli majiteli /, presbyteriánské církve a šel jsem za jiným, abych si půjčil další Bibli na následující týden.

Každý týden pak v průběhu deseti týdnů jsem si vypůjčil jinou Bibli a četl jsem ji odpředu dozadu, knihu za knihou. Každý den jsem se nejprve zúčastnil ranních modliteb, pak jsem zametl církevní dvůr u metodistů a začal číst. Četl jsem Bibli přes den, večer, při chůzi ulicí, vstoje, vsedě, při jídle na podlaze, a dokonce i když jsem stál na obrubě velké keramické mísy na toaletě. Tam se mi stala ta nejhorší věc, která se mohla stát: Bible mi tam spadla. Co jsem měl dělat? Vylovil jsem ji, potom jsem ji pečlivě umyl, každou stránku, čistou tekoucí vodou z městské pumpy, ale pak zase byla nasáklá vodou. Věděl jsem, že i kdybych ji vysušil, stále ještě by měla zvláštní tvar. Nemohl jsem ji vrátit majiteli v takovém stavu. Nevěděl jsem, co bych pro to ještě mohl udělat, tak jsem si Bibli nechal pro sebe, sehnal všechny peníze, co jsem mohl, a koupil náhradní, abych ji dal majiteli. Takto jsem přišel ke své první vlastní Bibli.

Nevyzpytatelné cesty Boží

„Musím-li se chlubit, budu se chlubit svými slabostmi... aby na mně spočívala Kristova moc... Vždyť když jsem slabý, tehdy jsem silný.“ 2 Kor 11:30, 12:9,10

1957 - 1959: Yesan

B ylo to právě v období Vánoc, kdy se pečlivě umyté stránky mé první vlastní Bible sušily a kdy jsem se rozhodl učinit pokus o šestidenní modlitební půst v budově církve. Tehdy jsem tam uvázl a musel mě zachránit pastor a jiní lidé.

Krátce nato na mne začala naléhat teta, abych už pomalu uvažoval o ženitbě. Já jsem si jen pomyslel: *„Jak se můžu oženit? Musím žít všecy tyhle lidi. Je mi teprve dvacet. Kdybych si vzal mladší ženu, opustila by svou rodinu a připojila se k mě. Jen bych vzal další sirotu do této už tak dost osiřené situace.“*

Avšak moje odvážná teta pro mě měla někoho konkrétně na mysli: Kang Soon, plachou mladou ženu o pět let starší než já, která byla už šest let křesťankou. Když jí zemřeli rodiče, Kang Soon jako jediná dcera v rodině se musela přestěhovat ze Soulu do Yesanu, aby ji tam vychovávala budhistická rodina její matky. Korejští budhisté na sebe berou finanční břemeno sloužit mrtvému skrze náboženské závazky, a to jídlem, kadidlem a dary v určité dny, což je velmi drahé. Proto moje teta poradila Kang Soon, aby se společensky raději dostala do metodistické církve, než do budhistického chrámu, neboť křesťané nemají tak nákladné závazky.

Kang Soon souhlasila, ale brzy odevzdala své srdce Pánovi. Celá rodina ji začala pronásledovat, protože navštěvovala křesťanskou církev, zatímco oni zůstali budhisty; a tak byla velmi osamělá.

Protože měla věk na vdavky, její metodistická církevní rodina, která ji milovala, ji varovala, aby si nebrala nekřesťana. Ve městě rozměrů jaké měl Yesan, kde každý znal každého, věděl, kdo je křesťan a kdo ne, neměla na výběr mnoho vhodných mužů. Její starší bratranec, zubař ze vzdálené vesnice Kwang-si, jí chtěl pomoci a představil ji svému mladému, svobodnému kolegovi, ale protože nebyl křesťan, odmítla si ho vzít.

Kang Soon byla aktivně zapojená v Prvním metodistickém sboru v Yesanu. Nejenže vyučovala děti v nedělní škole, ale nikdy, ať bylo jakékoliv počasí, nezameškala ranní modlitební setkání ve čtyři hodiny, na které jsem chodil i já. Ačkoliv jsme patřili do stejné malé církve, asi s třemi sty dospělými členy, nikdy jsme se spolu - kvůli korejskému zvyku - nebavili. Aby se předešlo pomluvám, seděli muži a ženy na opačných stranách církevní budovy a neměli mezi sebou žádnou ústní komunikaci.

Každé ráno po ranních modlitbách jsem nejdřív zametl církevní dvůr, potom jsem pomáhal ve sboru jakýmkoliv způsobem, jaký se našel. Členové církve mě měli rádi, třebaže jsem se stále ještě styděl, že nemám určité rodinné postavení, za svou chudobu a za své zajíkávaní. Nerad jsem se objevoval na společných církevních setkáních, neboť jsem se obával, že by mě možná zvolili vedoucím, jako ve večerní škole. Dokázal jsem pomáhat jiným lidem, ale bál jsem se před ně postavit a mluvit, a tak přes naléhání své tety, když jsem si poprvé všiml Kang Soon a toho, jak je právem respektovaná v církvi pro své chování, rozhodl jsem se, že ona není tou, ke které bych se mohl i jen přiblížit, a už vůbec ne hovořit s ní.

Kang Soon žila v domě s taškovou střechou a byla vysoce postavená, co se týče sociální vrstvy, zatímco já byl níže než ten nejnižší. Moje teta však byla velice vytrvalá. Nevšíkala si našeho nerovného sociálního postavení a rozhodla, že Kang Soon by mi byla dobrou ženou. Už o tom mluvila se starší služebnou, a ta žena mluvila s Kang Soon. Výsledkem bylo, že nám dohodli formální setkání v domě mé tety, kde nás přemluvili, abychom si spolu popovídali. Kang Soon byla při setkání tak příjemná a pokorná, že se mi okamžitě zalíbila. Přítomní nás povzbuzovali, abychom se zasnoubili. Neměl jsem ani zdání, co si o mně myslí; přesto se dohodlo naše zasnoubení.

Jako zasnoubený muž jsem potřeboval pracovat. Už jsem získal kvalifikaci vládního úředníka, neboť jsem složil velice těžké a obsáhlé vládní zkoušky, které zahrnovaly matematiku, zeměpis, vědu, literaturu, čínskou historii a kulturu. Jenže bídný plat v tomto zaměstnání by neuživil rodinu. Proto když jsem zjistil, že můj bývalý učitel prosperoval v podnikání s drůbeží, rozhodl jsem se, že se na to prosperující podnikání také dám.

S podporou Dobytkářského sdružení a v partnerství s mým starším bratrem jsem postavil zdi z cihel a bláta, dřevěné kurníky, plot a malé ohrady pro prasata. Potom jsem koupil 5000 kuřátek, 30 malých prasátek a 100 kachniček. Začal jsem dlouho a těžce pracovat. Prodával jsem slepičí a kachní vejce, živá kuřata a prasátka, oškubaná kuřata a zabitá prasata venku na trhu a dodával jsem je také až do domu. Po dvou letech začal obchod prosperovat, za což jsem všechen dík vzdával jedině Bohu. Nekřesťanští členové mé vlastní rodiny pohrdali mým postojem chvály a děkování a říkali: „Tvrdíš, že se mu daří proto, že věří v Ježíše, ale podívejte se, jak musí těžce pracovat!“

Smutné bylo, že zatímco můj obchod prosperoval, finance Prvního metodistického sboru v Yesanu rostly jen těžko. Během několika předcházejících let pastor Oh dvanáctkrát prosil své shromáždění, aby přispělo na dokončení velmi potřebné nové církevní budovy, neboť ta stará se doslova rozpadávala pod nohama. Dávno předtím, než jsem přišel do sboru, poprosil své členy, aby financovali novou stavbu na církevním pozemku, ale okamžitě, téměř přes noc, klesla návštěvnost ze skorém sedmi set lidí pod dvě stě padesát dospělých členů. Od doby, kdy jsem se k nim připojil, církev trochu povyrostla, ale stále ještě nás bylo jen kolem tří set věrných členů.

Moje srdce bylo zarmoucené kvůli pastorovi, jak jsem tak pozoroval členy sboru, odmítající dávat. Já dal všechno, co jsem mohl a kdykoliv jsem mohl, a když můj třetí hlavní příspěvek sotva postačoval na pokrytí potřeb, bez rozmýšlení jsem si vypůjčil peníze na obchod s drůbeží, abych zvedl rozpočet církve.

Kromě mé věřící matky a mladších bratrů, kteří věrně navštěvovali církev, zbytek mé rodiny se mi neustále vysmíval. Považovali za zbytečně riskantní odevzdat se neviditelnému Ježíši a viditelně se rozpadávající církvi a odstěhovali se od nás do domů jiných příbuzných.

Doma jsem stále ještě byl „králem“. Mnoho jsem se učil z Písem a nic mi nemohli vytknout. Ve mně však rostla chorobná sebevražednost. Ignoroval jsem ten nepokoj v srdci a ze všech sil jsem se snažil udržet obchod.

Na začátku roku 1959 jsem byl povolán do Jihokorejské armády, ale zůstal jsem v táboře jen deset dní, než mě odmítli pro mé ploché nohy. Vojenští velitelé rozhodli, že člověk s plochýma nohama nemůže pochodovat dlouhé vzdálenosti a je proto nevhodný k boji ve válce. Pokořený jsem se vrátil domů k vepřům a kuřatům, netuše, že dojde k velmi závažné změně v mém životě.

V květnu 1959 jsem slyšel o šestidenní evangelizační kampani, podporované metodistickou církví, která se měla konat za měsíc v Taechonu na hoře Seongju, asi padesát kilometrů jižně od Yesanu. Začal jsem se modlit, abych se jí mohl zúčastnit, ale když přišel čas, nemohl jsem pro rušné obchodní záležitosti jít na pondělní setkání. Aniž bych si dovilil nějaké „luxusní“ zklamání, usilovně jsem se modlil k Pánu, abych mohl jít v úterý. Když jsem nemohl odejít ani v úterý, modlil jsem se za středu. Nemohl jsem jít ve středu ani ve čtvrtek ani v pátek. Nakonec jsem mohl odejít v pátek odpoledne. Přišel jsem tam v jedenáct v noci. Mohl jsem tam zůstat jen jednu hodinu, ale děkoval jsem Bohu za příležitost, že jsem se toho vůbec mohl zúčastnit. Modlil jsem se s ostatními tu poslední hodinu; pak jsem se později, ještě v ten den, vrátil domů.

Zatímco jsem byl tam na hoře, ušlechtilá, bohatá žena z Yesanu se modlila za svou malou dvouletou dcerku, která už tři měsíce trpěla bolestivou nemocí a každý den přijímala jen trochu vody. Dítě bylo tak dehydrované, že lékaři ztráceli naději na jeho uzdravení. Bůh však promluvil k této matce, když se modlila, a řekl jí: „Pozvi Ki Dong Kima, který se teď modlí na hoře a dnes odpoledne se vrátí. Popros ho, aby uzdravil tvoji dceru. On je mým vyvoleným služebníkem, aby se modlil za nemocné v mém jménu.“ Když jsem se vrátil, pověděla mi, co jí Pán řekl. Byl jsem ohromen. Nevěděl jsem, jak bych měl uzdravit nemocné dítě nebo kohokoliv jiného. Nikdy jsem se nemodlil za nemocné, ani jsem sám nedostal takové zjevení jako ona. Věděl jsem jen, že Ježíš uzdravil slepého muže tím, že se dotkl jeho očí, a také že řekl: „Ty, kdo uvěří, pak budou provázet tato znamení: v mém jménu budou vymítat démony, budou mluvit v nových jazycích, budou brát hady, a kdyby vypili něco jedovatého, nijak jim to neublíží; budou vkládat ruce na nemocné a bude jim dobře.“ (Mk 16: 17,18)

Neschopný pochybovat o vidění této ženy nebo o tom, co jí Pán řekl tak zvláštním způsobem, šel jsem k ní domů. Když jsem vstoupil do místnosti, uviděl jsem ospalé, bledé dítě lapající po dechu. Jak tam ta zoufalá matka stála, plakala a lomila rukama, mohl jsem se jen tiše modlit k Bohu: „Pane, ty víš, že nemám žádnou zkušenost s uzdravováním nemocných, ale jestli jsi řekl této ženě, že mě použiješ, abych uzdravil její nemocné dítě, dej mi o tom vědět víc.“

Okamžitě jsem v poutavém vidění uviděl sám sebe oblečeného v bílém, jak stojím v přítomnosti Boha. Otřesen a takto osmělen jsem se chvějícíma rukama bojácně dotkl tváře dítěte. Zavřel jsem oči a chvějícím se hlasem jsem snažně prosil Pána z celého srdce: „Pane, Bože, ať se na tomto dítěti stanou tvoje zázraky.“

Prosím, vyslyš moji modlitbu, a to postačí. Ať se stanou tvé zázraky na tomto dítěti. Prosím, vyslyš moji modlitbu. To postačí!"

Modlil jsem se znovu a znovu, až jsem cítil, že už je to definitivně ukončeno. Přestal jsem mluvit, otevřel jsem oči a podíval jsem se na dítě. V témže okamžiku i dítě otevřelo oči dokořán a podívalo se na mne. Všichni jsme mohli spatřit jasnou jiskřičku v jeho očích: viděli jsme, že se ho Bůh skutečně dotkl. Velmi jsem se radoval s jeho matkou, chválil jsem Pána a děkoval mu za jeho všeobsahující milosrdenství a soucit a uzdravující moc.

Ohromen a v pokoře jsem se vrátil domů, stále jsem chválil Pána a znovu a znovu opakoval: „Děkuju ti, Pane! Děkuju ti, Pane! Děkuju ti, Pane, žes mě použil a vyslyšel moji modlitbu.“

Následující den ušasí lékaři vyhlásili uzdravení dítěte za skutečný zázrak.

Za několik měsíců se v celé naší vesnici rozšířila tyfová epidemie. Diakonka mě poprosila, abych ji doprovodil do domu jedné rodiny, která měla pět členů. Přišli jsme tam před rozedněním, nikdo nebyl nablízku. Pracovníci Veřejného zdravotního střediska už poslali karanténní varování a kordonem uzavřeli pozemek úředními značkovacími lany. Podlešli jsme lano, vstoupili do domu a našli jsme všech pět členů rodiny přikrytých pokrývkami ležet tváří k zemi. Dva z nich byli blízko smrti.

Znova jsem se modlil: „Pane, jestli jsi mě vyvolil, abych uzdravoval nemocné, dej, ať se v této rodině dějí zázraky.“ Potom jsem postupně položil ruce na jejich čela a jednotlivě jsem se za ně modlil. K velkému překvapení jim klesla horečka, jen co jsem se jich dotkl. Odhodili svoje přikrývky, vyskočili na nohy a křičeli: „Jsem uzdravený! Jsem uzdravený!“

Po této události se skrze mne stalo mnoho, mnoho zázraků. Nikdy předtím jsem nebyl svědkem takových zázraků, jen v Bibli jsem četl, že se takové věci děly. Tím, že jsem to sám zažíval, bylo mi, jako bych vstoupil do jiného světa. Od té chvíle jsem se modlil k Bohu, aby mě dál používal přinášet uzdravení jeho lidu a slávu jeho jménu.

6. KAPITOLA

Osvobození od kuřat

„... tvá síla ať provází všechny tvé dny.“

Dt 33:25

1959 - 1960: Yesan

Všechny své dny jsem trávil čtením Bible, modlitbou, tvrdou prací na kuřecí farmě a službou v metodistickém sboru. Trápil jsem se finanční svázaností, která stále ještě zdržovala dokončení nové církevní budovy. Pastor apeloval na své členy, ti plakali spolu s ním, peníze se však zvedaly jen bídě a tato kolísavá výstavba se protáhla na víc než pět let. Konečně však přišel den, v roce 1959, kdy jsme vytesali poslední ze čtyř pětáctyřicetikilových trojstranných kamenných bloků, potřebných k podepření vrcholu zvonice. Tolik jsme šetřili při výstavbě, že náš jediný posouvateľný žebřík na lešení, vysoký až ke střeše, byl zvětralý, rozštěpený a rozbíhající se od deště, sněhu, plískanic a drastických teplotních změn. Několikrát prošel velmi důležitými opravami. Je tragédií, že najatý starší stavbařský dělník spadl ze žebříku a zabil se. Další muž, mladý a velice silný, musel s nesmírnými těžkostmi a s velkým rizikem vléci první balvan nahoru po příčkách žebříku. Sotva se jeho nohy znovu dotkly pevné země, padl na zem tváří dolů a zapřísahal se, že už nikdy nepoleze nahoru, za nic na světě.

Těžce jsme pracovali, protože jsme nemohli najmout ani na jeden den dělníka, který by byl ochotný udělat, co bylo třeba. Proto jsem se rozhodl, že to musím udělat sám. Vzal jsem na sebe před Bohem všecku zodpovědnost za jakýkoliv chybný krok, který bych mohl udělat.

Než jsem začal, klekl jsem si a modlil se nahlas: „Pane, jsem tvůj! Tys mě zachránil, bezcenného hříšníka, tak polož teď svá těžká břemena na mě, abych mohl udělat práci, kterou jiní nejsou ochotní udělat. Dej mi to jako můj úděl. Vezmu si to na starost až do smrti.“

Ptal jsem se sám sebe, zda jsem se nezbláznil. Dělníci naložili jeden ze zbývajících kvádrů na můj kostnatý hřbet a já jsem opatrně začal lézt nahoru po starých, rozviklaných příčkách žebříku. Vpůli cesty jsem se podíval dolů. Cesta pode mnou se bláznivě kroutila, tak jsem se znova začal modlit, hlasitěji než předtím: „Pane, pomoz! Jsem slabý! Dej mi svou sílu. Pověř mě dělat tuhle těžkou práci, co jiní dělat nemůžou, dej mi schopnost to udělat.“

Čím výše jsem lezl, tím víc zuřivý podzimní vítr třásl a rachotil žebříkem. Nakonec jsem nahoře ten kámen složil a šel jsem zpátky pro další. Neustále jsem se v duchu modlil, zatímco se ostatní také modlili a v úžasu mě pozorovali. Zdvíhl jsem další kámen, sám jsem si ho dal na záda a nesl jsem ho celou cestu nahoru po vrzajícím žebříku; pak jsem se znovu vrátil dolů.

S nadpřirozenou silou jsem nesl na vrchol poslední ze čtyř kamenů. Jen co jsem se konečně dostal zpátky na zem, žebřík se v prostředku zlomil a spadl na mě, hromada shnilého dřeva a rozštěpených desek. Jenom Boží andělé ho mohli tak dlouho udržet pohromadě.

Po tomto období se každá těžká práce v církvi stala mou úlohou a já v tichosti pracoval vděčen Bohu, že používám jeho sílu, abych udělal to, co je třeba. Nakonec jsem zpyšněl, že mě Bůh tak mocně používá, a byl nejvyšší čas mě pokořit.

22. prosince 1960 se mí bratři a vdané sestry spolu s námi ostatními sešli v Yesanu na vzpomínkové slavnosti našeho otce, který byl už sedm let mrtvý. Protože matka, moji mladší bratři a já jsme všichni věřili v Pána Ježíše Krista, chtěli jsme prosté církevní shromáždění. Můj tvrdohlavý starší bratr však trval na drahém, posvátném budhistickém obřadu uctívání předků. Ačkoliv bratr nebyl skutečný věřící v Budhu, jeho argumentem bylo, že duch našeho otce zbavený těla by byl jinak odkázán na věčné putování v prázdném prostoru.

Jako praví mužští potomkové „yangban“, hodiny jsme se hádali. O třetí ráno jsem se rozhodl ukončit hádku a křičel jsem na něho: „Bůh nás tolik požehnal, že tu dnes všichni můžeme být spolu. Je to díky Boží podpoře a jen jeho požehnání, že náš drůbežářský obchod prosperuje. Tak to teda přijmi!“

Můj starší bratr vzplanul hněvem: „Myslel jsem si, že jsi rozumnější. Proč říkáš, že je to Bůh, kdo dělá tuhle práci? Ty a já, my jsme dosáhli dnešního úspěchu, protože usilovně pracujeme. Přízněj to! Dal nám Bůh peníze? Kde jsou? Kdy jsme dostali nějaké peníze od Boha?“

Hádka pokračovala dost dlouho. Nakonec jsem jasně, nahlas řekl: „Můj starší bratře, zneuctuješ Boha, který nám žehná. Dokážu ti, jestli se náš obchod rozvinul jen skrze naše vlastní snažení, nebo ne. Je-li to tak, jak říkáš, nestane se dnes v noci nic zvláštního. Jestli nám ale ten úspěch dal Bůh, vezme si svoje vlastnictví před tvýma očima zpátky, a tak to budeš beze všech pochybností vědět!“

Poté, co jsem učinil toto konečné prohlášení, přešel jsem na druhou stranu místnosti a lehl si na podlahu, jako bych šel spát, ale sotva ostatní odešli ven, klekl jsem si na kolena a modlil jsem se k Pánovi: „Ó, Pane, nepochybuji o tom, že všecko, co máme, jsi nám dal ty, takže když to tak je, prosím, vezmi dnes večer pryč všecky tyhle věci, které jsou od tebe samotného. Tak přijde do mého domu pokání a bude to jasné znamení, že všecko požehnání pochází z tvé ruky. Amen.“

Ráno jsem se vzbudil na matčin křik a pláč a na výkřiky a kletby mého staršího bratra. Přes noc se stala neuvěřitelná věc. Tisíce nosnic ležely mrtvé na hromadě na kuřecím dvoře jako hromady napadaného listí. Třicet nebo možná i víc jich stále ještě žilo, kroutily sebou, svíjely se a odporně skřehotaly. Na prasečí farmě zahynulo přes noc nejméně třicet kusů, včetně některých našich nejzdravějších mladých prasátek. Pouhé tři hodiny před rozedněním, podle mých vyřknutých slov, naděje našeho drůbežního průmyslu byla zničená a můj dům se otřásl zvuky pláče a nářku, kletbami a obviňováními.

Dokonce já sám jsem byl zmatený a nazlobený a znovu jsem křičel na členy své rodiny: „Podívejte se, co jste udělali! Co jsem vám říkal? Neříkal jsem, že Boží vlastnictví půjde z domu, který popírá jeho požehnání? Stalo se to přesně tak, jak jsem minulou noc říkal.“

Potom jsem si sedl na podlahu, plakal jsem v šoku, modlil jsem se k Bohu a ze srdce mu děkoval za takové svědectví víry a za jeho přímou odpověď na moji specifickou modlitbu. Ve stejné době celá moje domácnost reptala a naříkala, zanechávajíc za sebou přílivovou vlnu slz. Já mohl Bohu jen s upřímností v srdci děkovat za takový projev jeho moci a jeho nevole.

Jeden z příbuzných odstranil mrtvá kuřata, zatímco mě věřící z církve utěšovali v této „tragické události“. Třebaže to vypadalo zvláštně, nikdy jsem nepocítil vědomí neštěstí pro strašné důsledky mé modlitby, ale následující dva a půl roku se mi nebesa uzavřela. Moje modlitby padaly na mě zpátky

nevyslyšené, jako by mě Bůh pro takovou troufalost opustil. Já však na něho stále zcela spoléhal. Přes jeho mlčení jsem se po celý čas každý den modlil, ať už jsem chodil po ulicích nebo byl celou noc vzhůru nebo ležel tváří k zemi venku na kopci. Nikdy jsem ve svém velkém smutku nenašel v srdci stopy hněvu vůči Bohu, protože on je skála, jeho skutky jsou dokonalé, všechny jeho cesty jsou spravedlivé. Nenacházím na něm žádnou vinu (Dt 32:4, J 19:4).

7. KAPITOLA

Kang Soon

... není nic skrytého, co nebude zjeveno, ani nic tajného, co nebude poznáno.
Mt 10:26

1960 - 1962: Yesan, Soul, Yesan

Navzdory přetrvávajícímu Božímu mlčení jsem na něho stále spoléhal a modlil jsem se za jeho milosrdenství a přízeň; vždyť je mým životem. Ať se stane cokoliv, za jakýchkoliv okolností mého života: *„Hospodin je spravedlivý na všech svých cestách, milosrdný ve všech svých skutcích.“* (Z 145:17)

Po krachu naší drůbežářské farmy jsem hledal jinou práci, ale žádnou jsem nenašel. Motal jsem se kolem bez domova, o kterém bych mohl tvrdit, že je můj vlastní, toulal jsem se ulicemi, modlil se; vždycky jsem se modlil k Bohu, abych znovu získal Boží požehnání. Moje mysl byla v agónii, mučená Božím Slovem:

„Tehdy mě budou volat, a neodpovím, budou mě hledat za úsvitu, a nenaleznou.“ (Př 1:28) Z toho mi bylo jasné, že mě Bůh opustil.

Pokoušel jsem se změnit svůj život, a tak jsem udělal inventuru svých schopností. Věděl jsem, že mám talent na kreslení a malování. Za malou částku peněz, která mi zůstala po prodeji toho, co jsem mohl zachránit z obchodu s drůbeží, jsem si koupil štětce, potřeby na malování a jiné vybavení a začal jsem kreslit a malovat obrazy na prodej, včetně série osmnácti prostorových olejomalb, zobrazujících dramatické scény z Bible. Moji přátelé mě přesvědčili, abych je nejdříve vystavil v budově Prvního metodistického sboru v Yesanu a potom dvakrát v naší místní čajovně. Všechny tři výstavy lidé velice ocenili a téměř všechny obrazy se prodaly. Zbytek jsem rozdál.

Přitom jsem zjistil, že mám talent na portrétování. Byl jsem schopný kreslit a malovat detailní portréty, skoro jako fotografie; namaloval jsem čtyři za jediný den. Jednoho dne jsem namaloval krásné portréty pro jeden pár, který si je u mě objednal, ale jen mi dali do rukou peníze, cítil jsem se prázdný; jako bych právě prodal na trhu svoji čistotu. Po tomto dni, ačkoliv jsem se stále ještě těšil z malování, už nikdy víc jsem nemaloval za peníze. Toužil jsem, aby všechno, co dělám, bylo pro radost jen Pánovi.

Někteří členové amerického konzulátu, kteří se přišli podívat na moje výstavy, potvrdili můj malířský talent a jeden z nich se nabídl financovat mé studie ve Spojených státech na Prattském Institutu v New York City. Velmi jsem toužil po studiu v zahraničí a modlil jsem se za ně, leč naše občanská vláda nedovolila dospělému korejskému muži cestovat za hranice dřív, než po ukončení tří let vojenské služby v Jihokorejské armádě.

Narychlo jsem opět narukoval, ale znovu mě vysocí armádní důstojníci neodvedli kvůli mým plochým nohám. Narukovával jsem znovu a znovu, byl jsem rozhodnut sloužit své zemi, abych mohl jít do zahraničí studovat umění, ale pokaždé mě odmítli ze stejného důvodu: pro mé ploché nohy. Nakonec, když jsem narukoval asi po osmašedesáté, vyslali mě do mírové armády jen proto, aby mě poslední den výběru znova odmítli.

Nu což, možná to nebylo pro mne, stát se vyznamenaným vojákem, známým umělcem nebo úspěšným drůbežářským farmářem, ale bylo tu ještě něco jiného, o čem jsem si myslel, že bych mohl zkusit. Navzdory zájímavání, které mě neustále deprimovalo, jsem věděl, že bych mohl být učitelem. S dostatečným množstvím našetřených peněz na přestěhování jsem se v březnu 1960 zapsal v Soulu na Vysoké škole pedagogické, abych získal osvědčení pro vyučování ve škole.

Potom v květnu 1961, na konci mého prvního roku na učitelském ústavu, generálové Park, Chung Hee a Tong Chang svrhli ve vojenském převratu občanskou vládu. Nová vojenská vláda rozhodla, že nikdo, kdo nesloužil v armádě, nemůže být kvalifikován ani jako učitel, takže jsem se musel vzdát i této myšlenky.

Jenže nebylo ještě všechno ztraceno. Už dříve, před čtyřmi roky v roce 1957, jsem složil vládní zkoušky a stále jsem měl kvalifikaci stát se vládním úředníkem. Když jsem se však o tom informoval, zjistil jsem, že plat, který nabízejí v tomto zaměstnání, by nestačil na podporu lidí, o které jsem se musel starat. Proto dřív, než by mě přidělili do vlády v Soulu, jsem se rychle stáhl do Yesanu. Ale nemusel jsem tak moc pospíchat. Vojenská vláda vydala nařízení, že kdo nesloužil v armádě, nemůže se ucházet o žádné postavení v nové vládě.

Znovu jsem narukoval a znovu mě neodvedli. Do konce roku 1961, kromě toho, že mě dvakrát povolali k vojenské službě, sám jsem se snažil narukovat do Jihokorejské armády osmašedesátkrát. Jediná cesta na přežití v Koreji, očividně bylo pro mě pracovat jako nádeník, jenomže v té době nebylo v okolí této práce dost. Pak už, úplně znechucený, jsem se vzdal naděje a pocítil jsem opět tu uklidňující přítomnost chininových pilulek ve své kapse.

Zatím má vytrvalá teta bez mého vědomí chodila za Kang Soon a přemlouvala jí: „Ty mu musíš pomoci. Potřebuje tvou pomoc.“ Pokaždé, když stavěla Kang Soon do této situace, ona jí odpovídala: „Jak mu můžu pomoci? Všecko, o co se snaží, selže. Mí příbuzní mi radí, abych na něho zapoměla, protože je beznadějný případ. Už jsem dost stará na to, abych se vdala. Kdybych na něho čekala...“

Ale moje teta se nedala jen tak lehce odradit, ani když používala proti Kang Soon nečestnou taktiku, říkajíc jí: „Apeluji na tvé něžné srdce. Musíš se o něho starat.“ Postavená do této těžké situace nakonec Kang Soon souhlasila, že bude pracovat, aby mě mohla podporovat. Přestěhovala se jižněji do Kwang-si, kde pracovala jako zubní technička u svého bratrance zubaře, který věděl, že je šikovná a dobrá ve vydělávání peněz, a pomohl jí otevřít si vlastní podnik v jeho ordinaci, kde našla dobré a výnosné zákazníky

Podle korejské tradice bylo pro svobodného muže zahanbující navštívit svobodnou ženu, ale přece jsem v Kwang-si několikrát Kang Soon navštívil. Čím víc rostla moje velká úcta k ní, tím méně jsem si dokázal představit, co by mohla vidět na mně.

Jednoho studeného únorového dne v roce 1962 jsem s ní šel z jejího pracoviště po hlavní ulici Kwang-si do velkého kopce k domu, kde si pronajala pokoj u rodiny jménem Kim. Nevěděli, že je Kang Soon zasnoubená, dokud mě nepředstavila. Pak už, protože jsme měli stejné rodinné jméno, se mnou zacházeli jako se svým vlastním zetěm; hovořili se mnou a připravili velkou hostinu. Nevěděli, že jsem přišel proto, abych Kang Soon naposled uviděl, než spáchám sebevraždu. Doufal jsem, že pak budu s Ježíšem a venku z mé bídy.

Zatímco jsem byl u Kang Soon, klesla teplota venku pod nulu a rodina Kim mi navrhla, abych zůstal přes noc u nich. Protože moje jediné sako bylo lehké, letní, a mé jediné střevíce byly tenké bavlněné tenisky, rád jsem přijal jejich pozvání. Po večeři jsem si pověsil sako do pokoje Kang Soon, připojil se k ostatním členům rodiny k večernímu popovídání a v noci pak spal v jiné místnosti s ostatními muži.

Následující ráno, když jsem se rozloučil s Kang Soon, jsem doufal, že z mé tváře nevyčetla rozhodnutí, které jsem už udělal. Oblékl jsem si kabát a pak jsem kráčel dolů úzkým chodníčkem na hlavní cestu, abych stihl autobus do Yesanu. Téměř jsem cítil, jak mě pozoruje, ale vůbec jsem se neotočil. Oči jsem měl upřené přímo před sebe, rozhodnut v to ráno skončit svůj život. Nechtěl jsem znovu zaváhat, nechtěl jsem se dát odradit pohledem jejích očí, sledujících, jak od ní odcházím. Neměl jsem nic, co bych jí v životě mohl nabídnout. Bude se mít lépe s někým jiným.

Rozhodl jsem se, že půjdu na určité místo na levém břehu potoka Won, malého potoka blízko Yesanu, kde byl písek, tráva, stromy a dobré místo si lehnout a vzít si pilulky. Stačilo by jich několik, ale já jich nahromadil sedmkrát víc než dost.

Když jsem přišel na místo, sedl jsem si blízko vody a sáhl jsem po balíčku v kapse. To je on. Rozvázal jsem balíček a vysypal jeho obsah do ruky. Co nevidím! Nemohl jsem uvěřit vlastním očím.

Moje cesty, ne tvoje

„Člověk uvažuje v srdci o své cestě, ale jeho kroky řídí Hospodin.“

Př 16:9

Únor - březen 1962: Yesan

Co mi říkaly moje oči, to nemohla být pravda. Místo pilulek jsem měl ruku plnou peněz. Okamžitě jsem věděl, že je to od mé snoubenky. Byl jsem zahanbený. Je korejským zvykem, že muž, který je zasnoubený, se má starat o svoji snoubenku, ale já neviděl žádné východisko, jak to udělat. Po pravdě řečeno jsem v tom momentě neměl dost vlastních peněz, abych nahradil pilulky, které mi vzala. Ne, ne vzala. Ona je vykoupila z mé kapsy. Ta nejvyšší pokora. Nevěděl jsem, co dělat. Věděl jsem však, že její peníze na pilulky použít nemohu.

Naplněn nejistotou a hlubokým zoufalstvím jsem věděl, že existuje východisko. Přestal jsem si stříhat vlasy, a tímto způsobem jsem ušetřil dost peněz, abych si koupil třicet pilulek, které Kang Soon vybrala z kapsy. Avšak lékárníci nejsou úplní hlupáci. Chininové pilulky jsou tak jedovaté, že by jich žádný korejský lékárník bez lékařského předpisu neprodal jedné osobě víc, než za určité období několik. Musel jsem navštívit tři různé lékárny, abych je pomalu nahradil po dvou, třech pilulkách.

Zatím Kang Soon, která též nebyla hloupá, přesvědčila svého bratra, aby zařídil datum svatby na 31. březen, poslední den měsíce. Když mi to řekla, vysvětloval jsem si to jako část jejího plánu manipulovat zbytkem mého života, a to mě rozzuřilo. Neznal jsem jiný způsob, jak ji potrestat, než že se zabiju dřív, než přijde to březnové datum.

Každý den jsem četl Bibli. Miloval jsem Boha celým svým srdcem, ale skutečně jsem ho hledal jen polovinou své mysli. Druhá polovina byla upoutána plánem úplného osvobození ze všech okolností mého života. Všechny negativní, znechucující stránky mého osobního života a všechny naše znevážené korejské tradice se hromadily nade mnou. Mou jedinou motivací byla silná touha uniknout. Všecky ostatní cesty byly slepou uličkou. Neviděl jsem žádné východisko. S pláčem jsem volal k Bohu, aby mi pomohl: „Vezmi si můj život!“ Neodpovídal ani slovem, takže jsem pochopil, že to budu muset udělat sám.

O několik dní později jsem stoupal vzhůru do lesnaté oblasti ve středu Soul City, ale všude kolem byli lidé. Tak jsem vylezl až na vrchol Jižní hory, pak jsem pomalu sestupoval dolů a hledal nejdlejší místo, jaké jsem mohl najít, s tenkou vrstvou napadaného listí. Sklouzl bych pod ně, přikryl se, vzal pilulky a tiše umřel. Moje tělo by se tam rozpadlo a jednoduše bych se rozplynul do země. Nikdo by to nikdy nezjistil, ani bych nikomu nechyběl, snad kromě těžce pracujících, stále se modlících, nevyzpytatelné Kang Soon, ale ona by to přežila.

Když jsem konečně našel vhodné místo v nejvzdálenější oblasti hor, objevil se vedle mne nějaký další zmatený muž. Očividně byl na dně. Přišel v pláči a sténání na stejné místo, ze stejné příčiny jako já, vzít si život. V jedné ruce držel list své manželce, kde jí vysvětloval důvody své smrti, jaký je smolař a jak se bez něho bude mít dobře. Ve druhé ruce měl tučet snadno rozpoznatelných chininových pilulek.

Slyšel jsem, jak mu puká srdce v agónii jeho duše. „Ne, ne!“ zakřičel jsem, překvapuje sám sebe. „Nedělej to! Jestli máš dost zdravého rozumu k tomu, abys našetřil všechny tyhle pilulky, použij ho na to, abys žil!“

Jak jsem slyšel svá vlastní slova, bylo to, jako bych přemlouval sám sebe. Když pak ten muž vstal a zmizel v lese, uvědomil jsem si, že mé vlastní řešení umřít v tento den se rozplynulo spolu s jeho.

Několik dní jsem se stále toulal, nevěděl jsem co dělat, kterou cestou se obrátit, a Bůh mi neodpovídal. Zanedlouho potom, znovu motivovaný touhou všemu uniknout, vylezl jsem na vrchol útesu, který vyčníval nad řekou Han. Odtud jsem mohl skočit do skalnatého řečiště pode mnou a utopit se v hlubokých, bouřlivých vodách. Posadil jsem se na nejvyšší výběžek a plakal jsem zármutkem. O několik stop dále na stejném výběžku seděla schoulená mladá žena a lítostivě naříkala. Věděl jsem, že také má v úmyslu vrhnout se dolů z okraje útesu, aby se zabíla.

Lezl jsem k ní a křičel nahlas: „Ne, ne! Nedělej to! Když máš odvahu skočit, použij ji, abys žila!“ Pak jako předtím muž, také vstala a spěchala zpátky dolů.

Při třetí příležitosti, když jsem se rozhodl, že je to moje poslední šance, jsem potkal dalšího, velmi sklíčeného muže připraveného se zabít, a tentokrát jsem ho zastavil slovy: „Věř v Ježíše! Když uvěříš v Ježíše, nebudeš chtít zemřít!“

Muž se okamžitě vytratil. Šokovaný a zahanbený jsem začal plakat a naříkat. Jasně jsem si uvědomil, že tito tři zoufalí lidé byli ve skutečnosti Boží odpovědí na mé volání o pomoc. Neposlal mi tyto beznadějně případy, abych jim sloužil, ale poslal mi Boží posly, kteří mi poslouchili skrze má vlastní slova: „Použij rozum k životu! Měj odvahu! Věř v Ježíše!“ Nepochybně to byli Boží andělé, „Služební duchové, poslaní k službě těm, kdo se mají stát dědici spasení“ (Žd 1:14). Ale byl jsem ten, kdo měl zdědit spásu?

Ironií bylo, že se má smutná situace nezměnila. Ztratil jsem všecku radost a toužil po smrti, když mě najednou začaly pronásledovat jiné pasáže z Písma, které svíraly moji duši v mukách:

„Každý hřích i rouhání bude lidem odpuštěno, ale rouhání proti Duchu lidem odpuštěno nebude. Kdokoli by řekl slovo proti Synu člověka, bude mu to odpuštěno, ale kdokoli by mluvil proti Duchu Svatému, nebude mu to odpuštěno ani v tomto věku, ani v budoucnu. Neboť pro ty, kdo byli jednou osvíceni, okusili ten nebeský dar, stali se účastníky Ducha Svatého a okusili dobré Boží slovo i zázraky budoucího věku, je nemožné, aby když odpadnou, byli znovu obnoveni k pokání, poněvadž by pro sebe znovu křížovali Božího Syna a vystavovali ho potupě.“ (Mt 12:31-32; Žd 6:4-6)

Určitě jsem se nějakým způsobem rouhal Duchu Svatému a vystavil milovaného Syna Božího veřejné potupě. Nebyla pro mě žádná naděje ani v životě, ani po smrti.

Manželka

Jsem dalek toho, abych proti Hospodinu hřešil a přestal se za vás modlit
1 S 12:23

31. březen - 1. duben 1962: Yesan, Národní park Sung-hwan

Když v roce 1962 nastoupila vláda generála Parka, začala se Jižní Korea probouzet ze své hluboké národní deprese, ale já ne. Protože jsem třikrát selhal, když jsem chtěl ukončit svůj život, nepodařilo se mi vzchopit se z hluboké osobní deprese. Poté, co jsem si uvědomil, že Kang Soon zařídila den naší svatby ne proto, aby mnou manipulovala, ale aby předem zabránila mé sebevraždě, jednoduše jsem se vzdal. Podřídil jsem se jejím plánům. Rozhodla se, že mě bude sama podporovat, jako moje manželka. Ale proč? Stále ještě jsem jí nerozuměl. Podle korejského zvyku žena, která podporuje svého manžela, se zříká všech práv na jakýkoli druh podpory ze strany vlastní rozsáhlé rodiny. Pokud zůstává ve své rodině, není jí dovoleno podporovat manžela. Takže mi zůstávala nezodpovězená otázka. Proč byla Kang Soon ochotná se tomu podřídit? Proč si mě brala? Co na mně viděla?

Konečně nadešel den naší svatby, den, ve kterém se můj život už navždycky otočil naruby způsobem, o jakém se mi ani nesnilo.

Kang Soon navštěvovala v Kwang-si baptistický sbor, protože v té oblasti metodistický sbor nebyl. Přece jsme se však vzali v Prvním metodistickém sboru v Yesanu, ne drahým tradičním způsobem korejských svateb s velkou svatební hostinou. Naše svatba byla prostým křesťanským obřadem, jen s našimi vlastními příbuznými a drahou církevní rodinou jako svědky. Někteří z nich mi přinesli dary, včetně peněz, a já si mohl koupit na svatbu skutečný oblek, jediný oblek, jaký jsem za ty roky získal; hrubý, třídílný, z černé zimní vlny.

Kang Soon byla v dlouhém bílém svatebním rouchu západního stylu bezpochyby krásnější než kdykoli předtím, ale já byl příliš nechápavý, abych si toho všiml. Cítil jsem se hloupě a beznadějně, mimo jiné i proto, že jako ženich jsem nemohl podporovat manželku ani rodinu, neměl jsem žádný domov, žádnou práci, nic. Rodina z mé strany byla tak chudá, že jsem neměl peníze ani na žádný svatební prsten. Chystal jsem se vstoupit do svatební síně bez prstenu, když mě jedna z mých příbuzných zastavila a sundala svůj prsten z ruky. Půjčila mi ho do konce obřadu a po jeho skončení jsem jí ho vrátil.

Jak bylo korejským zvykem, po obřadu se moje manželka převlékla do tradičních korejských šatů, aby se poklonila rodičům. Po svatební večeři jsme šli do domu jejích rodičů, kde jsme také podle korejského zvyku spali všichni v jedné místnosti. Následující ráno, protože jsme neměli peníze na líbánky v hotelu, skončili jsme na vlakovém nádraží, nasměrovaní každý na opačnou stranu. Vesničané, kteří vždycky o každém všeccko věděli, nás pozorovali, posmívali se a dělali poznámky, jak je to divné, že den po svatbě kupuje Kang Soon jen jeden lístek do Kwang-si. Nahlas se podivovali, proč jede sama zpátky na místo, které připravila, abychom tam žili jako manželé.

Vymluvil jsem se, že se chci raději líbit Bohu, než následovat manželku tam, kde pracuje, aby mě podporovala. (Příliš trapné.) Proto jsem se rozhodl, že pojedu dvanáct kilometrů jiným směrem, do Národního parku Sung-hwan, který byl blízko domu mé nejstarší sestry, abych se tam modlil a nebyl manželkou rozptylován.

Stáli jsme spolu na nádraží a čekali na její vlak, když mi najednou řekla: „Chci ti něco říct. Můžu?“ Aniž bych tušil, co má na mysli, řekl jsem: „Mluv!“

Na chvíli se mi podívala přímo do očí, potom uctivě sklopila zrak a začala: „Dlouho předtím, než jsem dosáhla určitého věku, jsem se hodně modlila k Bohu: ‚Prosím tě, Bože, až přijde ten správný čas, pověz mi, za koho se mám vdát.‘ Jednoho dne jsem šla přes řeku po rovném, kamenném mostě a přímo před očima se mi zjevilo něco jako velký obraz. Viděla jsem před sebou stát mladého křesťana, kterého jsem nikdy předtím nepotkala. Ještě dřív než tohle vidění jsem měla jiné, menší, tentokrát jsem to ale nemohla popřít, protože to byl veliký obraz, který pokryl celé pole.“

Často jsem se modlila, abych měla dobré manželství s mladým, věřícím mužem. Pak jsem mnoho slyšela o jistém mladém muži s velmi silnou vírou, horlivém pracovníku v církvi, ale nevěděla jsem, kdo to je.

Tehdy jsi přišel do našeho sboru ty, velice chudý, a nebylo toho moc, čím by ses mohl chlubit. Když jsem uviděla tvou tvář, byla jsem šokována, protože to byla tvář, kterou jsem dvakrát spatřila ve svých viděních. Křesťané ve sboru povídali: „To je ten mladý muž, který dostal Boží milost na kampaňovém setkání.“ Nikdy bych nepovažovala dvě vidění za rozhodující faktor k tomu, abych se za někoho vdala, považovala bych je jen za doporučení, ale když jsem se rozhodla vdát se za tebe, vzpomněla jsem si na ně.

Když jsi mě potom navštívil v Kwang-si, kde jsem žila v domě Kim, jakmile jsi usnul v jiné místnosti, začala jsem se modlit a během modlitby upoutalo mou pozornost tvoje sako, zavěšené na stěně v mém pokoji. V duchu jsem pocítila strach, že s tvým sakem souvisí nějaká hrozná věc, tak jsem šla k němu a vložila ruku do jeho kapsy. Cítila jsem něco zabaleného v papíru, jako balíček fazolí. Otevřela jsem ho a našla uvnitř tvoje pilulky a..."

Slyšel jsem toho dost, tak jsem ji přirozeně přerušil: „Je korejským zvykem, že žena nedává ruku do kapes mužů, protože muž je nad ženou a je vůdcem rodiny!"

Kang Soon k mému překvapení tíše pokračovala, jako bych nic neřekl. „Domyslela jsem si, že míníš spáchat sebevraždu, a byla jsem vystrašená už z toho, že jsem na to přišla. Tvrdě jsem pracovala, abych tě mohla podporovat, ne pro sebe, ale pro tebe. A přece..." Znova jsem ji přerušil: „Je korejským zvykem...!"

„Vím," povídala, dívajíc se na mne. „Cítila jsem ale, že to musím udělat." Znovu sklonila hlavu. „Když jsem v ruce zpozorovala ty věci, hrozně jsem se bála, a tak jsem si ty pilulky nechala a místo nich jsem do kapsy dala peníze."

Byl jsem tak překvapen, že jsem nevěděl, jak ji mám napomenout, lák jsem tam jen stál, jak nejvýš to šlo, a shlížel na její hlavu. Nic víc už neříkala, ale uctivě se uklonila, pak se obrátila a odcházela pryč. /matený a nazlobený, propichuje ji očima, upřeně jsem se díval na její záda, jak kráčí k vlaku, který ji měl odvézt do jejího pracoviště. Pak jsem se také otočil a na zahvízdání parní píšťaly, signalizující odjezd, který mě oddělí od mé jednodenní manželky, také jsem kráčet pryč k vlaku, který mě měl zavést do hor.

Čtyřicet dní sám v hustém lese... Živil jsem se denně jedním jídlem, které mi nosila má sestra do hor. Modlil jsem se se slzami a hlubokými vzdechy, pohnut pochmurnou budoucností svého života. Modlil jsem se k Bohu, aby nás požehnal dítětem, synem, a přitom jsem se třásl strachem, že by se mohlo narodit další, velice nešťastné „já", s osudem jako mám já, prohrávající v každém ohledu. V obavách, že bych byl neúčinný otec, neschopný ho pořádně vychovat, vroucně jsem se modlil, aby se můj syn na rozdíl ode mne narodil s Božím požehnáním. Modlil jsem se, aby ho Bůh vzal a používal jen pro své záměry. Odevzdal jsem plnou odpovědnost všemohoucímu Bohu, aby vychoval mého syna jako jednoho ze svých pracovníků.

Jak se vůbec odvažují modlit za takovou věc? Být v té době v Koreji Božím služebníkem znamenalo trpět hladem a agónií duše. A přece, proč bych se nemohl za to modlit? Nedůvěřoval jsem Bohu? O, ano, důvěřoval jsem mu. Tomu, jenž koná divy, jak zaslubuje jeho Slovo (Ž 72:18). A tak dřív, než byl můj syn počat, plně si vědom své vůle, venku, v tom pustém a nehostinném lese, odevzdal jsem ho Bohu.

Osel

„Nuzného pozvedá z prachu, z kalu vytahuje ubožáka, a pak ho posadí vedle knížat, vedle knížat svého lidu.“

Ž 113:7,8

Duben - červen 1962: Kwang-si, hora Salmak, hora Chorong

B yli jsme s Kang Soon pět let oficiálně zasnoubeni. Teď jsme, legálně sezdáni, strávili svou svatební noc v místnosti plnou známých, načež ona se vrátila zpět do práce a já se šel na čtyřicet dní modlit do hor.

Po tomto příliš dlouhém odloučení, v sobotu uprostřed května, sešel jsem zpátky dolů do Kwang-si za Kang Soon. Bez práce a bez příležitosti vydělávat peníze, jedinou mou možností bylo spoléhat se na ni, na její podporu. Na svou nezaměstnanost jsem reagoval předstíranou lhostejností. Má příliš silná pýcha mi nedovolila chovat se jinak. Cítil jsem se trapně, pokořený jak beránek, tak jsem řekl své ženě: „Tak ty mi chceš dávat peníze? Jestli mi chceš dávat do kapes peníze, můžeš mi teď dát desátky! Mám službu kázat evangelium a uzdravovat nemocné, tak mi zaplať desátky!“

Její tvář se zlehka dotkl hněv, ale udržela svůj hlas tichý a pokorný. „Ne,“ řekla, „desátky jdou na Boží práci. Patří Bohu.“

Pak přišel do našeho domu pastor Baptistického sboru v Kwang-si. Vynaložil zvláštní úsilí, aby mě pozval na jejich nedělní bohoslužbu, která se konala venku ve volné přírodě. Jenže já se cítil chorobně melancholický, protože jsem stále žil z výdělku své manželky. Styděl jsem se před celým světem a nejradši bych se byl někam schoval. Stěžoval jsem si své ženě: „Jak jen můžu jít na tu bohoslužbu? Každý se tam bude dobře bavit. Jak můžu jít ven s tak šťastnými lidmi, bavit se a tvářit se přátelsky?“

Vzdychla a povídala: „Yuhbo (miláčku), jsi arogantní, pyšný a naplněný sebestíostí. Nikdo ti nemůže nic říct, nikdo ti nemůže pomoci. Dokonce i pastor ví, třebaže na tebe naléhá, abys obrátil své srdce k Bohu, že nikdo jiný nemůže změnit tvůj postoj, jen ty sám. Zapomínáš, co říká Bible, litera zabíjí, ale Duch oživuje (2 Kor 3:6). Zabíjíš svou duši literou zákona a hledáš způsob, jak zničit své tělo pilulkami. Otočil ses zády k Bohu, který je láska, a k těm, kteří ti chtějí pomoci.“

„Jenže ani pastor nezná Bibli tak dobře jako já!“ posmíval jsem se. „Znám Bibli jako žádný jiný!“

„To je pravda a je to hrozně smutné. Očekávala jsem, že v tobě najdu Ježíše, muži můj, byl to jediný důvod, pro který jsem si tě vzala, ale ještě jsem ho v tobě nenašla!“

Byl jsem šokován a řekl jsem: „Nu což, teď už s tím nemůžeš nic dělat!“

„Jsem slabá žena,“ odpověděla, „ale je jedna věc, kterou udělat můžu. Jestli se to nezmění, opustím tě. Rozhodni se! Taková je situace a tohle je moje první a poslední varování.“

Byl jsem z toho zmaten. Stál jsem před ní v hrubém vlněném obleku, s třiceti pilulkami znovu v kapse, a překvapeně, němě jsem na ni hleděl. Není korejským zvykem, aby žena vyhrožovala manželovi. Pro korejského manžela je to od jeho ženy urážka, když mu dá poslední šanci.

Potom Kang Soon pokračovala jemnějším tónem. „Yuhbo, Boží služebník ti rozumí, je to dobrý člověk. Jen s nimi jdi, když tě žádají. Zůstávej v pokoře a neříkej, jak moc toho znáš z Bible.“ „Pojď!“ povídala, podávajíc mi krabici s jídlem, které připravila na církevní večeři. „Měl bys tam jít. Nebuď pořád tak zahanbený!“ Pak mě jemně postrčila směrem za odcházejícími baptisty.

Skřípnutý tímto ultimátem vlastní ženy, cítil jsem se jako býk, kterého mají skolit. Zdráhavě jsem vzal krabici z její rukou. S nejrůznějšími protichůdnými a zmatenými myšlenkami, které mi procházely myslí, vlekl jsem se za baptisty vzhůru po cestě směrem k hoře Salmak. Za půl hodiny se stalo něco, co úplně změnilo můj život.

Výstup byl stále strmější a já jsem se začal v tom vlněném obleku potit. Pak se náhle zastavil čas. Z ničeho nic, nízko na obloze, přímo před mýma očima se udál nevysvětlitelný jev. Nic podobného jsem předtím neviděl, ani si nepředstavoval. Myriáda zářících, oslňujících, probleskujících světél vytvářela silnou masu nebeské nádhery, ne širší než jeden a půl metru a ne vyšší než půl metru. Stál jsem ohromen v posvátné bázni nejméně čtvrt hodinu. Podvědomě jsem si uvědomoval, že nikdo kromě mě to nevidí. Jak jsem tam tak stál a upřeně na to hleděl, všechny mé obavy a zklamání nahromaděné během let, všechna má současná utrpení, každá touha umřít, se odplavilo, jako bych stál pod očišťujícím vodopádem.

Tehdy se událo něco neobyčejného, nadpřirozeného i v mé mysli. Uslyšel jsem dva verše Písma, pronesené hlasitě, jako by neviditelný kazatel nahlas četl tato slova:

„Jestliže zůstanete v mém slově, jste opravduými učedníky. Jestliže zůstanete ve mně a má slova zůstanou ve vás, prostě, o cokoli chcete, a stane se vám to.“ (J 8:31b, 15:7)

Ohromen jsem si začal být vědom další závažné pravdy. Ačkoliv jsem četl celou Bibli víc než pětasedmdesátkrát, nikdy předtím žádná ze stovek tisíců slov nevstoupila do mého života a nechopila se mé duše tak, jako těchto pár slov v této chvíli na té horské cestě. Jasně jsem viděl, že tyto dva verše se k sobě dokonale hodí a mluví s přesným zásahem přímo do mého srdce, mysli a mého ducha, a hluboce se mne to dotklo.

Bůh sám mi potvrdil, a znovu potvrdil, že od této chvíle, jestliže půjdu k němu, jenž je Slovem, jestliže půjdu do jeho slov, do jeho slov, do jeho slov, budu skutečně jeho učedníkem. Jestliže jeho slova půjdou do mě, půjdou do mě, půjdou do mě, budu kráčet v jeho autoritě a moci. Sotva jsem dýchal radostí z tohoto pokračujícího zjevení. Dva verše, jedna kompletní zkušenost. Jít do Božího slova a Boží slova půjdou do mě.

Když jsem plně pochopil význam těch slov, byl jsem velice zarmoucen. Uvědomil jsem si, jak málo jsem vstoupil do jeho slov a spočíval v nich. Miloval jsem všechna slova v Bibli, respektoval každé z nich jako slova od Boha, ale neposlouchal jsem ho, neboť jsem jeho slovům nedovolil, aby ve mně žila a kontrolovala každou oblast mého života. Tehdy, jak jsem tam stál na té horské cestě, uchvácen přemáhající radostí, jako by se otevřela nebesa a Boží milost se na mě vylila jako povodeň. Teď chci žít! Věděl jsem, že když se tato pravda skutečně, plně stala mou, nebudu se víc už snažit, abych se stal rybářem lidí: Já budu rybářem lidí pro Boha!

S tímto vědomím jsem se hnul po stopách skupiny baptistů, kteří se už shromáždili na určeném místě.

Nejdřív jsem jim svým skřípavým hlasem zazpíval píseň, pak jsem na ně vysypal celé svědectví úkazu, který se právě stal, a co to pro mě znamenalo: Že se už víc nemusíme zaměstnávat minulými problémy, ale musíme být úplně, úplně, úplně ponořeni a pohrouženi jen do Božích slov. Poslouchali a přijali to poselství a radovali jsme se spolu.

Na zpáteční cestě dolů jsem si s náhlou, rozjařenou radostí uvědomil, že kdybych měl úspěch v podnikání s drůbeží, stále ještě bych se díval na kuřata a čekal na vajíčka. Kdybych studoval umění v Americe, stále ještě bych kreslil obrazy za peníze druhých lidí. Kdyby mě přijali do armády, byl bych zabítý. Kdyby se mi podařilo vzít ty pilulky...

Chválil jsem Boha a děkoval mu mnohokrát a různými způsoby, že mě zastavil a ochránil můj život. Celou cestu dolů do Kwang-si jsem ho velebil a chválil za moji krásnou, milovanou ženu Kang Soon.

Ještě v tento den, kdy jsem ji tu zanechal, jsem byl ve svých vlastních očích poníženy a bez naděje. Když jsem se vrátil z hor, celý rozradovaný a úplně nové stvoření, Kang Soon byla šokovaná, a tak šťastná z té mé změny, že strávila celou noc, naši druhou společnou noc, co jsme se vzali, na kolenou v modlitbě.

Od té doby jsem viděl Bibli v celkovém, panoramatickém obrazu, Otce, Syna a Ducha Svatého, jediného Boha. Všecky historické události, životopisy, básně a proroctví v Bibli se spojily a ukazovaly mi mnohé faktory jediného, kompletního zjevení našeho Pána Ježíše Krista, Immanuela, Božího jedinečného Syna, Spasitele světa. Od té doby se Boží zázraky znásobily:

Laický pastor, který měl na starosti Baptistický sbor v Kwang-si, mě pozval, abych s ním šel navštívit velice nemocného muže, umírajícího na tuberkulózu. Sotva jsme vstoupili do jeho domu, člověk, který ležel tvář dolů na lůžku nemocných, se posadil, ukázal na mě a vykřikl: „Moje nemoc je pryč!“ Jeho plíce byly okamžitě uzdraveny a později lékaři zázrak potvrdili.

Zpráva o tom se rychle rozšířila. Přicházeli lidé ze všech provincií, aby byli uzdraveni, a Boží moc skrze mě působila, tekouc mým tělem jako elektrický proud.

Patnáctiletý chlapec, který byl v nebezpečí smrti, neboť měl akutní zánět slepého střeva, byl okamžitě uzdraven. Jeho matka, která stála vedle něho, byla zároveň uzdravena z bolestivého stavu, který postihl její kosti a hlavu.

Znetvořující vřed zmizel z líce mladého děvčete pod mou rukou a nezanechal žádnou jizvu.

Přišel za mnou muž ve středních letech, který měl sklony k sebevraždě. Celý vnitřek jeho úst zapáchal od zjitřených a nakažlivých černých a bílých vředů. Byl očištěný, uzdravený a obnovený, a dostal chuť do života.

Návštěvnost Baptistického sboru v Kwang-si mocně vzrostla, protože ti, co byli uzdraveni, se vrátili a přivedli s sebou další. Staří lidé, mladí lidé i děti se scházeli na bohoslužbách v církvi. I když nikdo z těch lidí nikdy neslyšel o Duchu Svatém, on mezi nimi mocně pracoval, dokonce malé děti měly vidění, mluvily jazyky a kladly ruce jedno na druhé a modlily se. Třebaže jsem byl jenom laik, s dovolením pastora jsem kázal, modlil se za nemocné, a kamkoliv jsem přišel, Boží zázraky stále pokračovaly.

Měsíc po mé neobyčejné, život měnící zkušenosti s Božím světlem na hoře Salmak, dychtivý navštěvovat všechna a jakákoli křesťanská setkání, jsem šel na evangelizační kampaň, kterou na hoře Chorong vedla od pondělka do soboty jedna žena, evangelistka, asi deset kilometrů od Kwang-si. Bez jakéhokoli druhu dopravy šlo se mnou pěšky několik mladých mužů ze sboru.

Protože mě evangelistka poprosila, abych se na ranním sobotním setkání modlil za nemocné, byl jsem vzhůru na modlitbě v pátek celou noc a modlil jsem se k Bohu, aby mi dal moc k uzdravování nemocných. Během noci mi Bůh dal třikrát stejné vidění: Viděl jsem se stát v hluboké a rozbouřené vodě a zatahoval jsem síť. Pokaždé, když jsem vytáhl síť, byla plná lesknoucích se stříbrných ryb.

Následující ráno po snídani jsem vidění popsal evangelistce, která mi je vysvětlila: „Jsi rybářem lidí,“ povídala. „Mnoho lidí přijde k Pánovi skrze tebe, ale budeš čelit mnohým utrpením. Ve svém vidění jsi stál v hluboké vodě. Znamená to velké trápení, takže můžeš očekávat, že mnozí ve světě proti tobě tvrdě půjdou.“

Při zpáteční cestě dolů do Kwang-si jsem uvažoval o jejím výkladu, když jsem náhle uslyšel mužský hlas, který na mě volal: „Osel! Osel!“ Zjevně to nebyl nikdo z mých společníků, tak jsem se nahlas divil: „Kdo je to, že mě nazývá oslem?“

Pak jsem v mysli uviděl osla, který nesl Ježíše do Jeruzaléma, viděl jsem, jak to zvíře sloužilo Pánovi v naprosté pokoře a tichosti, konajíc jen to, k čemu bylo vedené (J 12:14,15). Klekl jsem si na cestu a čekal jsem, co by mi Bůh ještě mohl povědět, a oživil jsem si v mysli něco, co bylo zaznamenáno v evangeliích. Ježíš říkal, že ani on sám nedělal a nemluvil nic jiného, než co viděl a slyšel od svého Otce (J 5:19,30).

Zavolal jsem své společníky a popsal jim, co jsem slyšel a viděl, a povzbuzoval jsem je, aby se též považovali za prosté, němé osly a přijímali jeho a uzdu ve službě Pánovi.

Když jsem dál přemýšlel nad těmito souvislostmi, Pán mi připomenul, že mám nést jen jeho břemena a mám je nést v tichosti. Tak jak jsem viděl v mých třech nočních viděních, přitáhl jsem na sebe hodně kritiky od druhých křesťanů tím, že jsem vedl evangelizační kampaň. Kritizovali mě zvláště za to, že jsem byl jenom laik. Proto jsem ustanovil nad svými ústy stráž, abych nikdy, za žádných okolností nikoho nekritizoval.

Jenže, jak jen jsem si to měl pořád pamatovat? Uvědomil jsem si, že bude nutné stále si to připomínat, a tak jsem zvedl u řeky malý kamínek a dal jsem si ho pod jazyk. Tato překážka mi určitě poslouží jako připomínka, že se mám dívat a poslouchat, a bude mě udržovat v tichosti, kromě času, kdy budu chválit Boha a modlit se za nemocné. Bude mi připomínat, abych nikdy nenapomínal nikoho v moudrosti lidských slov, ale jen v projevu Ducha Svatého a v moci (1 Kor 2:4).

Cítil jsem potom v srdci následující Boží vedení:

„Nikomu to neříkej, ale brzy se vrátíš sám na horu Chorong.“

„Kdy, Pane?“

„Budeš vědět, až ti řeknu.“

„Na jak dlouho, Pane?“

„Na deset dní v plném půstu a modlitbě přede mnou.“

Deset dní úplného půstu? Najednou jsem se polekal. Celý život jsem trpěl následky podvýživy. Málem jsem zemřel jen po šesti dnech úplného půstu, když jsem uvázl dole v církevní budově, deset týdnů poté, co jsem se znovuzrodil. Později jsem byl úplně osvobozen od každé touhy spáchat sebevraždu. Čtyřicetidenní půst po mé svatbě nebyl úplný půst, protože mi sestra nosila každý den jídlo, ale teď jsem se obával, že tento výlet nahoru do hor, na deset dní úplného půstu, bez vody a bez jídla, by mi mohl způsobit doslova fyzickou smrt v Boží ruce.

Ale Bůh řekl!!!

Uč mě lásce

Hospodin svůj lid obhájí, bude mít se svými služebníky soucit.

Ž 135:14

Květen 1962:
hora Chorong, Kwang-si,
hora Sung-ju, wang-si

Dva dny poté, co jsem se vrátil domů, překvapil mě diákon, když mi řekl: „Bratře Kime, plánuješ-li jít zpět na horu Chorong, postit se a modlit, znám tam místo, kde se můžeš uchýlit do ústraní. Ta velká skála nahoře, co věncí vysoký štít nad vodou, poskytuje dobrý úkryt před deštěm, studenými větry a pozdním sněhem.“ Potom jsem vysvětlil diákonovi, jaký druh postu a modlitby ode mne Bůh vyžaduje: žádné jídlo, žádná voda. Oba jsme velmi dobře znali korejskou pověru: Jestliže je muž déle než šest dní, žena sedm dní bez jídla, zemře. Deset dní bez vody? Jak je to možné? Hledaje v Písmu potvrzení, že jsem to skutečně slyšel od Boha, zjistil jsem, že Ježíš, Eliáš a Mojžíš se postili čtyřicet dní (Mt 4:2; 1 Kor 19:8; 2M 24:18). Ale byli i bez vody? Pravděpodobně ano, podle Bible Mojžíš určitě (2M 34:28).

Nebylo pochyb, že ke mně promluvil Bůh, takže diákon souhlasil modlit se za můj bezpečný návrat, stejně jako má hluboce oddaná manželka Kang Soon.

Diákon mě provázel deset kilometrů z Kwang-si na úpatí hory Chorong, pak mě vedl další dva kilometry k úkrytu na vrcholu, kde mě ponechal samotného.

Moje prosba byla ve dne v noci, po celý ten čas, neustále stejná: „Pane, použij můj život jako kanál, skrze který mohou přijít ke tvému velkému spasení všechny ztracené duše a skrze který mohou být uzdraveni. Bože, dej mi svoji moc milovat lidi tak, jako je miluješ ty. Dej mi svou moc k uzdravování.“

Třetí večer, když už jsem velmi zeslábl, objevili se přede mnou ve vidění dva malí chlapci. Jeden z nich nesl krásnou bílou konvici a řekl mi: „Otevři ústa!“

Když jsem ho poslechl, nalil mi do úst něco podobného mléku, potom oba chlapci zmizeli. Po zbytek času na hoře, kdykoliv jsem meditoval nad Božím slovem, přistihl jsem se, že něco přežvykuji (nikdy jsem nezjistil co), a kdykoliv jsem se probudil ze spánku, přežvykoval jsem. Po zmizení chlapců jsem za těch posledních sedm dní úplného půstu necítil ani hlad ani žízeň.

Modlil jsem se, křičel a volal a znovu se modlil k Bohu, aby mě učinil být hodným příkladem jeho lásky. Tehdy jsem si vzpomněl na noční můry, které mě mučily, když jsem uvázl dole v církevní budově. Začínal jsem si uvědomovat, co tyto sny o mé smrti ve skutečnosti znamenaly: stále ještě musím zemřít dříve, než budu schopný milovat druhé tak, jako je miluje Ježíš.

Jenže teď už jsem nechtěl zemřít. Chtěl jsem žít. Nechápal jsem, jak by moje smrt mohla něco vyřešit, jak bych potom mohl uskutečnit svou lásku k lidem. Odpověď od Boha mi dala jen částečné porozumění: „*Zemři sobě samému!*“

Co znamená zemřít sobě samému? V srdci jsem věřil, že uzdravování je moje služba, moje povinnost k Bohu. Zatímco jsem byl tam na hoře a prosil o zmocnění k naplnění mé služby, Pán mi ukázal dvě věci. První, že uzdravování a lásku nelze oddělit, a druhou, že modlitba není zaklínadlo, ale dveře k Božím úctyhodným zaslíbením a k jeho úžasné moci k uzdravení. Předkládám-li jakoukoli modlitbu upřímně Bohu, on ji přijímá a já se nemám rouhat jeho svatému jménu žádnou takovou urážkou, jako je pochybnost.

Potom jsem porozuměl, že modlitba je v první řadě odevzdání celé odpovědnosti a práv, za cokoli prosím, do Božích rukou, a porozuměl jsem také tomu, že co už jednou dám do Božích rukou, nikdy to nemám brát zpět. Když nebudu mít nic, mám prosit tak, aby to Bůh pro mne mohl utvořit.

Přece však jsem věděl, že mé porozumění nebylo kompletní. Stále mi zůstávala v srdci otázka: „Jak můžu milovat všechny lidi, jako je miloval Ježíš?“ Rozhodl jsem se, že tomu musím porozumět hlouběji.

Zvedl jsem plochý kámen a položil ho nestabilně na malý, vratký výběžek skalní stěny. Oběma rukama jsem pak uchopil větev stromu nad hlavou a postavil se na kolébající se malý kámen. Tělo jsem měl nakloněné dolů tváří proti skalnatému útesu, čímž jsem se dostal do bezvýchodné situace. Byl jsem zoufale odhodlaný získat odpověď a plně jsem si uvědomoval, že kdyby mě nechránil Boží anděl, buď by se ulomila větev stromu, nebo by se vysmekl kámen a já bych smrtelně narazil na skálu pode mnou. Napnutý, v beznadějně situaci, modlil jsem se za moc sloužit nemocným a milovat je. Nahlas jsem řekl: „Jestli mi můj Pán neodpoví, nehnu se z tohoto místa a nebudu jít až do smrti.“

Ačkoliv větev nad mou hlavou praskala a pukala, říkal jsem si: „*Pokud se nerozhodnu přemoci tuto bezvýchodnou situaci a nezvítězím, nemohu úspěšně vykonávat svoji službu.*“

Poté, co přešel celý den bez odpovědi od Boha, pocítil jsem úzkost a myslil si: „*Jestli se teď vzdám, už nikdy se neodvážím tak modlit.*“ Bojuje proti pokušení znova se postavit na pevnou půdu, chytil jsem se pevněji větve a snažně, nahlas jsem prosil Boha: „Co je to láska? Uč mě, dej mi porozumět lásce. Dej mi moc a schopnost milovat nemocné a sloužit jim!“

Celé hodiny jsem se modlil, plakal, bědoval a zápasil s ničivou stránkou své mysli, která znova a znova zdůrazňovala: „*Ty hlupáku! Teď to zastav! Bůh nebude k tobě mluvit! Spadneš! Zemřeš nedostatkem vody! Zemřeš hladem a čekáním na něho, abys ho uslyšel!*“ Ještě horší než strach ze smrti byla obava, že na rozdíl od Daniela, který čekal na svou odpověď tři týdny, zatímco v nebeských oblastech zuřil boj, vzdám se dřív, než dostanu odpověď (Da 10:2-13).

Dokud jsem se definitivně nerozhodl, že nic než smrt nemůže změnit mé rozhodnutí, křičel jsem na sebe: „Přestaň se bát! Nezměním tuto modlitbu a neodejdu!“

V momentě, kdy jsem se rázně rozhodl nezměnit svoji prosbu, pocítil jsem úplný pokoj. Řekl jsem si nahlas: „V pořádku! Tady zemřu!“

Nakonec přišlo do mé mysli silné a jasné porozumění: „*Když Pán ležící Kristus přišel v těle, nenesl žádné břemeno svých vlastních věcí, ale nesl břemena jiných jako své vlastní a ochotně vzal na sebe plnou zodpovědnost za důsledky všech hříchů.*“

Po pochopení této úžasné pravdy naplnila mé srdce radost. Moje odpovědnost Bohu a člověku byla jasně dvojnásobná. Předně se musím poddat a vzdát se vší odpovědnosti za výsledky toho, zač se modlím, dát to do Božích rukou a nikdy to nebrat zpět. Mám se jen horlivě modlit, to je vše, co mohu udělat. Modlitba je moje záležitost, odpověď je Boží záležitost. Nehledě na to, jak velice mi záleží na odpovědi, neexistuje nic, co bych mohl udělat, aby se stalo to, za co se modlím. Je to Bůh, který odpovídá, ne já, takže nebudu se úzkostlivě upínat na výsledky svých modliteb.

Za druhé, musím následovat příklad, který nám dal Ježíš, když na sebe vzal zodpovědnost za hříchy druhých. Tato dvojnásobná zodpovědnost k Bohu a k lidem je tou cestou lásky a služby.

Abych si lépe utvrdil toto porozumění, znova a znova jsem na sebe křičel: „Láska znamená vzít zodpovědnost na sebe! Láska znamená vzít zodpovědnost za hříchy druhých na sebe!“ Teď když jsem konečně porozuměl, když jsem věděl jak milovat, sestoupil jsem se skály.

Sotva jsem se znovu postavil na pevnou zem a pustil větev, uvolněná skála vyletěla do vzduchu a křehká větev se zlomila. Padl jsem na kolena a děkoval Bohu celým svým srdcem a celou svou silou, že mi zachránil život a že rozšířil a upevnil mé porozumění o jeho cestách.

Na konci desátého, posledního dne mého půstu, když mí přátelé přišli na horu, aby mě vzali zpátky domů, objevili moje tělo v bezvědomí, nehybně ležící na kamenech před úkrytem. Při pohledu na mé vážně opuchlé nohy a bledou, popelavou pokožku se obávali, že umírám, a rychle mě nesli zpět dolů do Kwang-si, kam mi šla naproti moje čekající manželka. Po dlouhých dvou týdnech bolestivého, ale jen částečného zotavení, rozhodl jsem se jít na setkání, které se mělo brzy konat na hoře Sung-ju, vzdálené asi třicet kilometrů, i kdybych musel celou tu vzdálenost jít pěšky. Opravdu jsme šli pěšky, mí společníci a já, zatímco Boží milost držela mé ještě slabé a bolestí plné tělo. Po celou tu dobu, co jsem tam byl a poslouchal svědectví o velké Boží lásce a věrnosti, cítil jsem v duši bolest, neboť jsem věděl, že stále ještě velice postrádám Boží lásku.

Byl jsem zoufalý, chtěl jsem vyřešit tento problém, chtěl jsem víc než jen porozumění, chtěl jsem mít schopnost milovat tak, jako miloval Ježíš, a chtěl jsem mít moc sloužit nemocným. Vylezl jsem nahoru na skalní výběžek, který byl asi padesát metrů nad úrovní kampaňového shromáždění, rozhodnut očekávat tam na Boha. Tentokrát jsem nehledal jeho odpověď tak, aby přišla do mé mysli. Očekával jsem, že uslyším Boží hlas vlastníma ušima. Přešly hodiny. Pak jsem zaslechl jeho hlas: *Jdi!*“

Vyplašilo mě to a pomyslel jsem si: „*Mám snad halucinace?*“ Znovu a znova jsem se modlil nahlas: „Bože, nauč mě lásce! Dej mi moc sloužit nemocným!“ Za několik minut později jsem znovu uslyšel hlas,

jasnější než ten první: „*Jdi!*“ Chtěl jsem se naposledy přesvědčit, že je to Boží hlas, a tak jsem křičel znovu: „Pane můj a můj Bože! Je-li to tvůj hlas, dej, ať ho slyším znova!“ Tehdy mi Bůh odpověděl:

„*Jdi! Jděte a kažte: Nebeské království se přiblížilo! Nemocné uzdravujte, malomocné očistěte, mrtvé křiste, demony vymítejte. Zdarma jste dostali, zdarma dejte.*“ (Mt 10:7-8)

„Ano, Pane!“ křičel jsem. „Chci uzdravovat nemocné, křísit mrtvé, očisťovat ty, co jsou malomocní, a vyhánět demony,“ a lezl jsem po skalnatém svahu dolů. Potom jsme se s mými přáteli vrátili pěšky cestou, kterou jsme přišli, domů do Kwang-si, kde mi Bůh brzy dal vyzkoušet si, co jsem se naučil o jeho lásce a o jeho moci. Už před delším časem se syn jednoho baptistického pastora odstěhoval do jiného města, ale teď se vrátil domů, umírající na hroznou nemoc, která mu rozkládala tělo. Jeho otec mě prosil: „Přijď do našeho domu a modli se za mého syna.“

Samozřejmě jsem souhlasil a někteří členové naší církve šli se mnou do jeho domu. Jen co jsme otevřeli dveře, zápach z těla nemocného nám ihned zavřel ústa. Chlapcova ramena a nohy byly špinavé a opuchlé od otravy. Protože tato rodina byla chudá, nedali ho do křesťanské nemocnice, ale léčili ho tradičními korejskými obklady z kravského trusu a rostlin. Celé tělo měl tak znečištěné, že jsem byl zděšený, že jsem nevěděl, *co dělat v tak hrozné situaci.*

Cítil jsem, že se za něho mám modlit, tak jsem položil ruce na jeho poměrně čistou hlavu. Chápu, že Ježíš sám vzal naše slabosti a nemoci na sebe (Mt 8:17), poslušně jsem se modlil nahlas, i když ne z upřímného srdce: „P-P-Pane, jestli chceš, abych byl jako J-J-Ježíš, a jestli je nevyhnutelné, abych na sebe vzal tuto nemoc, přenes ji prosím na mě a uzdrav ho. V Ježíšově zastoupení můžu n-n-ést jeho nemoc.“

Pak v jedné straně mé mysli promluvil Boží hlas: „*Synu, opravdu jsi si zvolil, že ho budeš milovat? On je jeden z nejnečistějších hříšníků, jaké kdy uvidíš. Podívej se! Vyhýbáš se tomu, aby ses dotkl jeho znečištěného těla, a proto máš ruce na jeho hlavě. Ano, Ježíš nesl vaše neduhy. Stále ještě chceš vzít tuhle nemoc na sebe?*“

Znal jsem toho, kdo se mnou mluvil, tak jsem s chvěním sundal ruce z chlapcovy hlavy a vzal jeho opuchlé, kůrou pokryté a hnisavé ruce do svých a znova jsem se modlil: „P-P-Pane, jestli má kvůli téhle nemoci zemřít, dej prosím t-t-tu nemoc na mě. P-P-Převezmu tu nemoc za něho.“

K mému zklamání mi Pán v mysli ukázal, že mám začít vysávat jed z jeho ruky: „*Jakmile vysaješ všechno zlé z jeho ruky a ramene svými vlastními ústy, objeví se na povrchu nová krev a ta uzdraví jeho rameno.*“

Neměl jsem na vybranou. Bůh řekl. Ačkoliv chlapec ječel bolestí a jeho rodiče plakali, bědovali a v zoufalství lomili rukama procházejíce se sem a tam, vycucával jsem jed z jeho ruky, dokud se neobjevila čerstvá krev.

Celou tu dobu ke mně neustále promlouval jiný hlas, na druhé straně mé mysli: „*Radši měj stále zavřené oči a pospěš si to ukončit, umyj si ruce a očisti si ústa a jdi odtud pryč!*“

Obě strany mé mysli spolu zápasily. Jedna strana zoufale chtěla utéci z této situace, ale ta druhá se stále modlila: „*Pane, d-d-dej mi nést nemoc toho chlapce. Dej, ať-ž-žije.*“ Zbavil jsem se pokušení utéct a nepřestával jsem vysávat hnis z jeho ramene.

Ještě odpornější byly chlapcovy nohy. Vzbuzovaly větší odpor než jeho ramena, ale cítil jsem vedení vysát i jeho nohy, vyplivuje všechno, co přišlo do mých úst, do nádob, které přinesla jeho matka. Po chvíli se i tam objevila nová krev.

Zatímco pastor a jeho žena stále plakali a bědovali a chlapec byl hysterický bolestí, já jsem pokračoval dál, vzlykaje a apeluje na Boha: „Prosím, u-u-uzdrav toho člověka. J-J-Je-li to nutné, dej, abych n-n-nesl jeho n-n-nemoc.“ Ze vsí té nečistoty se mi v ústech mezi zuby objevily strupy, ale neodvažoval jsem se přestat, abych je vyplivl. Báł jsem se, že bych promarnil svoji horlivost za uzdravení chlapce.

Když byl nakonec jed venku a celé tělo se začalo očisťovat novou krví, která tekla z jeho ran, šel jsem domů, lapal po čerstvém vzduchu a přemýšlel v hrůze a zděšení: „*Nikdy jsem neviděl tak strašné následky hříchu jako tyhle! Jestli je tohle způsob, jak uzdravovat nemocné lidi, tak je to pro mě příliš velké břemeno! Kdoví, s čím se ještě setkám v budoucnu?*“ Šel jsem rovnou do sborové budovy, kde jsem společně se svou věrnou manželkou strávil celou noc na modlitbách.

Později, ještě v tu noc, zářící a pěkný mladý muž, syn toho baptistického pastora, přišel do církve a v pláči mi povídal: „Pane Kime, podívejte se na mě! Dokud jste dnes nepřišel do otcova domu, nevěřil jsem v Ježíše. Nenáviděl jsem chudobu. Můj otec, pastor, byl vždycky tak chudý, že jsem nemohl ani chodit do školy. Odešel jsem od něho do velkého města, abych si sám vydělával, ale když jsem onemocněl, přišel jsem zemřít domů. Pak jste přišel vy a ukázal mi Boží lásku. Podívejte se teď na mě! V několika hodinách jsem byl úplně uzdravený. Víím, že Bůh, který mě uzdravil, naplní i mé ostatní potřeby, takže teď chci chodit do teologické školy, abych se stal služebníkem evangelia jako vy. Věřím v Boha a chci přinést slávu jen jemu.“ Sotva jsem věřil vlastními očím a ušima: Tak úžasný projev Boží moci a milosrdenství!

Další zoufalí rodiče slyšeli, co se stalo, a přinesli svou sedmiletou ochrnutou dcerku do našeho sboru. Srdce mi plakalo nad ní, tak malou a žalostnou. Okamžitě jsem se za ni modlil a děvče se postavilo a začalo chodit. Byl to první zázrak uzdravení chromého člověka, který jsem viděl. Jaký je Bůh věrný!

Tu noc jsem viděl v duchu stovky chromých, ležících v řadě. Plakal jsem a vroucně jsem se za ně modlil celou noc: „Bože, dej mi moc k uzdravení všech nemocných a všech chromých.“

12. kapitola

Vzkříšená

„Lazar zemřel... Ale pojďme k němu.“

J 11:14,15

Červenec 1962: Kwang-si, Yesan

Tehdy bylo věřících v Ježíše málo a nevěřící je krutě pronásledovali, zatímco je zpovzdálí pozorovali.

Mladý absolvent střední technické školy jménem Chang, Byung Chan se v té době přestěhoval ze Soulu do Kwang-si, kde začal navštěvovat bohoslužby baptistické církve. Jednou v neděli ráno stál slavnostně na bohoslužbě, zpíval křesťanskou píseň, napsanou na tabuli s plakáty, když byl náhle nadpřirozeně naplněn pokojem, daleko přesahujícím jeho chápání. Krátce po tomto proměňujícím zážitku se stal v církvi diakonem a brzy jsme se stali věrnými společníky.

V červenci 1962 mě informoval posel od Changa, že čtyřicetiletá diakonka Je Sook, pilná pracovnice Baptistické církve v Kwang-si, před třemi dny podlela neznámé chorobě. Sousedé z té vzdálené osady, většinou nevěřící, strávili dvě noci ve vedlejší místnosti, oplakávali mrtvou a utěšovali příbuzné. Jak to diktoval korejský zvyk, pevně svázali ležící tělo s narovnanými rukama a nohama provazy, oba palce na rukou svázali k sobě směrem vzhůru a nosní dírky pevně ucpali bavlněnými kuličkami. Potom přikryli mrtvé tělo lněným prostěradlem, položili na nízký stůl za skládací závěs a čekali na pohřeb. Manžel té ženy, alkoholik, se zlostně hádal s dcerami, které byly křesťanky, o typ pohřební služby; měla být následující odpoledne. Trval na tom, že jeho žena nebyla členkou křesťanské církve, ale dcery ho ubezpečovaly, že určitě byla. Mnoho lidí bylo uvnitř domu, kde diakon Chang strážil mrtvé tělo, zatímco jiní čekali venku na dvoře na pana Kima (na mne), až přijde a vyřeší tento spor.

Když jsem se v duchu modlil během těch dvaceti minut, kdy jsem kráčet od nás vzhůru do kopce k jejímu domu, stále mi přicházely na mysl určité pasáže z Písma, zvláště ty, které poukazovaly na to, že pokud byl Ježíš na zemi, nikdy očividně nepovažoval mrtvého člověka za neodvolatelně mrtvého. O Lazarovi řekl: „Spí!“ (J 11:11), Jairovi a jeho rodině řekl totéž: „Tvoje dcera spí“ (Lk 8:52), vdově z Naimu řekl: „Neplač!“ a pak jí vrátil jejího zemřelého syna živého (Lk 7:11-15).

Na kopci jsem se vyhnul lidem čekajícím venku na pohřeb a šel jsem do tmavého domu najít Changa. Protože elektřina v té oblasti ještě nebyla, matné světlo uvnitř vycházelo jen z blikajících svíček a prskajících olejových lamp. Chang mi řekl, že po celý ten čas, co strávil sám s mrtvým tělem za závěsem, se cítil nepříjemně, divně, jakoby v přítomnosti zlého. Nevšimli jsme si toho, neboť jsme věděli, že ta žena byla křesťanka, a rozhodli jsme se strávit tam v modlitbě noc. Ani jeden z nás neočekával, že by se mohlo stát něco mimořádného.

Jak jsme se tak tiše v duchu modlili, přicházela mi zpět do mysli stále stejná místa z Písma: „Lazar spí“, „Jairova dcera spí.“ Uprostřed noci jsem přišel k tomuto závěru: „Changa já jsme tady a Ježíš žije v nás, naše naděje slávy. Proto je tu s námi i Ježíš. Takže jestliže je tu Ježíš, říká také o diakonce Noh, že spí. Když někdo spí, potom se může i probudit. Jestliže tedy žena za závěsem během těchto dlouhých hodin jenom spí, zlehka ji udeřím po tváři a ona se probudí.“

Řekl jsem Changovi, co myslím, že mám udělat. Také jsem věděl, že kdyby mě to viděl udělat někdo jiný kromě Changa, byl by z toho problém. Když jsme se spolu postavili za závěs, pokračoval jsem rozhodně dál. Rozvázal jsem provazy na palcích, na rukou a nohou mrtvé, rozepnul jsem horní část jejího oblečení, uchopil jsem ji za ramena a snažil jsem se dostat tělo do sedací polohy. Oba jsme se lekli, když

jsme slyšeli nějaké prasknutí a zlomení ve střední části těla. Nehledě na to, dal jsem jí facku a zakřičel jsem: „Vzbud se!“

Okamžitě sebou mrštila dopředu, oči a ústa se jí otevřely dokořán. Dvě nosní bavlněné ucpávky proletěly pokojem a ulehčila si hlasitým odfrknutím opotřebovaného vzduchu, kterým měla naplněné břicho, zatímco jsme spěchali dát do pořádku její oblečení.

Když ostatní lidé uviděli v matném světle domu tělo, které bylo nejméně dvanáct hodin nepochybně mrtvé, jak vstává, byli tak vyděšení, že skoro omdlévali. Vřískali, křičeli a běhali kolem, kouleli očima, mávali rukama a vráželi jeden do druhého.

Po tomto počátečním šoku jsem bez rozmýšlení reagoval na hluboce zakořeněné, strach nahánějící korejské přísloví, které varuje: „Když se mrtvá osoba posadí, sraz její tělo zpátky dolů, neboť jakmile se tě dotkne mrtvola dřív než ty jí, určitě zemřeš.“ Strach se valil celým mým tělem, jak jsem ji znovu fackoval a křičel přitom na mrtvého ducha v ní: „Pojď ven! Pojď ven!“

K mé úlevě spadla na záda, ale pak najednou na mě začal křičet z jejích úst mužský hlas: „Jdu!“

Vyplašený hlasem, který určitě nebyl její, snažil jsem se zjistit: „Kdo jsi?“

„Jsem Choi!“

„Choi je kdo? Kdo je Choi?“

Hlas odpověděl: „Jsem duch, který byl v panu Choiovi, který zemřel před rokem na otravu z postřiku na farmě.“

Ano, rozuměl jsem. Místní farmáři postřikovali prostředkem DDT proti hmyzu svá rýžová pole a mnoho lidí tehdy zemřelo, neboť se ho nadýchali. Jenže tento duch ke mně hovořil z úst ženy! Četl jsem v Bibli o démonech mluvících tímto způsobem, ale nikdy jsem nepředpokládal, že budu takovému duchu čelit z očí do očí. Myslel jsem si, že vyhánění démonů se dálo jen před 2000 roky v biblických dobách. Ted jsem však takové situaci čelil ve skutečném životě. Démon uvnitř jejího těla tvrdil, že je zesnulý Choi, a jediná biblická věc, o které jsem uvažoval, že ji vyslovím, byla: „Vyjdi ven! Jdi do vepřů!“

Zatímco jsem stále křičel na démona a pleskal ženu po tváři, mužský hlas mi znovu odpovídal: „Jdu ven! Jdu ven!“, ale nevyšel.

Vyplašení truchlící se schoulili k sobě a sledovali zblízka, co se děje. Pokud se věřící hlasitě modlili, nevěřící se na ně jen překvapeně, nechápavě dívali.

Když jsem se ptal démona, proč vešel do této ženy, vysvětloval, že zatímco on, bohatý farmář Choi, starý mládenec, umíral na otravu z DDT, příbuzní manžela této ženy ji přivedli do jeho domu, aby se o něho starala, a ona položila pod jeho hlavu polštář. Protože k němu byla milá, rozhodl se, že až zemře, „oděje se stánkem jejího těla“. Pak démon předložil udivující prosbu: „Zavolej mou matku a mého bratra, aby sem přišli a mluvili se mnou skrze tělo této ženy.“

Odmítl jsem, ale zpráva o tom se rychle roznesla a jiní běželi a zavolali staršího bratra Choia, který zahanben tou zprávou utíkal do města a zeptal se baptistického pastora: „jak je možné, že se můj bratr dostal do té ženy a tohle říká?“ Ale pastor mu nedokázal odpovědět.

Brzy přišla celá pokořená rodina Choiova, všichni zvláště zahanbení, že ten muž zemřel svobodný. Obávali se, že by jim tato situace mohla přinést neštěstí největšího druhu, rozpad rodiny. Jeho zmatená matka se stále ptala: „Proč to děláš? Proč jsi v té ženě? Jdi pryč! Přineseš neštěstí.“

V té době jsem neměl tušení, jak jednat v takové situaci, tak jsem prostě dál křičel na démona, aby z ní vyšel, a fackoval jsem tu ubohou ženu přes ústa, dokud jí nezčervenala. Tehdy se už i Chang a jiní připojili ke křičení a fackování.

Když se démon pokoušel se mnou dohadovat, zakřičel jsem: „Už nic neříkej! Vyjdi!“ Pak přišel i manžel té ženy a také ji udeřil po tváři. Někteří z mladých lidí, když viděli tuto vzrušující scénu, vyznávali: „Taky věřím v Ježíše! Dovolte mi to taky dělat!“ a zapojili se do toho. Naše úmysly byly jen ty nejlepší, ale nedokázali jsme udělat tu jedinou správnou věc.

Žena vstala, nejspíše přešla kolem, snažila se trochu napít, trochu spát, aspoň když ji nikdo nefackoval. Potom, co se s ní celé tři dny takto zacházelo, byla zakrvavená a vyčerpaná, ale démon stále odmítal vyjít. V této fázi jsem se zamyslel: „*Ježíš napomenul demony jen jednou. Vůbec mu to netrvalo dlouho. Proč po třech dnech démon stále ještě nevychází?*“

Horlivě jsem se modlil, dokud mi nevstoupil do mysli určitý aspekt jednoho verše z Písma, kde Ježíš vyháněl demony jen jediným způsobem, svým slovem (Mt 8:16). Velmi se mi ulevilo, konečně jsem porozuměl, že vyhánění démonů je koneckonců velice jednoduchá záležitost, ale musí se dělat Božím způsobem. Během těchto tří dnů jsme se stále snažili vyhnat démona rukou.

Vrátil jsem se k ženě a promluvil jsem k démonu: „Ty nečistý duchu, Ježíš řekl démonům: Vyjděte! Ježíš je tady a říká ti: Vyjdi z ní a nikdy se do ní nevracej!“

Démon okamžitě odpověděl: „Dobrá, jdu.“ Nato se ubohá žena svalila na podlahu a démon ji opustil.

Tehdy její dcery začaly na dvoře tancovat, tleskat a chválit Boha. Bylo smutné, že její nespasený muž tím očividně nebyl pohnut. Zdálo se mu nemožné popírat staré náboženské tradice a radovat se z toho, co udělal pro jeho ženu Bůh. Svým dcerám řekl: „Já následuji starou tradici. Vy si následujte novou tradici, jděte si do křesťanské církve, ale já s vámi nejdu.“ Kdyby jeho srdce nebylo aspoň trochu obměkčené, nikdy by jim nebyl dovolil, aby šly do církve, a to ze strachu, že až zemře, neprojeví mu stálou úctu a respekt dáváním jídla k jeho hrobu, jak bylo starou tradicí, a on by se stal toulavým, nepokojným duchem.

Byl jsem nadšený a poctěný tím, že Bůh skrze mne uskutečnil zázrak. Chang, který měl velkou, přirozenou vůdcovskou schopnost, souhlasil, abychom se od této chvíle spojili v modlitbě a ve službě uzdravování nemocných a vyhánění démonů. Oba jsme toužili vést spolu evangelizační kampaň.

Jak se o tom rozšířila zpráva, můj nový metodistický pastor mi stanovil program kázání v církvi v Yesanu. Přes své nepřekonatelné zájímavání jsem jednou večer v osm hodin stál vpředu a začal jsem kázat čtyřiceti lidem a Duch Svatý se mezi nimi začal pohybovat. Čas postupoval a já kázal deset hodin. Dovnitř přišlo naslouchat 161 lidí a 160 z nich bylo naplněno Duchem Svatým; chválili Boha a mluvili v jazycích.

Po tomto setkání se rozšířily zprávy o mocných Božích zázracích a mnohé sbory po celém venkově mě zvali, abych k nim přišel kázat. Připomínal jsem si, čemu mě Pán vyučil o modlitbě, po celý čas jsem se modlil za Boží lásku a moc k uzdravování, dáváje modlitbu vždy na prvé místo. Jedna diakonka, která mě slyšela nahlas se modlit, povídala: „Zdá se, že bratr Kim si dělá u Boha velké množství zásob zachraňujících modlitby.“

Když jsem to slyšel, pomyslel jsem si: „*Ano, tak to chci dělat, setrvávat v modlitbě, mít vklady v Boží bance pro pozdější použití k požehnání lidí.*“

S povzbuzením svého pastora jsem každý den pracoval, usilovně kázal a uzdravoval nemocné, nadšený konat Boží práci, a pořád jsem se horlivě modlil: „Pane, dej mi moc k uzdravení všech nemocných a všech chromých a k vyhánění démonů.“ Také jsem se horlivě modlil za další dvě věci: za syna a za stan.

13- kapitola

Služ Bohu a pastorovi

„nepochyboval tedy v nevěře o Božím zaslíbení, ale byl posílen ve víře, když vzdal slávu Bohu, v plné jistotě, že co Bůh zaslíbil, je schopen i vykonat.“

Ř 4:20,21

„před Bohem, kterému uvěřil, který obživuje mrtvé a povolává věci, které nejsou, jako by byly.“

Ř4:17

Srpen - prosinec 1962: Yangkok, Yesan

Metodistická církev v Yangkoku v provincii Chungnam byla od Soulu vzdálená asi tři hodiny jízdy autem (150 km). Když mě vedoucí této církve, Park Youngkil, který navštěvoval naši oblast, slyšel, jak se s velkým zápalem modlím k Bohu, pozval mě k nim, abych vedl od pondělí do soboty šestidenní kampaň. Stále ještě jsem byl jen pokorný laik, ale byl bych to velice rád přijal, a upřímně jsem věřil, že můj vlastní pastor schválí tuto pro mě přelomovou příležitost, vést svoji opravdovou první kampaň a kázat opravdu poprvé za kazatelnu.

V době přípravy mi Pán položil na srdce toto Slovo: „Kdokoli by si však chtěl zachránit život, ztratí ho, ale kdokoli by ztratil svůj život pro mě, ten ho nalezne.“ (Mt 16:25) Proto jsem se rozhodl, že se nebudu starat o svůj vlastní život, ale budu se starat, abych byl během těchto šestidenních bohoslužeb jen Pánovým hlasem.

Potom se mi Chang svěřil, že šok, když viděl mrtvou ženu v Kwang-si, jak vstala, jak chromí chodili bez pomoci druhých, jak nemocní byli uzdraveni, malomocní očistěni a démoni vyháněni, ho vedl k hlubšímu studiu Bible jako živého Božího slova. Všude při naší společné službě neustále dával pozor, zda konáme správně, podle Bible. Pracovali jsme a nespočetné zástupy se staly naší denní normou. Proto jsme

se znovu utvrdili v naší úmluvě držet spolu, pořádat evangelizační kampaně, kamkoliv nás Pán povede. Dohodli jsme se, že Chang bude mít na starosti organizační záležitosti a já budu evangelistou.

Šli jsme do Metodistické církve v Yangkoku. Blížili jsme se k tomu místu a k tomu dni s velkými očekáváními. Hned jak jsme tam přišli, všiml jsem si dvou skličujících momentů, a sice zanedbaného stavu církevního majetku, a co bylo ještě horší, znaků zdoluhavé podvýživy a trpkých životních podmínek na tvářích pastora a jeho příbuzných.

Situace pastora Parka však nebyla výjimečná. V té době téměř všichni venkovští pastoři v Koreji trpěli hroznou chudobou a bolestnými vzpomínkami na japonskou vládu. Byli to pastoři, vyhledávaní k pronásledování, věznění, mučení a zabíjení. Stejně to bylo i v době korejské války. Ačkoli bylo už devět let po válce, stále ještě se skoro nikdo nechtěl stát pastorem, zvláště synové pastorů, kteří pochopitelně nechtěli žít v takové nouzi jako jejich otcové. Žádný pastor v Koreji nechtěl, aby se jeho syn oddal tomuto způsobu života, třebaže někteří laičtí křesťané považovali utrpení pastora za jeho příležitost „rozvíjet božský charakter“.

Třicetičlenné shromáždění skoupě podporovalo pastora Parka, ačkoliv byl čestný, zbožný a ušlechtilý, podílející se v čas nouze s tím málem, co měl, s ostatními. Když mě můj hostitel neviděl, otevřel jsem víčko poháru s rýží a zjistil, že tam není ani zrnko. Připouštím, že peníze byly v té době vzácné a že se s ním členové církve často o svoji rýži dělili, ale rýže neoblékne rodinu. Pomyslel jsem si: „*Kdyby tu byl Ježíš, určitě by tuhle situaci změnil.*“

Spolu s diákonem Changem jsme složili věci, postavili v církevní budově mou novou tabuli dopředu a pak jsme šli ven vyvěsit plakáty, rozmístit letáky a udělat přehlídku ulicemi v korejském stylu: zpěvem a bubnováním jsme svolávali lidi z okolí na probuzeneckou kampaň. Hlavním cílem takových setkání bylo přinést evangelium nevěřícím, které, jak jsme doufali, přivedou jejich věřící příbuzní nebo přátelé.

V ten večer se ve sboru shromáždilo na první bohoslužbu asi čtyřicet lidí, přičemž polovina z nich byli nevěřící z města. Po osobním, pokorném odevzdání svého zajíkávaní Pánovi, jsem začal kázat v půl deváté večer, soustřeďuje své kázání na sondující otázku: „*Kolik milosti jsi přijal?*“

Barevnou křídou jsem poprvé ilustroval své poselství na tabuli. Načrtl jsem starozákonní stánek na poušti, plán stánku a územní plán, zařízení, obložení, kompletní projekt a všechny ustanovené úřady, jak je to detailně popsáno v Exodu 25-30, a ukázal jsem, jak to všechno naznačuje podrobný plán svatého křesťanského života a jak to dokonale zrcadlí bohatství Boží milosti k nám, skrze našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista.

Kázal jsem celou noc až do šesté hodiny ráno. Přes moje přetrvávající zajíkávaní, kvůli kterému jsem některá slova opakoval, si nikdo nepře- sedl, nikdo se nekroutil, ale seděli všichni klidně a tiše, jakoby uchvázeni Božím slovem; nikdo se nepohnul ze svého místa.

Druhý večer se mezi přítomné ve shromáždění natlačilo dalších sto lidí z vesnice. Znovu jsem kázal o stánku, dál jsem rozvíjel toto poselství, ale v ten večer vzdorovitá mládež ze sousedství, navyklá pronásledovat tuto netradiční církev, stála venku u otevřeného okna, smála se mému zajíkávaní, křičela a přerušovala mne.

Třetí večer jeden z mládeže hodil oknem dovnitř kámen, namířený rovnou do mé tváře. K úžasu všech, včetně mě, jak kámen letěl mým směrem, náhle odbočil, jako by se odrazil od neviditelné, pevné stěny.

Shromáždění uvnitř explodovalo výkřiky a lidé údivem otevírali ústa a oči, zatímco mládež u okna stála tiše jako omráčená. Spěchali jsme s pastorem Parkem ven. Viníci na mě překvapeně a v obavách hleděli, ale pastor Park je shromáždil dovnitř, kde je přinutil modlit se k Bohu o odpuštění a sednout si, s pozorností namířenou na zbytek mého kázání. Jen Bůh ví, kolik z nich na základě tohoto zázraku dostalo nový směr ze života hříchu. Jisté je, že většina těchto chlapců se druhý den vrátila, poslechnout si o Ježíšovi víc. Čtvrtý den přišlo mnoho dalších vesničanů, kteří slyšeli o kameni, který změnil směr, takže na podlaze už nebyl ani kousek volného místa.

Byl jsem pokorně vděčný za Boží zákrok a pomazání, ale rmoutil jsem se stále ještě nad těžkými životními podmínkami pastora. Šestý, poslední večer jsem vyzval starší a diáky, aby se postavili a veřejně vyhlásili, jaký dávají plat svému pastovi. Pokorně přiznali bídné dva dolary týdně.

Mocně, naléhavě a bez omluvy jsem apeloval na ně a na ostatní členy: „*Nevěřící svět nevidí Boha, ale mohou ho vidět na skutcích těch, kteří tvrdí, že jsou Božím lidem. Nevěřící ve vaší dědině a okolí nedostávají skrze vás velmi dobrou zprávu o Boží lásce, neboť se nedostatečně staráte o svého pastora. Protože jste celý tento týden přijímali Boží milost, začněte se svým pastorem jednat správně. Vyzývám vás, abyste mu dávali dvacet dolarů každý měsíc. Zdvojnásobte mu částku rýže! Ušijte mu nový oblek! Služte Bohu, ale také služte svému pastovi! Je hoden vaší podpory!*“

Spolu s mou prosbou vešlo do jejich srdcí i jemné usvědčení Ducha Svatého a církev na tuto výzvu povstala. Okamžitě souhlasili zvýšit plat pastora Parka. Někdo z nich se dobrovolně přihlásil ušít nové šaty pro jeho manželku, další, že nahradí provizorní gumové přezůvky opravdovými střevíci, někdo další, že zabezpečí oblečení pro jeho děti, aby mohly chodit do školy. Také přislíbili pokrýt všechny základní potřeby jeho rodiny a všechny tyto závazky také dodrželi.

Na sklonku kampaně mě pozval další pastor kázat následující týden v jeho sboru a znovu jsem rád jeho pozvání přijal, jako své druhé otevřené dveře. Tentokrát jsem ilustroval detaily stánku, jak dobře se kněžům a velekněžům Božím žilo pod Božím zaopatřením skrze desátky a dary jeho lidu. Znovu jsem mohl zopakovat svoji výzvu lépe se starat o pastora a rozhodl jsem se vést všeobecnou kampaň, abych nadchl všechna korejská církevní shromáždění k dobré podpoře svých pastorů. Stejnou výzvu jsem dal v každém sboru: „Podívejte se, jak musí žít váš pastor! Nemohli byste s ním zacházet lépe?“

Doslechli se o tom pastoři a pozvání přicházela z celé Jižní Koreje v počtu, který daleko převyšoval mé možnosti všem odpovědět. Navštívil jsem víc než tisíc sborů, často jsem vedl až tři evangelizační bohoslužby denně a v každé církvi jsem měl stejnou prosbu. Volal jsem proti chudobě církevních pracovníků, proti zanedbávání studia Bible, proti praktikování nebiblických učení a rituálů, proti vedoucím, kteří panují nad svým shromážděním, a hlavně proti chudobě. Nakonec jsem se odvážil navrhnout některým shromážděním, aby svým pastorům koupili auto.

Jakmile sbory začaly lépe zacházet se svými pastory, pastoři celkem prokázali více nadšení pro práci se svými členy a sbory zpětně udělaly opatření na zlepšení církevního majetku. Nárůst jejich členstva byl dramatický; stovky církví si potom vybudovaly nové budovy a já se stal široko daleko známý jako evangelista, který obrací sbory naruby.

Jak se dalo očekávat, některým ze starších evangelistů se to nelíbilo. Příliš mnoho lidí přestalo chodit na jejich kampaně, aby šli tam, kde Bůh činil zázraky. Také moje ryzí, biblická poselství způsobila nepokoj mezi pastory některých menších sborů, kde byli spokojeni s udržením svých stávajících poměrů. Když se jejich kritika proti mně změnila v křik, dokonce i během kázání, a označovali mě za bludaře a zloděje ovcí, oživil jsem své rozhodnutí ponechat si v ústech kamínek, jako připomínku, že nemám nikdy kritizovat, zvláště ne z kazatelny, ale jenom kázat evangelium a modlit se za potřeby lidí.

Někteří lidé se mě ptali: „Co se to s tebou děje? Proč jim neodpovíš? Proč je neumlčíš? Vidíš to, ale nic na to neříkáš!“ A dali mi přezdívku Semone (mlčící).

Pak se stalo mým zvykem, že po každém kázání jsem šel sám někam ven, najít si další kamínek, aby mi pomohl žít podle mé přezdívky Semone: „Vidím, ale stále jsem tiše.“

Brzy se zprávy o mocných Božích zázracích rozšířily celou zemí až do ciziny a od mnohých pastorů přicházela pozvání, abych kázal Boží slovo v jejich církvích.

V prosinci 1962 mě požádalo několik skupin křesťanů, abych pastoroval jejich sbory, které byly bez pastora, ale odmítl jsem. Neměl jsem v úmyslu uvést do činnosti nové shromáždění se členy, kteří opustili jiné církve, ale můj vlastní pastor Kyung Lin Oh mě silně v tomto směru povzbuzoval, neboť věřil, že bych mohl být efektivním pastorem. Zvážil jsem jeho slova na modlitbě, ale stále ještě jsem věřil, že moje povolání je evangelizovat. Nebyl jsem na žádném semináři, ani jsem nebyl diákonem, určitě jsem nebyl kvalifikovaný pastoroat sbor. Věděl jsem jen to, že jsem byl povolán Bohem vést kampaně se zázraky.

Bůh není ničím dlužníkem

*„Získávám si teď lidi nebo Boha? Jde mi snad o to líbit se lidem?
Kdybych se ještě snažil líbit lidem, nebyl bych Kristův služebník!“*

Gal 1:10

Leden - červen 1963: Kwang-si, Pibong, hora Chungbang

Už několik měsíců jsme s Kang Soon věděli, že budeme požehnáni dítětem. Navzdory naší osobní chudobě jsem se každý den modlil: „S naprostou vážností ti, Bože, říkám, dáš-li mi syna, dám ti ho zpátky.“ Modlil jsem se tak přes smíšené pocity své manželky. Považovala mou modlitbu tak trochu podobnou Abrahamovu odevzdání jeho syna Izáka Bohu, což je těžší, než odevzdat sama sebe.

V únoru se má žena, která ve svém životě nikdy pořádně nejedla, neboť se soustřeďovala jen na mé zdraví, blížila ke konci těhotenství a cítila se trochu nesvá kvůli svému stravování. Protože jsme si asi osm měsíců nemohli dovolit žádné maso, shodli jsme se, že by měla jít na trh a koupit trochu hovězího nebo skopového a připravit pak pro nás zvláštní snídani, jen pro nás dva. Šla, potom připravila lahodné dušené skopové maso se zeleninou, s obvyklou přílohou rýže, kimchee a mořské chaluhy. Prostřela malý, nízký stůl, dost malý na to, aby jídlo vypadalo hojněji. Potom jsme se nad ním modlili a odevzdávali se Pánovi, že budeme všemi možnými způsoby žít v souladu s jeho vůlí.

Na konci modlitby se celkem neočekávaně nějaká stará žena, oblečená v ošumělých šatech, kterou jsme nikdy předtím neviděli, protlačila úzkým průchodem podél kuchyňského sporáku v naší jizbě. Přišla ke stolu, sedla si na polštář na podlaze a prosila o jídlo.

Vyměnili jsme si s Kang Soon pohledy a okamžitě jsme si oba vzpomněli na totéž slovo, které říkal Ježíš: „Kdo tě prosí, tomu dej“ (Mt 5:42). A tak jsme naše jídlo položili před žebračku.

Zatímco jedla, modlil jsem se. Pak poprosila ještě o peníze. Měl jsem jen deset *wonů* (16 *wonů* = ISK), zastrčených ve své Bibli, ale dal jsem jí všecko, co jsem měl. Vzala si je a pak se sunula stejnou cestou, jakou přišla. Zatímco jsme ji pozorovali, zmizela. Běželi jsme ven, podívat se, kudy půjde dál, ale nikde už nebyla. Ptali jsme se chlapce, který byl nablízku, a on řekl, že nikoho neviděl odcházet.

Ve velkém zmatku jsme šli zpátky do jizby, padli na kolena a modlili se. Jak jsme tak prosili Boha o jasné porozumění, dal nám ze své milosti oběma vidění. Já viděl jasné světlo, které přicházelo do naší místnosti ze severní strany a odcházelo jižním směrem. Kang Soon viděla Božího anděla, jak seděl za naším stolem a jedl naše jídlo, vzal si peníze a odešel. Překvapení jsme pospíchali do církve a popsali ženu, její chování a naše vidění bratrům a sestrám, kteří tam byli. Pak jsme společně šli do naší jizby, chvíli jsme zpívali hymny a chvály Bohu a zase jsme se modlili. Znovu a znovu poslouchali naše svědectví a divili se, co jen mohlo znamenat. Všecko, co mi přišlo na mysl, bylo, že Bůh není ničím dlužníkem.

Brzy ráno následujícího dne nás navštívilo pět rozhněvaných laiků z malé Metodistické církve z Pibongu, který byl od nás vzdálený asi pět kilometrů. Byla to nepřátelská skupina, která do té doby jednomyslně, hlučně a násilně oponovala mé službě. Ironií bylo, že pastor, kterého pozvali kázat na ten večer do svého sboru, musel svoji návštěvu zrušit. Po soukromé a bouřlivé diskusi mezi sebou se tito laici nakonec dohodli, že mě požádají, abych přišel kázat místo něho. Bez zaváhání jsem nabídku přijal.

Pozdě odpoledne jsme spolu s Kang Soon přišli do církve v Pibongu a byli jsme ohromeni, když jsme spatřili jídlo pro nás připravené. Bylo to stejné jídlo, které jsme včera naservírovali cizince, jenže víc, všeho mnohem víc.

Těch několik lidí, kteří přišli na večerní bohoslužbu, bylo kázáním Božího slova hluboce pohnuto. Všichni byli požehnáni, uzdraveni a naplněni Duchem Svatým tak velice, že mě starší pastor, který odcházel do jiného sboru, požádal převzít jeho pastorství. Překvapen touto žádostí, rázně jsem odmítl. Nebyl jsem oprávněn metodistickou denominací pastorať sbor, ale on tak naléhal, že jsem nakonec souhlasil s ním prodiskutovat tuto záležitost se správcem regionální metodistické společnosti. K mému překvapení mi správce uložil vzít na sebe zodpovědnost za to malé, pětileté shromáždění s méně než deseti členy. Myslel jsem si: „Nu což, zdá se, že nemám na vybranou!“

Začátkem března jsme se přestěhovali z Kwang-si do Pibongu do naší první fary, do jedné malé místnosti připojené k církevní budově. Byl to vlastně špinavý, oprýskaný, starý selský dům na spadnutí, nevhodné místo pro ženu před porodem. Nakoukl jsem dírou v kuchyňské podlaze dolů a můj zkoumavý

pohled utkvěl na třech rozkládajících se dřevěných rakvích a několika zanedbaných náhrobních pamětních deskách. Zřejmě o tom věděli jen diákonci sboru, že jsme ubytovaní přímo nad pohřebištěm. Manželce jsem o tom raději neříkal.

17. března jsem se stal pověřeným laickým pastorem v Metodistické církvi v Pibongu. Takto, a právě zde, jsem byl poprvé ustanoven pastorem.

Druhého dne, 18. března, se stala první ze dvou závažných událostí v našem životě. Oblečen do svého jediného, svědivého, pomačkaného černého obleku s páskovým propoceným límcem, jsem jako pastor vedl svoji první bohoslužbu v církvi. Kang Soon, diákon Chang a moje matka spolu se mnou tvořili polovinu shromážděných.

Druhá, velice závažná událost se stala následující den. Kang Soon zvládla přirozený porod a přivedla na svět našeho krásného syna Sung Hyuna. Bůh vyslyšel moji modlitbu.

Během dalších čtyř let jsem se modlil za stan. Moje srdce toužilo po vedení kampaňových setkání ve stanu, třebaže počasí v Jižní Koreji jasně ohraničuje období na taková shromáždění od časného dubna, kdy začíná monzunové období, do pozdního září nebo časného října. Zbytek roku je příliš chladný.

Byl jsem přesvědčen, že neexistuje lepší způsob, než je stanová služba k zasažení těch nevěřících, kteří by jinak nepřišli do církve, ale nemají problém přijít do stanu. Také jsem byl přesvědčen, že není lepší způsob, jak povzbudit věřící, než zjevit mezi nimi Boží přítomnost skrze jeho zázraky. V srdci jsem si velice přál ukázat všem svým zraněným rodákům, že Bůh sám není ani natolik pyšný, ani natolik tichý, že by se neprojevil na prostém stanovém setkání, aby je požehnal. Proto jsme spolu s Changem založili evangelizačně-uzdravující kampaňový tým a pokračovali v modlitbách.

Následující měsíc naplnil Bůh moji čtyřroční modlitbu za stan, když mi jeden člen naší církve půjčil stan pro 150 lidí, který používali v továrně, kde pracoval. Dojatý a povzbuzený jsem s Changem okamžitě začal organizovat stanovou evangelizaci. Ačkoliv bylo nad námi monzunové období, naplánovali jsme si týdenní probuzeneckou stanovou kampaň, v hustém lese na vrchu Chungbang, asi pět kilometrů od Yesanu. Protože tato oblast byla známá jedovatými housenkami z borovic a jiným obtížným hmyzem, jedovatými hady a všemi možnými druhy červů hemžícími se po zemi, začali jsme se s Changem modlit za ochranu před tou nepříjemnou havětí a také za to, aby nepřišly deště. Kromě toho jsme vážně začali upozorňovat na tuto kampaň vyvěšováním plakátů, rozdáváním letáků a bubnováním po ulicích.

Sotva jsme začali balit stan, reproduktory a jídlo na týdenní kampaň, přišel mě varovat jeden člen z církve: „Pastore, nedělejte žádné kampaňové setkání na vrcholu hory. Je monzunové období, bude hodně pršet, nikdo nepřijde!“

„Nu což,“ řekl jsem, „máme připravený stan, jídlo a všechno ostatní k setkání a velmi jsme se za to modlili k Bohu, tak teď už to udělat musíme.“

Zrána se dešť lil jako vodopád, ale když jsme začali stoupat do hor, přestal. Po celé cestě vzhůru jsme měli jasnou oblohu. Když dobrovolníci postavili stan s kapacitou 150 lidí, spočítal jsem osoby. Přesně 150 lidí se shromáždilo na vrchu k evangelizačnímu setkání. Po sčítání už nikdo nepřišel.

Svolal jsem všecky, abychom se společně modlili a pohrozili housenkám, ničivému hmyzu, hadům, červům a všem zlým věcem a důrazně jim přikázali v Ježíšově jménu, aby od nás odešly. Kdykoli se nad námi shromáždily tmavé mraky a velkými dešťovými kapkami hrozily, že se spustí přímo na nás, mluvili jsme k dešti: „Dešti, odejdi z tohoto místa!“ Když hřmělo, křičeli jsme: „Bouřková oblaka a blesky, vzdalte se od nás!“

Náhle se přímo nad námi černá bouřková mračna rozestoupila a my viděli jasnou, modrou oblohu. Otvor zůstával přímo nad naším táborem během celého týdne, zatímco nás liják obklopoval jako kruhový vodopád. Sledovali jsme vodu zaplavující údolí a najednou jsme porozuměli, proč nemohlo přijít víc lidí. Zatímco my zůstávali v suchu, dole v dědině tolik pršelo, že se nikdo neodvážil vyjít ven.

Navzdory jasnému zázraku jeden z našich laických služebníků řekl ostatním: „Nu což, dřív nebo později nás zasáhne dešť, tak se na to připravme.“ Sotva někteří z nich začali kopat příkop, aby odváděl předvídanou záplavu od stanu pryč, hvízdavý vítr se obořil na stan, rozřezal ho odshora dolů a tak nás vylekal, že jsme byli celí bez sebe.

Padl jsem na kolena, snažně jsem Boha prosil o milosrdenství, kýval jsem se nahoru dolů a nahlas vyznával, že jen Bůh sám nás může zachránit z téhle situace a požehnat tyto odvážné lidi prostřednictvím tak bezmocného vůdce, jako jsem já.

Protože už jsme nemohli nic dělat, shromáždili jsme se k prvnímu večernímu setkání pod rozpáraným stanem. Nejdřív jsme se modlili a zpívali chvály Bohu, potom jsem křičel na hukot deště svým skřípavým, chraplavým hlasem slova Bible, posuzuje duchovní pravdy duchovní pravdou (1 Kor 2:13).

Bůh potvrdil během večera svou přítomnost mezi námi přčetnými zázraky, spontánně uzdravoval lidi z jejich nemocí, když naslouchali jeho služebníku a věřili Božím zaslíbením:

Chromá, slepá žena, kterou přinesla nahoru na zádech její vnučka, se najednou postavila na nohy a radostí tancovala před Pánem. Nejenže mohla tancovat, ale i viděla!

Muž, který si klekl k modlitbě, vyskočil a svědčil, že právě svými koleny zamáčkl dva jedovaté hady.

Malomocné děvče, které žilo dole pod cestou, na nás křičelo, že jí zmizely z tváře červené skvrny a obnovil se jí cit pro dotyk.

Dva malomocní muži, kteří s námi lezli na vrchol, vyznávali, že byli během chval a uctívání zázračně uzdraveni.

Mnozí jiní svědčili o největších zázracích ze všech, o změněných postojích, změněných životech, změněných osudech, když poprosili Ježíše Krista, aby se stal jejich Spasitelem a Pánem.

Ze 150 lidí, kteří přišli, 120 jich žádalo o křest ponořením do jména Ježíše, co nejdřív, třebaže křtít tímto způsobem bylo proti metodistické politice.

Sedmý den, když se rozednívalo, bylo jasno a bezoblačno, a my si uvědomili i jiné zázraky, které se staly během týdne. Zání mravenci nenašli cestu k našemu jídlu, nikdo nebyl pokousaný hmyzem nebo uštknutý hady, kteří se plazili kolem nás; nikomu neublížili. Až když jsme sestoupili z hor, až pak jsme si opravdu uvědomili ničivou sílu záplavy. Cesty byly zaplavené, stromy a budovy povalené, majetek lidí odplavený sesuvem bahna, ale naše překvapení bylo ničím ve srovnání s překvapením vesničanů, když nás uviděli bezpečně přicházet dolů.

Ptali se nás: „Jak je možné, že jste tam nahoře zůstali celý týden? Od chvíle, kdy jste odešli, nepřešel ani den bez ničivého lijáku. Mysleli jsme si, že vy všichni, Ježíšovi podivíni, jste zahynuli v bouři.“

Doma jsme stan sbalili a vrátili ho. Jako pastor Metodistické církve v Pibongu jsem pak pozval Kima, Chung Ki, pastora Baptistické církve Hahm Yul, aby přišel do Pibongu a vedl probuzeneckou službu. Po uplynutí jeho plodné služby tento host, baptistický pastor, pokřtil 116 lidí, kteří žádali křest ponořením, což bylo výslovným porušením metodistické politiky.

Když se o tom doslechl metodistický denominační výbor a chtěl uvalit vinu na pastora Kima, Chung Ki, že měl tu „drzost“ nás navštívit, rychle jsem pokřtil ponořením čtyři členy našeho sboru, abych vzal plnou zodpovědnost a všecku vinu na sebe. Výsledkem bylo, že jsem byl okamžitě, ale jen dočasně, sesazen ze služby a předvolán církevními autoritami na výslech před okresní metodistický soud, který jednal jen v souladu se svými denominačními zásadami. Z výslechu nebylo nic, ale jejich opozice proti biblické službě Ducha Svatého se stále stupňovala. Šestkrát mě předvolali k soudu, dokud jejich svévolné přestupnictví neodumřelo.

Během prvního květnového týdne jsme si vypůjčili další stan, těžký, nepěkný, objemný vojenský stan, který mohl pojmut 300 lidí. Měl dva vysoké kovové centrální sloupy, šedesát menších sloupů po obvodu a dalších osm na zpevnění vchodu.

Spolu s Changem jsme svázali stan a všech sedmdesát sloupů do čtyř velkých svazků. Potom jsme sbalili reproduktory, baterie, plakáty, bubny a naše osobní věci do dalších šesti batohů; dohromady to bylo deset velkých svazků. Některé jsme naložili na dvoukolou káru a zbytek jsme zabalili do dřevěných rámu ve tvaru H, které jsme si přivázali řemeny na záda. S tím jsme se vydali vést další stanovou kampaň do Taesul-Myun, na horu Chungbang, která byla asi dvacet minut cesty od Yesanu. Tlačili jsme káru a šli pěšky celou tu vzdálenost mezi Pibongem a vlakovou stanicí v Soulu, abychom všechno dopravili na jihozápadní železniční stanici.

Až když jsme přišli na vlakovou stanici, rozpálení, zpocení a vyčerpaní, skutečně jsem si uvědomil, že jsem na dně, a stejně tak Chang. Nechal jsem ho u pokladny hlídat kopy našich zavazadel a zamířil k domu našich příbuzných, který byl vzdálen devatenáct kilometrů. Absolvoval jsem část vzdálenosti tramvají, zbytek cesty jsem běžel. Půjčil jsem si od příbuzných peníze přesně na dva lístky na vlak a vracel jsem se zpátky. Dal jsem dohromady každý vzácný won a část cesty jsem se vezl. Potom jsem vystoupil a znovu běžel, protože tramvaj byla příliš pomalá. Na stanici jsem dorazil právě v čase nástupu do vlaku.

Na konci trasy jsme stále ještě měli jet osm kilometrů autobusem, stále ještě jsme měli nést deset velkých svazků, stále ještě jsme neměli peníze na cestovné, jídlo nebo cokoli jiného a celý den jsme nejedli. Byl čas na modlitbu.

Sotva jsme si klekli uprostřed čekárny na vlakové stanici, dva mladí usměvaví muži nás běželi přivítat. Vlekli celou tu hromadu našich zavazadel na autobusové nástupiště a naložili ji do autobusu, který právě zastavil. Když jsme nastoupili, rychle jsem se přiznal průvodčí: „Paní, nemám p-p-peníze na c-c-cestovné.“

„Ó," povídala, „už je to zapláceno. Ten muž tam vzadu..." Ukázala na muže, který už seděl v autobusu. Znal jsem ho z předcházející kampaně, kdy jsem na něho kladl ruce a modlil se za uzdravení zápalu jeho kloubů. Za několik měsíců později byl tento muž náhle uzdraven, zatímco pracoval na své farmě. Teď byl znovu na cestě na naši kampaň.

První večer jsem kázal asi sedmi stům lidí, někteří byli natlačeni ve stanu a další se shromáždili venku. Mluvil jsem o skutcích Pána, které jsou stejné, jako byly v dobách, kdy chodil po zemi. Po kázání jsem vyzval nemocné, aby se postavili. Postavili se téměř všichni. Řekl jsem jim, aby si položili své ruce na postižená místa a zavřeli oči, že se budeme všichni modlit. Pak už jsem se pohyboval v nadpozemském daru slova poznání, vyvolával jsem choroby jednu za druhou a Duch Boží vanul mezi nimi a uzdravoval je. Když jsem požádal ty, kteří byli právě uzdraveni, aby přišli dopředu a pověděli o tom, mnoho lidí se postavilo do řady, aby svědčili, že trvalo přes hodinu, než jsme všechny vyslechli.

Protože většina lidí byla uzdravená už v první den kampaně, druhý den bylo mezi účastníky jen kolem deseti procent nemocných. Třetí den, když jsem vyháněl demony, lidé ječeli a křičeli, plakali a vzlykali, ale pak se velice radovali, neboť lidé předtím nevyléčitelně ochrnutí od- házeli velkou hromadu berlí.

Jeden muž měl v žaludku dva tvrdé vředy velikosti pěsti, trpěl mučivou bolestí a nemohl nic sníst bez zvracení. Když jsme z něho vyháněli demony, spadl na zem a svíjel se v agónii, ale když se pak znovu postavil na nohy, tekly mu po tváři slzy radosti a svědčil, že bolest je pryč a vředy se ztratily. Na oslavu mu kdosi dal nějaké pevné jídlo, které jedl s klidem a radostí.

Další muž, který měl tak bolestivě zapálené klouby na nohou, že nemohl ohnout prsty, kolena ani kotníky už víc než šest let, byl okamžitě uzdraven; vyskakoval, poskakoval a chválil Boha. Následující den měl všechny klouby úplně normální a začal bez bolesti pomáhat s těžkou fyzickou prací na kampani.

Byl jsem tak zaneprázdněn uzdravováním nemocných a kázáním, že jsem měl sotva čas koupit si trochu vařené rýže na okraji trhu, moje jediné jídlo za den. Téměř umíraje hladem udržoval jsem se naživu hlavně radostí, že jsem viděl tolik znamení, divů a zázraků spasení.

Jednou večer jsem uviděl uvnitř stanu samotného Pána, klečícího, jako by se modlil nad naší improvizovanou kazatelnu, a připomněl jsem si jeho slova: *„Proto jděte, dělejte učedníky ze všech národů; křtěte je ve jméno Otce i Syna i Ducha Svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa." (Mt 28:19,20)*

Jeho přikázání vyučovat nové křesťany, stejně jako všechny, kteří byli uzdraveni, aby rostli ve víře i pak, až odejdeme, se mi stalo těžkým, přetěžkým břemenem. Proto jsem během odpolední začal učit lidi, že musí poslouchat Boží slovo a že jejich duchovní život musí být v jedné linii s Biblií. Zvláště jsem kladl důraz na to, že Pánova slova jsou stále stejná. Ve světle tohoto učení jsem je vedl k tomu, aby mi slíbili, když uvěřili Slovu, že budou klást ruce na nemocné a modlit se za jejich uzdravení a začnou to dělat hned první den, jen co se vrátí domů.

Maximální chudoba

„Kvůli mně však ať se nemusejí hanbit, kdo složili svou naději v tebe, Panovníku, Hospodine zástupů, ať kvůli mně se nemusejí stydět ti, kdo tě hledají, Bože Izraele!“

Ž 69:7

Červen - září 1963: Pibong, hora Young Moon, Pibong

Korejským zvykem je považovat novorozené dítě při narození za jednoleté. Také je korejským zvykem oslavovat stý den dítěte, neboť přežil-li někdo prvních sto dní, měl dobrou šanci přežít celý rok. 25. června jsme proto oslavovali stý den mého syna Sung Hyuna. Šli jsme v tento významný den s Kang Soon do církve a já jsem se modlil obvyklou modlitbu jeho odevzdání Bohu.

V Koreji v té době neobjektivnější vyhlášení, které se dalo čekat od odevzdaného pastora, ale chudého otce, bylo: „Chci, aby můj syn byl doktorem nebo profesorem na vysoké škole, ale když se místo toho sám rozhodne, že bude Božím služebníkem, dovolím mu to.“

Čtyři měsíce do poloviny července jsem pastoroval církve v Pibongu, což bylo dost dlouho, abych bez jakýchkoli pochybností věděl, že navzdory 180 pravidelným návštěvníkům naší církve, chyběly mně osobně všechny věci potřebné k tomu, abych byl dobrým pastorem. Obzvláště mi chyběla modlitba a pokora. Už jsem víc nehledal schopnost sloužit, ale držel jsem se přesvědčení, že až když zemře moje já, teprve pak může ze mne Ježíš proudit na ostatní. Věděl jsem, že vlastní silou nemohu dělat nic, ale s Bohem je možné všechno. Cítil jsem takovou naléhavost k dalším čtyřiceti dnům postu a modliteb, abych mohl hledat Boží pomoc a směr, že jsem řekl manželce, co chci udělat, a zanechal jsem jí sbor na starosti. Považovala se jen za slabou ženu, ale já věděl své.

10. července jsem cestoval čtyři hodiny na horu Young Moon, abych tam byl sám s Bohem. V této horské oblasti je několik vesnic. V jedné z nich - ve vesničce Miteum Chon, nebo to byla vesnička Viera - jsem si pronajal pokoj a zapsal si tam tři specifická témata pro své modlitební zaměření v tomto pústu:

- 1) z mé mysli musí zmizet tělesné vášně
- 2) být v každém ohledu Božím služebníkem
- 3) stále mít Boží moc k uzdravování nemocných

Pak jsem šel na vrch najít si osamocené místo. V té době jsem neměl jinou touhu, než aby nějakým způsobem moje ego zemřelo. To bylo mým prvním předsevzetím.

Prvních deset dní, ačkoliv jsem pil trochu vody, bylo pro mě těžké vydržet hlad. Potom hlad přešel. Během dalších deseti dnů jsem pokračoval v příjmu vody, ale brzy jsem si uvědomil, že z vody jsem slabý. Připomněl jsem si z Bible, že při dvou příležitostech se Mojžíš postil čtyřicet dní bez vody, a to mě povzbudilo, abych zbytek času nepil ani vodu.

Ačkoliv jsem během prvních dvanácti dní nikoho neviděl, zaslechl jsem hlasy a pohyb v lese. Dvanáctý den jsem se přemístil hlouběji do lesa, abych měl víc samoty, abych byl úplně sám s Bohem.

Tam jsem zjistil, že hlad není ta nejnevýdržitelnější skutečnost pro člověka, ale samota ano. Člověk může být bez jídla, bez vody, bez střevců, bez oblečení, bez přístřeší, ale nemůže být bez lidského společenství, nemůže přežít úplnou opuštěnost, protože opuštěnost je ta nejkrajnější chudoba.

Celé tři dny a tři noci jsem se modlil nahlas, bez odpočinku, osamělý, aniž bych viděl živou bytost; byl to ten nejbolestivější púst.

Nějak jsem přečkal čtyřicet dní a uvědomoval jsem si neměnnou skutečnost, že člověk je tvor učiněný k tomu, aby nebyl sám.

Skrze toto zjevení jsem se před Bohem rozhodl, že budu milovat třeba i opuštěného malomocného, budu milovat nemilované, opuštěné, zmrzačené lidi, ať je to kdokoli, lidi s jakoukoli neschopností, s jakoukoli nemocí. Budu je milovat, protože to nejsou tvorové nízkého postavení, aby se na své pouti stali voly nebo psy nebo červy nebo jinými němými zvířaty, jak věří budhisti, ale jsou to nesmrtelné lidské bytosti, stvořené k obrazu Božímu a Boží podobě, jdoucí cestou do věčnosti. Pak jsem uviděl, že má tři

modlitební témata byla jen třemi aspekty jediné progresivní modlitby, a sice, že mé tělo, mé ego, by mělo ustoupit při službě Božímu lidu v Boží moci.

Začátkem září jsem se vrátil domů kostnatý, vyčerpaný, neupravený a bledý, ale s obnoveným a hlubokým uznáním k mé věrné manželce, k mému neoblomnému příteli Changovi a věrným členům mého malého sboru. Má touha po neustálém, blízkém obecenství s Bohem byla tak silná, že jsem si jen částečně uvědomoval, že ze mne zbyla jen kostra člověka. Jen skrze hojné Boží milosrdenství a milost jsem se za několik dní skutečně plně zotavil.

Když jsem si všiml, že moje milovaná Kang Soon je jakási zmatená, zavola jsem ji k sobě a řekl jsem jí: „Pojď sem, ženo, a pověz mi, co ti vrtá hlavou!”

„Muži můj, jsem jen slabá žena.

„Ano, ano, to všechno vím.”

„... a potřebuji, aby ses za mě modlil.”

„Tak tedy za co? Pověz mi, co ti je!”

Kang Soon se posadila, složila ruce do klína a začala hovořit: „Vrací se to už nějaký čas. Když jsem poprvé viděla vyhánět démona, zmocnil se mě strach, zvlášť v noci, když jsem si na to vzpomněla. Víím, že démoni křičí a řvou a posedlí lidé jsou takoví nezkratní, a když démoni vyjdou, dostanou se ti lidé do normálního stavu. Nelíbí se mi, když vidím a slyším, jak se takový člověk v tu chvíli vyjadřuje.

Víš, Yuhbo, já jsem závislá na Bohu a velice se o jeho pomoc modlím. Když jsi tehdy odešel a nechal mi na starosti sbor, zavolala mě jedna rodina k sobě domů a posadili přede mě nemocného člověka. Zatímco jsem mu zpívala, vyvaloval na mě oči, že jsem se mu do nich bála podívat. Zpívala jsem hlasitěji. Začala se mu otvírat ústa, pak se na jeho tváři objevil divný výraz. Byla jsem vnitru neklidná; tak jsem se za něho modlila, zpívala několik písní, četla mu Bibli a pak jsem odešla.

Když jsem se vrátila domů, necítila jsem se dobře, protože jsem na své první návštěvě toho druhu selhala. Snažila jsem se modlit k Bohu, ale stále jsem před sebou viděla oči toho muže a nemohla jsem se modlit. Znovu jsem se pokoušela modlit, ale zjevila se mi jeho ústa a já jsem se nedokázala soustředit na modlitbu. Myslela jsem si, že až přijde

Yuhbo domů, bude se za mě modlit a já se zase budu cítit dobře a má mysl bude pokojná. Takže, budeš se teď za mě modlit?”

„Cože?” vyhrkl jsem překvapením. „Ty jsi voják! Když navštívíš takovou rodinu, jdeš do boje s nepřítelem. Měla by ses připravit. Vždycky se musíš modlit za Boží záměr dřív, než jdeš na návštěvu. Úlohou pastorovy manželky není být vždycky s pastorem. Máš být partnerkou, sloužit podle svých vlastních možností, být připravena v každém ohledu. Ty jsi bezúhonná Kang Soon, ale když jdeš do služby, přicházejí lidé všeho druhu, nečisté osoby, všechny možné vážné nemoci, protože slyšeli, že když ke mně přijdou, budou uzdraveni. Takže když jsem pryč z domu, musíš se o tyto nemocné postarat ty. Musíš uskutečňovat svou vlastní službu, dělat to, co je v Bibli, co ses naučila, když jsi mě pozorovala. Neboj se, ženo moje! Nejsi to ty, kdo udělá tu práci, je to Bůh, ale ty musíš jít připravená.”

Chvilí přemýšlela, pak přikývla hlavou a řekla: „Nuže, pak chci studovat.”

Spokojeně jsem také přikývl: „Ano, budeš. A já také.”

Zanedlouho ke mně jedna matka přinesla svou sedmiletou chromou dcerku. Maje na mysli Boží záměr, chytil jsem dítě za ruku a postavil ho na nohy. Pak jsem řekl matce, aby ho oslovila jménem. Udělala to a já ho pustil. Poprvé v životě dítě kráčelo k matce. Boží zázrak!

Modlil jsem se za muže středního věku s hrozným nádorem, který mu rostl na bradě. Jak jsem se ho dotkl, nádor se pod mou rukou scvrkl a nic z něho nezůstalo.

Potom se udály mnohé další uzdravující zázraky a vysvobození, a brzy jsme ztratili přehled o jejich počtu.

Malomocný, který se ukrýval v jeskyni, přišel za mnou sám pro modlitbu. Byl ženatý a otec právě narozené dcerky, ale svou ženu a dítě mohl vidět jen zdálky. Tento ubožák se bál, že by ho mohla přistihnout vláda a izolovat ho s ostatními malomocnými na malém ostrově. Staré jizvy na jeho tváři mi prozradily, že se začal uzdravovat.

„Jak se jmenuješ?”

„Na tom nezáleží,” smutně odpověděl.

„Mně na tom záleží. Jak se jmenuješ?”

„Lee,” zašeptal (ne své skutečné jméno). Když jsem mu řekl, že potřebuje uvěřit v Ježíše, ječel: „Ne, nechci!”

Pak jsem se ho zeptal: „Pane Lee, jste malomocný?”

„Ne! Nejsm!” křičel na mě. „Mám jinou nemoc.”

Ale já mu řekl: „Podívejte se na sebe. Nemáte obočí, prsty máte odřené, vředy otevřené. Nikdo nechce přijít do vaší blízkosti. Lidé od vás utíkají pryč. Jsem tu jediné proto, abych vám zvěstoval Ježíše, a abych vám to dokázal, chci vám pomoci a uzdravit vás z malomocenství. Chci, abyste byl spasen. Věříte mi?“

Zasténal: „Jaký to má význam, jestli vám věřím nebo jestli jsem malomocný či ne. I tak na tuhle nemoc zemřu. Nikdy víc nebudu moci milovat svou ženu, nebo dokonce obejmout své dítě.“

Když jsem viděl, že jeho obrana nakonec ochabla, šel jsem k němu a objal jsem ho. Pak se podvolil a nechal mě udělat to, k čemu mě nabádal Pán v Ježíšově jménu, a sice vysát otravu z jeho vředů. Pak jsem mu řekl: „Ani po téhle zkušenosti stále ještě nevěříte v Ježíše?“

V pláči řekl: „Nevím.“ Ale o několik dní později se ke mně Lee veřejně vrátil. Obočí mu začalo tmavnout a prsty se vrátily do normálního stavu. Byl uzdraven. Od té doby jsem tohoto normálního, zdravého člověka bral s sebou, kdekoliv jsem vedl kampaně. Lee začal brzy věrně a nadšeně sloužit ve sboru a společně s kazatelem Changem a mnou v evangelizačně-uzdravujícím kampaňovém týmu. Modlil se za nemocné a viděl je uzdravené.

Začaly ke mně potom přicházet zástupy lidí, abych se modlil za jejich uzdravení nebo za uzdravení jejich přátel. Kdykoliv jsem se modlil za nemocné a opuštěné lidi, byl můj postoj (a stále ještě je) následující: „Bože, prosím, uzdrav tohoto člověka. Má-li na tuto nemoc zemřít, dovol, abych ji vzal na sebe.“ Věděl jsem, že jenom sám Ježíš Kristus může nést slabosti druhých, ale cítil jsem, jako by tato modlitba vycházela z Božího srdce. Ve všech těchto případech, kdy moje srdce bylo čisté k Bohu, žádná nemoc pro mě nebyla nakažlivá.

16. kapitola

Bůh je nad rámeček pochopení

„Nikdo, kdo položí ruku na pluh a ohlíží se zpátky, není způsobilý pro Boží království.“ Lk 9:62

Listopad 1963 - únor 1964: Pibong

Každý den, kamkoliv jsme s Changem šli, zažívali jsme stejný, dramatický proud Božího uzdravení a obnovující síly. Neměli jsme čas být pohlceni velikostí toho, co Bůh činil skrze naši službu. Představil se jako velký, slavný, tak mocný, tak všemoudrý, že byl a je navěky nad všechno naše pochopení.

V listopadu byl Chang ustanoven laickým služebníkem, jehož vizí bylo starat se o naše církevní finance, nedělní školu a cokoliv, co bylo ještě třeba udělat. Chang to všechno dělal. Opouštěl svůj domov, farmu svého otce v hlubokém údolí, každý den ráno ve tři hodiny, aby se mohl zúčastnit ranních modliteb o čtvrté v Pibongu a starat se o církevní záležitosti. Pozdě v noci se pak vracel domů pomáhat svému otci. Velmi jsme se spolu modlili k Bohu, aby nás použil k pomoci lidem. Výsledkem bylo, že jsme každý den viděli četné zázraky a nestačili jsme držet krok se všemi těmi čísly, jmény a místy.

Tehdy nás ještě mnozí křesťané považovali za bludaře. Obviňovali nás zvláště z vyhánění démonů, což nebyla všeobecná praxe v jejich vlastních sborech, a proto nás považovali za „nebiblické“. Je smutné, že většina církví v okolí se zaměřovala výlučně na několik oblíbených pasáží z Písma, používajíc stále dokola totéž a zanedbávajíc zbytek. Tak jako netoužili poslouchat Slovo přímo od Boha, skrze horlivé modlení se v duchu a dennodenní zkoumání Písem, aby porozuměli jeho cestám, stejně tak ani neočekávali, že by ve svých sborech mohli zažívat znamení a zázraky. Protože my otevřeně akceptovali Bibli od začátku do konce jako jediné kompletní a neustávající zjevení a často jsme se modlili v jazycích, byli jsme terčem jejich kritiky.

Nevšíмали jsme si těchto útoků, dál jsme věřili Bohu a daly se úžasné věci. Velmi dobře jsem věděl, že zázraky lidi nespasí. Zázraky prostě svědčí o tom, že Ježíš Kristus žije a tytéž skutky, které činil už dávno předtím, když byl na zemi, koná stejně tak i dnes.

Jak se šířily po celé zemi zprávy o diakonce Noh, která vstala z mrtvých, zdálo se, že ke mně přivedli všechny beznadějně případy. Dokonce i když lidé zemřeli v nemocnicích, příbuzní a přátelé přinesli jejich mrtvolky v naději, že je vzkřísím. Cítil jsem se nepříjemně, protože jsem věděl, že Bůh každého neuzdraví. Jen jsem uvažoval o tom, že ačkoli sám Ježíš vzkřísil jen několik lidí, přece jen některé vzkřísil. Je to zapsáno v Bibli. Tak jsem se pokoušel oživit každé mrtvé tělo, které přinesli, avšak výsledek byl vždy na odpovědnosti Boží. Jestli jsem někdy udělal chybu, protože jsem byl nepozorný nebo jsem zanedbal modlitbu, to ví jedině Bůh.

Jedna z osob, které nebyly vzkříšeny, byla dvaadvacetiletá bankovní úřednice. Když zemřela, její matka naléhala, abych přišel k nim domů. Tělo leželo v místnosti, kde byly dveře s průhledným sklem. Když jsem se řádně a horlivě modlil za zázrak Boží, byl jsem rozptylován zvědavýma, nedočkavýma očima, které mě sledovaly dveřmi. Ztratil jsem koncentraci, byl jsem znechucen v modlitbě a uvědomoval jsem si, že i Ježíš se často musel modlit sám. Ať už byla příčina jakákoliv, je smutné to říct, ale ta žena nebyla vzkříšena.

V tom období se toho dělo tolik, tolik lidí přijímalo modlitbu, že jsem si často neuvědomoval výsledky svých modliteb, kdyby mě o nich později neinformovali.

V únoru 1964 jsme vedli kampaňové setkání ve starém vojenském stanu. Po prvním ranním shromáždění, když se všichni lidé usadili na rohožích, aby se se svými rodinami nasnídali, přinesli dovnitř zdeformovanou, bolestivou ženu a položili ji mezi ně na zem, na hrubou, pevnou podušku. Zohýbaná kolena měla stlačená a ztuhlá ve zvláštní poloze, že pokožka mezi stehny a lýtky jí srostla za koleny v pevnou kůži.

Mezitím co jsem zavolal jiné křesťany, abychom se společně modlili za Boží milosrdenství pro tuto ubohou ženu, prosili jsme s Changem

Boha, aby nám ukázal svůj záměr v této situaci a co bychom měli udělat s jejíma zkroucenýma nohama.

„Narovnejte je!“

Jak?"

„Napněte je!“

Poslechli jsme, napomenuli jsme démona, který ji svazoval, pak každý z nás uchopil jednu nohu a koleno a tlačil a tahal. Žena ječela svíjíc se v agónii. Ta zvláštní kůže se začala trhat a začala z ní téci tmavá, okultní krev. Povzbuzování Duchem Svatým jsme nepřestávali, ale drželi ji a napínali jsme její ztuhlé kolenní klouby, aby se uvolnily a narovnal. Tato scéna byla tak srdcervoucí a zápach tak odporný, že ostatní lidé přestali jíst a modlili se s námi hlasitěji a zřetelněji, mnozí z nich plakali a naříkali nad ubohou ženou. Ona ječela hrůzou, zatímco páchnoucí, zatuchlá krev kapala dolů z potřhané kůže a prosakovala do podušky.

Najednou mě napadla myšlenka: *„Jestli se tato žena neuzdraví, můžou mě zavřít! Changa ale ne,“* myslel jsem si, *„protože jeho jsme ustanovili do služby, ale já nejsem ani diakon. Jestliže budu pokračovat s tímto druhem služby, měl bych jít do semináře!“*

Vystrašená žena skoro omdlévala hrůzou ze svého zážitku a neustále na nás naléhala, abychom přestali. My jsme však v práci pokračovali; věřili jsme, že co jsme začali, měli bychom i dokončit.

Předstírajíce, že si nevšímáme její zuřivé prosby, abychom jí přestali působit bolest a nechali ji tak, jak byla, když přišla dovnitř, pokračovali jsme v práci s jejíma nohama dalších dvacet minut. Když se obruče kůže nakonec roztrhly, přikázal jsem jí ve jménu Ježíše, aby se postavila. Byla překvapená! Poprvé mohla dokonale udržet rovnováhu na obou nohách, ba dokonce i chodit. Všichni jsme plakali, postavili jsme se, zvedli ruce, tleskali, křičeli a chválili Pána, který jediný činí tak úžasné skutky.

Slova jeho služebníka

„Skryté věci patří Hospodinu, našemu Bohu, zjevné však patří navěky nám...“

Dt 29:28

Březen - květen 1964: Pibong, Soul

Moje žena, syn a já jsme se 17. března společně s mou matkou nastěhovali do pronajaté místnosti, která byla u vchodu do domu. Jizba, jen dva metry široká a dva metry dlouhá, byla tak malá, že v ní mohli spát nanejvýš tři dospělí najednou. Proto jsme museli spát na střídačku.

18. března jsme oslavovali první narozeniny Sung Hyuna (dvouletý korejský věk) prostým obřadem, znovu ho odevzdávajíc Bohu do služby. Tehdy už můj vnímavý syn chodil a krátce na to nám způsobil několik nešťastných hodin, když se zatoulal pryč od domu. Velmi zoufale jsme ho hledali od brzkého rána až do třetí odpolední, kdy se najednou objevil lezoucí z kopce. Bezpochyby ho Bůh, náš Otec, v jeho stý den při obřadu odevzdání přijal, a teď ho jeho anděl strážný ochránil, aby mu nebylo ublíženo, za což jsme Bohu pokorně vděční.

V té době se Kang Soon, která znala mé srdce, rozhodla, že mi sama ušije stan, lehký stan stejných rozměrů jako byl vojenský, takový, který by také mohl pojmut 300 lidí. Překvapilo mě, že na sebe vzala tento úkol, protože kromě toho už pracovala přes den jako zubní technička, zatímco moje matka se starala o našeho syna. Nejen to, Kang Soon byla ochotná ušít ten obrovský stan v našem maličkém bytě s plochou čtyř čtverečních metrů. Půjčila si peníze od naší domácnosti, koupila celé balíky bavlněné látky a velmi tvrdě pracovala, aby mi zhotovila ten nejlepší dar, jaký jsem kdy mohl dostat. Já jsem zatím dál pokračoval ve snění a modlení za stan, který by byl desetkrát větší.

Během těchto měsíců, kamkoliv jsme s Changem šli, vláčeli jsme ten těžký vojenský stan s sebou a při jeho stavění dělali všecku práci sami, Chang, já a uzdravený malomocný Lee. Druzí někdy pomohli, ale většinou jsme pracovali my tři.

V dubnu jsme se posunuli se stanem směrem dolů do Cheonan, abychom tam udělali kampaň. Znovu jsem vyučoval o tom, jak svaté místo ve stánku na poušti odhaluje Pána Ježíše Krista. Do stanu se natlačilo tolik lidí, že jsem se musel pevně postavit do rohu nahoře. Začal jsem kázat a kázal jsem od čtyř ráno a mluvil jsem bez přestávky celý den. Nikdo se nepřesouval, nikdo se nepohnul, kromě některých, kteří se postavili na nohy a radovali se, když byli uzdraveni bez jakékoli modlitby nebo kladení rukou, prostě jen tím, že věřili Slovu. Když jsem konečně došel k závěru bohoslužby v 9:40 večer, uvědomil jsem si, že jsem k nim hovořil bez přestávky sedmáct hodin a deset minut, nejdéle, jak jsem kdy kázal, a vůbec poprvé bez zajíkávaní. Bez dramatu a fanfár mě Pán vysvobodil z mého celoživotního soužení.

Později pokaždé, když jsem kázal o stánku a byli jsme svědky úžasných Božích skutků, slyšel jsem zvuk Pánova vodopádu lásky, vylévajícího své uzdravení na lidi. Na jednom takovém setkání v přírodě koncem dubna přinesli dovnitř do stanu ženu středních let se zdeformovaným bokem. K tělu měla kolem pasu lanem přivázanou těžkou podušku, odříznutou ze staré pneumatiky. Nemohla chodit, dokonce ani nakřivo, ale slyšela mé kázání a uvěřila, že slova Pánova služebníka jsou stejná jako slova Pánova. Když jsem jí řekl: „Chod, ať se ti stane podle tvé víry!“, ve víře se postavila, odhodila ten polštář z pneumatiky a šla; potom chodila a oslavovala Pána.

Krátce nato jeden člen naší církve upadl a lebka mu pukla jako otevřený kokosový ořech; měla tři pukliny, široké jako můj malíček. Po prudkém záchvatu zvracení upadl do komatu. Následující tři dny a noci se modlili svatí, a také já s Changem, za jeho uzdravení. Pak jsme ho zavezli na vozíku do třech různých nemocnic. Všude byla prognóza lékařů stejná: na uzdravení není naděje. Zoufale jsme mu chtěli pomoci. Nakonec jsem mu pevně ovázal hlavu plátnem a odvezl ho domů, kde jsem ve jménu Ježíše napomenul démona, který mu působil bolest.

Okamžitě přišel k sobě. Ptal se mě, kde je a proč jsem tu s ním. Vysvětlil jsem mu všechno a učinil před ním pokání, že jsem tak dlouho čekal, a poprosil ho o odpuštění. Brzy nato se úplně uzdravil.

V té době kamkoliv jsem šel, pronásledovala mě kritika, že se vůbec odvažuji sloužit, obzvláště používáním autority v Božím jménu nad démony a nemocemi, aniž by mě dříve ustanovili do služby. Tak

jak jsem byl nadšen pro službu Pánovi, a to hlavně pro stanové evangelizace, brzy začalo moje srdce toužit po navštěvování semináře a také po tom, abych byl ustanoven do služby.

V té době byl pro mě skutečným zdrojem povzbuzení Dr. Gjee Sun Kim, „Eliáš Orientu“, „prorok slz“, jenž byl též prezidentem Dae Whan Teologického (Mezidenominačního) semináře v Soulu (který se bohužel stal Taeshin College, světskou školou). „Uč se ode mne!“ řekl. „Přestěhuj se i se svou rodinou do Soulu, zapiš se jako student na mé škole a pořádej kampaně na území vysoké školy! Já ti budu pomáhat.“

Ve víře, že jsou to Bohem otevřené dveře, vzdal jsem se pastorače v Pibongu, vrátil jsem majiteli vojenský stan a přestěhoval se s rodinou, včetně mé matky a samozřejmě Changa a Leeho, do Soulu.

Seminář Dae Whan fungoval na systému semestrů a děkan pro mě udělal speciální úpravy, abych se nejprve mohl zapsat jen částečně a průběhem roku navštěvovat jen jeden termín večerních vyučování.

Zatím Chang, urostlý a poměštný, a já, vážící pod průměr a opálený, jsme pokračovali v kampaních evangelizačně-uzdravujícího týmu, které jsme se už předtím zavázali uskutečnit do konce roku ve sborech a halách. Společně jsme sloužili, kladli ruce na nemocné, modlili se za ně a viděli jejich obnovené zdraví. Jednali jsme s démony; mnozí z nich se pokoušeli s námi diskutovat, ale my s nimi nekomunikovali; jednoduše jsme jim přikázali, aby se identifikovali, a potom jsme je ve jménu Ježíše vyhnali. Tyto „obyčejné“ aktivity naplňovaly naše každodenní životy.

18. KAPITOLA

Povodeň

„Neboj se, já jsem tě vykoupil, povolal jsem tě tvým jménem, jsi můj. Půjdeš-li přes vody, já budu s tebou, půjdeš-li přes řeky, nestrhne tě proud...“ Iz 43:1,2

1964 - 1967: Soul, Samlae, Taegu

Ze dvou specifických příčin jsem začal podporovat zprvu jednoho, pak několik obtížně se protloukajících studentů semináře tím, že jsem za ně zaplatil poplatky za studium a výdaje na jejich živobytí. Dělal jsem to jednak proto, aby byli povzbuzeni, zůstali v semináři a studovali Bibli, a tak dále odevzdávali neocenitelné povzbuzení, kterého se mně samotnému dostalo od Dr. Gjee Sun Kima, a také kvůli tomu, že náš evangelizačně-uzdravující kampaňový tým potřeboval jejich pomoc v době stanových setkání.

Stále ještě jsem nenavštěvoval denní vyučování, ale byl jsem šťastný při rozkládání stanu, který Kang Soon dokončila právě před našimi májovými probuzeneckými setkáními. Stanová evangelizace byla velmi nákladná. Někdy, ale ne vždy, nám lidé z různých vesnic pomáhali tím, že nám dávali jídlo. Sbírkový ze stanových setkání nepokryly všechny naše výdaje, později však byly pokryty laskavými sbírkami, které nám dali na naši službu ve sborech, když bylo příliš chladno na setkávání venku ve stanu.

V červnu 1964 jsme společně s Changem uspořádali naše první setkání v krásném bavlněném stanu Kang Soon, v Samlae v jižní provincii Choong Chun. Postavili jsme ho na okraji města, pak jsme vyšli s bubny uvědomit o tom lidem. Před bohoslužbou, když jsem před stanem velmi chraplavým hlasem vydával své vlastní svědectví a zval lidi dovnitř, Bůh činil zázraky dokonce i mimo stan, když dramaticky uzdravil jakéhosi mrzáka a vysvobodil ho i z jeho duševních poruch. Když jsem vcházel pak do stanu, kráčelo proti mně rozkošné děvčátko a řeklo mi, že bylo celý život chromé, ale před chvílí ho Pán Bůh svrchovaně uzdravil.

Těsně před začátkem bohoslužby přišla dovnitř rozpačitá skupina asi třiceti malomocných a posadila se přímo před kazatelnu. Někteří měli zahalené tváře, někteří seděli se šátky na hlavách, jiní měli plátěné rukavice, zakrývající jejich zhrublé prsty. To všecko měli na sobě, aby co nejlépe zakryli zdeformované části svého těla. Potřásl jsem každému z nich rukou, položil na ně ruce a modlil se. S výrazem naprostého překvapení každý z nich ihned na místě svědčil. Jakási nejasná tíže, která na nich setrvala, jednoduše

odešla a všech pět smyslů se jim vrátilo do normálního stavu. Bylo to úžasné! Jeden malomocný si odstranil naslouchátko a tvrdil, že když jsem se ho dotkl, uslyšel dunění. K svému překvapení pak zjistil, že se naslouchátko zlomilo. Další, jehož tělo bylo trápené svrběním, řekl, že byl od toho úplně osvobozen.

Zatímco se toto dělo, zástup ustupoval v hrůze pryč. Většina lidí se vytratila, protože nechtěli, abych se jich dotýkal po malomocných. Hrstka lidí, kteří zůstali vzadu, si dřív než mi dovolili položit na ně ruce, přikryli hlavy novinami.

Následujícího rána se všech třicet malomocných vrátilo, každý se svědectvím, jak byl očištěn ze své choroby a přes noc úplně uzdraven. Tvář jednoho z nich byla skutečně obnovena do původního vzhledu a další byl úplně zbaven nepěkných skvrn, které měl po celém těle. Během celého následujícího večera jsem plakal radostí, přemýšleje nad Slovem Božím, které potěšovalo moje srdce:

„Jenže on byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost. Trestání snášel pro náš pokoj, jeho jizvami jsme uzdraveni.“ (Iz 53:5)

Od té doby setkání, která obvykle trvala od půl jedenácté ráno do čtyř odpoledne, byla tak vzrušující, že jsem se málokdy stihl naobědvat.

Na jaře roku 1966 jsem se nakonec zapsal jako denní student na Myong-ji univerzitě, kde jsem se specializoval na literaturu a jazyk, abych získal diplom bakaláře vědy a zlepšil svůj projev na veřejnosti.

Jako křesťan laik jsem začal svoji pouť v metodistické denominaci, potom jsem se kvůli kvalifikaci zapsal na presbyteriánský seminář.

Metodisté mi však už nedovolili dál sloužit, protože jsem nové věřící křtil ponořením. Po krátkém studiu na univerzitě jsem zjistil, že presbyteriánská církev v Koreji vyučuje teologii soustředěnou na člověka.

V srpnu jsem získal zařazení jako pastor-evangelista ve Světové misii (Assembly of God) od Jacka Holma, evangelisty ze společnosti T.L.Osborna, která měla centrálu v Tulse, Oklahomě, a který se mnou předtím navázal kontakt. Jack a já jsme celkem úspěšně sloužili, cestující z jedné malé venkovské osady do druhé v jeho novém putujícím misionářsko-evangelizačním autě, čtyřdvéřovém, terénním, dodávkovém automobilu kombi, které mu poslala jeho misie. V každé vesnici, kde bujely pověry a nevědomost, jsme rozdávali jednoduché traktáty v korejském jazyce, přehrávali pásky a promítali křesťanský osbornský film, poháněný generátorem.

Během srpna jsem se představil Korejskému baptistickému kongresu v Taejeonu a také je prosil o ustanovení za pastora. V mysli jsem chtěl být soustředěn jen na Boha a v křesťanské činnosti jsem se chtěl orientovat biblicky. A tak jsem začal hledat. Když jsem se dozvěděl, že ideálním vzorem baptistické denominace je raná církev Nového zákona, šel jsem za nimi se svou žádostí o zařazení do úřadu pastora. Protože jsem už navštěvoval jiný seminář než Baptistický v Taejeonu, vyžadovali ode mne, abych studoval dál, dříve než mě zařadí jako pastora jednoho ze svých sborů. Tak jsem studoval.

V březnu 1967 také Kang Soon vstoupila do semináře Dae Hwan.

V červenci toho roku jsme stavěli na tržišti Chilsung v Taegu stan od Kang Soon. Bylo třeba deseti mužů, abychom vztyčili sloupy. Jeden a půl palce hrubého konopného lana jsme použili k upevnění plátna ke konstrukčnímu rámu a betonové části, na které všechno drželo. Mysleli jsme si, že je to neotřesitelný a nezničitelný přístřešek.

Protože mi Jack Holm, když Koreu opustil, laskavě daroval své auto, zaparkoval jsem ho někdy uvnitř stanu a používal jsem motor k provozu generátoru při přehrávání pásků a promítání filmů.

Tak to bylo také tehdy, když jsem se jednoho dne pro nějaký nepochopitelný, svévolný důvod náhle rozhodl, že nechám modlení za lidi na příští den. „Proč neuzdravujete nemocné?“ zeptal se mě někdo. „Proč nevyháníte demony?“

„Protože jsem se rozhodl, že ne!“ odpověděl jsem ostře. Jen co jsem se otočil k odchodu, divný závan větru udeřil do stanu a stočil ho jako příkrývku. Uvolnilo to všecka lana, a co bylo neuvěřitelné, vyhodilo to do vzduchu také celý betonový kus, který s rachotem dopadl zpět na zem. Omráčen jsem mohl jen stát a nechápavě se dívat. Když mi někdo řekl, že Kang Soon a Sung Hyun jsou uvnitř stanu, hnal jsem se dovnitř. Našel jsem je vzrušené, ale v pořádku, chráněné jen jednou kovovou tyčí, která spadla dolů přes auto, zaparkované blízko nich.

Nesmírně vděčný Bohu, že se jim nic nestalo, plakal jsem a činil hluboké pokání před Bohem a modlil jsem se: „Odpusť mi, Pane, dej mi vždy duchovní citlivost. Dej, abych vždy slyšel tvůj hlas, poslouchal tvé slovo a viděl pohyb tvé ruky.“

Od doby, kdy jsem vstoupil do svého pětiletého modlení za obrovský, silný stan, lehký bavlněný stan Kang Soon byl úplně odřeny. Čím víc jsem se modlil za skutečně velký stan, tím jasněji jsem viděl jeho obraz v mysli. Takový stan, který by posloužil spolehlivě a pohodlně 3000 lidí, ale nebyl příliš velký nebo těžký na nošení pro evangelizačně-uzdravující tým při přenášení z místa na místo. Konstrukce, která v mé

mysli dostala konečnou podobu, byla tak radikálně svérázná, že i já sám jsem si to musel pro zapamatování všech detailů přesně načrtnout podle své představy. Chtěl jsem, aby všechno bylo sestrojeno přesně podle mého náčrtu, a navštívil jsem třicet obchodů se stany po celém Soulu a Pusanu a radil se s odborníky o výrobě stanu.

Odpověď byla všude stejná: „Nikdo nemůže vyrobit nebo nevyrobí a nezaručí se za stan o ploše 20-pyung (1230 čtverečních metrů).“ Proto jsem se rozhodl, že ho udělám sám. Odhadoval jsem, že budu potřebovat na materiál asi 3000 USD. Věděl jsem, že peníze někde existují, ale nevěděl jsem kde, ani jak je získat.

Potřeboval jsem pomoc, a tak jsem podal inzerát. Načrtl jsem architektonickou perspektivu stanu s možností určitých změn podle potřeby a oznámil jsem, že na to potřebujeme 3000 USD. Všecky tyto informace jsem poskytl několika zahraničním časopisům. Potom jsem dychtivě sledoval poštu kvůli odpovědím, které nikdy nepřišly. Znovu jsem to dal uveřejnit do Faith Digest. Hned jsem dostal desetidolarový dar, jako povzbuzení z Afriky, pak několik jiných malých darů z dalších zemí. Také jsem dostal odpověď od mezinárodního filantropa Dr. Len J. Jonsona, prezidenta britské evangelizační společnosti, jehož cestovní plán do Japonska zahrnoval krátký, postranní výlet do Koreje v určitou sobotu. Souhlasil setkat se se mnou a prodiskutovat můj návrh stanu, jestliže bych se mohl dostavit tam, kde bude v té době on.

Během přeplněného týdne přede dnem jeho návštěvy jsem vedl probuzeneckou kampaň daleko na venkově a přitom jsem neustále připomínal Bohu v modlitbě, že musím ukončit setkání, abych přišel včas na místo, kde jsme se měli s Dr. Johnsonem setkat během jeho velmi nahuštěného programu.

Celý týden neustále pršelo, celý den a každý den, celou noc a každou noc. Prudké lijáky kaskádovaly dolů skalními hráziemi a horskými hradbami. Bláto houstlo. Vodou uvolněné skály se kutálely a odrážely od horské stěny.

Kázal jsem Slovo a modlil se; téměř jsem se obával, že zešedivím kvůli uskutečnění setkání s Dr. Johnsonem. V pátek večer shromáždění konečně skončilo a v sobotu velmi brzy ráno jsem se v nepřetržitém lijáku vytratil. S těžkým batohem na zádech a velkým deštníkem nad hlavou jsem hnal svoje unavené tělo k jedenáct kilometrů vzdálené zastávce autobusu na druhé straně rozbouřené řeky, abych včas stihl jediný autobus, který mě zaveze k Dr. Johnsonovi.

Bouřlivé vody sbíhající se v blízké zátočině v řeku nejenže zvětšily rychlost, ale také se zvedla hladina vody do nebezpečné výšky. Bylo to něco, co jsem nepředvídal. Obvyklé varující značky, a dokonce dřevěný most přes řeku, byly odplavené. Jediná věc v mé mysli však bylo setkání s Dr. Johnsonem. Chtěl jsem s ním hovořit o stanu a slova, která mi vyvstala v mysli, byla: „...řeky tě nezaplaví, řeky tě nezaplaví.“ (Iz 43:2)

Když jsem přišel na břeh řeky, autobus, který jsem měl stihnout, jsem už uviděl na druhé straně. Rychle jsem si povytáhl nohavice, vstoupil do rozvířené vody, která se pěníla kolem mých kolen, a začal jsem se brodit.

Ušel jsem asi jen dvacet kroků v řece, když za mnou někdo zakřičel: „Pomóóó! Prosím, pomozte mi!“ Ohlédl jsem se. Muže, který šel se mnou z kopce a který též vstoupil do řeky, smetl spodní, rychlý proud. „Pomozte mi!“ křičel znovu. Pak jsem viděl, jak se něčeho chytá a vláčí se na břeh. Nebyl už v nebezpečí a hlasitě na mě zavolal: „Jak jste se dostal tak daleko do řeky?“

Brodil jsem se ve vodě, která byla hluboká jen po kolena, a myslel jsem si, že by také mohl tudy projít. Tak jsem ukázal proti proudu a zakřičel na něho: „Tam je to správné místo. Pojdte tudy, kudy jdu já.“

Šel jsem dále do řeky, potom jsem se znovu ohlédl. Muž byl tam, kde já předtím vstoupil do řeky, ale hladina vody mu sahala až k hrudi. Nechápal jsem, proč se topí v tak mělké vodě, jen proud by ho mohl srazit dolů, ale byl jsem si jistý, že bude v pořádku.

Dostal jsem se na protější břeh, vyšel jsem z vody a nastoupil do čekajícího autobusu. Když si řidič všiml mých vyhrnutých nohavic, promočených až ke kolenům, řekl: „Co jste to dělal? Přesel jste přes řeku? Jak je to možné? To není možné!“

„Je to možné,“ řekl jsem, zatímco jsem platil cestovné. Znovu jsem se podíval oknem autobusu ven a pozoroval toho druhého člověka, stále ještě zápasícího, aby se dostal na záchytné místo v mělčině na druhé straně. Když se autobus pohnul, zapomněl jsem na něho a soustředil jsem svoji modlitbu na Dr. Johnsona a na stan, děkuje Bohu, že jsem na cestě a že přijdu včas.

Důstojný a hladce oholený Dr. Johnson vypadal, že mu je kolem šedesátky, a připadal mi jako typ blahosklonného otce, naslouchajícího a odpovídajícího s velkým zájmem a nadšením na moji vizi velkého stanu. Jenže jeho čas v Koreji byl krátký a musel odjet do Japonska dřív, než učinil jasné rozhodnutí, zda

podpoří či nepodpoří můj projekt. Avšak o několik měsíců později, potom co získal o mně nějaké informace, vrátil se z Japonska do Koreje, kde prostě podepsal šek na 3000 USD a namísto mi ho odevzdal. Takto Bůh zabezpečil peníze na velký stan.

Později, v období sucha, když jsem procházel tou zátočinou řeky, byl jsem překvapen, když jsem se dověděl, že i na svém nejnižším stupni je řeka stále ještě velmi hluboká a přibližně 70 metrů široká. Jednomu z místních občanů jsem říkal: „Minulý rok jsem v době povodně přešel přes tuto řeku.“ Vysmíval se: „Cha! Žertujete! Co je svět světem, nikdo nepřešel přes tuhle řeku v době povodně.“

„Ach!“ pomyslel jsem si s oživeným očekáváním: „*Jestliže byl Bůh ochoten pomoci mi takovým způsobem přejít přes řeku, musí v tomto stanu plánovat úžasné věci!*“

19- kapitola

Velký stan

„Neodvážil bych se totiž mluvit o něčem, co by skrze mě Kristus nevykonal k přivedení pohanů k poslušnosti slovem i skutkem, v moci divů a zázraků, v moci Božího Ducha... všude jsem rozšířil Kristovo evangelium.“

Ř 15:18,19

1967 - 1969: Soul, Iri, Kang Kyoung City,
Soul

Sestavení a ušití velkého stanu, naší skládací, přenosné stanové katedrály, se ukázalo jako komplikovaný a těžký proces. Čtyřicet pět dní na něm společně pracovalo 280 lidí. Při jeho výrobě se opotřebovaly dva těžké průmyslové šicí stroje, zohýbalo a polámalo se mnoho jehel.

Peníze, které jsme utratili za stan, se vyrovnaly nákladům na budovu malého sboru, ale pro mne to mělo stejnou hodnotu. V srdci jsem chtěl po celý zbytek svého života jen pořádat evangelizace ve stanech. Stan se stal mým jediným pracovištěm, stěhujícím se sborem, lodí zachraňující duše. Navzdory tomu, jak moc jsem trpěl hladem a chudobou, miloval jsem tato evangelizační shromáždění. Stavěli jsme stan, nosili ho a skládali a rozkládali slaměné rohože pro lidi na sezení. Pán tato setkání také zjevně miloval, protože ve stanu stále demonstroval své mocné zázraky, jako to dělal v prvotní církvi před 2000 roky.

S našimi rostoucími zkušenostmi jsme došli k závěru, že hlásání evangelia nevěřícím, což bylo hlavním cílem jakéhokoliv evangelizačního setkání, je prostě nepevné, když nevěřící přicházejí na bohoslužby sami. Neobeznámení s církevními aktivitami nevěděli, co mají dělat dál. Jestliže je nedoprovázeli a nepodporovali křesťané, bylo pro nás mnohé plodné evangelizačně-uzdravující setkání příliš těžké. Nevěřící potřebují jemné vedení věřícími, proto jsme vždy vyžadovali ochotnou spolupráci s místními církvemi. Kromě dobrovolné pomoci našich studentů jsme vždy potřebovali a prosili o pomoc při stavění velkého stanu také místní křesťany.

Bylo překvapující, že na některých místech, když nám místní církevní rada bránila, někteří z jejich vlastních služebníků přicházeli, aby se zúčastnili naší práce, a byli nám věrní jako mučedníci. V jednom městě, kde bylo sedmdesát sborů, se mnou spolupracoval jediný sbor. Vedoucí ostatních sborů byli rozhodnutí, že svým členům nedovolí zúčastnit se mých probuzeneckých shromáždění. Slyšeli jsme, že na ulicích a v uličkách zatarasili svým členům cestu, aby nemohli přijít. Když nám hrozili dalšími demonstracemi, zvažoval jsem, zda nezrušit setkání dřív, než začneme s propagací. Znepokojen tím, co by mohli udělat, jsem si v širém poli klekl s hlavou na kolenou. Bez pohnutí jsem se v této poloze čtyři hodiny modlil nahlas, stěžuje si Bohu, že naše první setkání ve velkém stanu nebude možné uskutečnit

bez jeho okamžité pomoci. Znovu a znovu jsem se modlil: „Prosím tě, Bože, pošli lidi do velkého stanu a ukaž svá zázračná znamení!“

Navzdory hrozbám jsme postavili stan na okraji města, rozložili výstroj, pak jsme udělali propagaci, pochodující ulicemi a bijíce na buben. Přesně v době, kdy měla začít bohoslužba, přišlo z města jen několik odvážných lidí.

Šel jsem dovnitř stanu a klekl si u kazatelny. Modlil jsem se k Bohu, aby přivedl nemocné a zraněné lidi z města na toto setkání. Setrval jsem na svých vetších kolenech během úvodních písní a modliteb, neotvíraje oči do chvíle, kdy bude nutné vstát a kázat. Zatímco ostatní zpívali a modlili se, zpívali a modlili se, stále ještě jsem setrval na kolenou, modle se k Bohu: „Prosím, pošli sem lidi, ať slyší tvoje slovo a přijmou z tvé ruky uzdravení.“

Nakonec, když už jsem to nemohl dál odkládat, postavil jsem se a podíval se kolem. Celé to místo přede mnou bylo plné, celé moře nedočkavých očí. Zázraky se dály dokonce dřív, než jsem otevřel ústa, abych něco řekl.

Jeden ubohý pacient, kterému dovolili přijít z blízké presbyteriánské „Ježíšovy nemocnice“, byl uzdraven, jen co vešel dovnitř pod příklop stanu. Dva jiní muži okamžitě a s radostí odhodili své berly. Mnozí chromí vstali, potom chodili a běhali. Slepý sedmnáctiletý chlapec se sklony k sebevraždě dostal zrak a s ním i vůli žít. Jeden muž, který měl zvětšenou a rozkládající se „zlatou žílu“, takže zápach z toho byl neúnosný, byl okamžitě uzdraven a úplně osvobozen ze svého neštěstí.

Další muž, skoro mrtvý důsledkem zápalu plic, přišel ke mně vykašlávaje krvavý hlen. Přivinul jsem ho těsně k sobě, tváří blízko mé, a křičel jsem k Pánovi, aby ho uzdravil. Náhle mi začal zvracet rovnou do tváře. Potlačil jsem odpor i myšlenky, které tento odpor ve mně vzbuzovaly, zatímco on kašlal a zvracel. Brzy tím byla pokryta celá moje tvář a jeho zakrvavené hlenu tekly po stranách mých úst, jak jsem pokračoval v modlitbě. Z milosti Boží jsem se modlil dál, dokud myšlenky vyvolávající odpor z mé mysli nezmizely a dokud se má mysl nesoustředila na Boží lásku a neuklidnila se. Věděl jsem, že Bůh v něm něco udělal, a tak jsem ho propustil a šel jsem se umýt, než jsem začal kázat.

Za dva měsíce tento muž navštívil další setkání, které jsem vedl. Přišel ke mně se silným tělem, zdravou, zářící tváří a jasnými očima, a já padl před kazatelnou na kolena a plakal jsem a chválil Boha za jeho milosrdenství, jeho lásku a jeho uzdravující moc. Kdykoliv jsem od té doby přemýšlel o nemocných jako o nečistých, rychle jsem činil pokání, ochotný milovat je znovu celým srdcem.

V dalším roce (1968) jsme byli prakticky vysílení a takový byl i velký stan. Když do něho začalo zatékat, dotáhli jsme ho dolů k řece a natřeli jsme ho zvenku kamenouhelným dehtem, aby byl vodotěsný. Ale ta nepěkná strakatošedá barva způsobila, že stan vypadal, jako by byl špinavý, a co bylo ještě horší, dehtový nátěr měl za následek i to, že uvnitř bylo větší horko. Protože bylo velmi těžké získat přiměřený prostor na jeho postavení, rozhodli jsme se, že v zimním období začneme pracovat na dalším takovém stanu, jenom menším, aby měl 870 čtverečních metrů místo 1230, vhodný pro 2000 lidí místo 3000.

Použili jsme velké, odtržené pásy, zachráněné ze starého, druhořadého, amerického vojenského stanu, a s Changem a Leem jsme pracovali jako tým na sestavení nového stanu, který by měl v pracovní oblasti jen 24 čtverečních metrů. Jako návrh jsme použili mnou vypracované, velmi komplikované náčrty. Pracovali jsme spolu s dobrovolníky, studenty z teologického semináře. Trvalo víc než 3600 hodin, což je období 150 dní, než jsme vyrobili náš velký záplatovaný stan. Když byl dokončen, neměli jsme prostor, kde bychom ho postavili, abychom ho zkontrolovali, dokud jsme ho nedopravili na jih do města Iri, kde jsme měli naplánovanou další kampaň.

V Iri bylo nejnamáhavější postavit stan na dva železné centrální sloupy, protože každý z nich měřil 18 metrů. Také si to vyžádalo určitý čas. Když konečně stály, složili jsme zbytek se zatajeným dechem, protože jsme nevěděli, co očekávat. Když už stan stál, ustoupili jsme pár kroků zpátky, podívat se, jak vypadá. Bylo to výborné! Byl krásný, jako dva pěkné, světle hnědé, záplatované deštníky, stojící bok po boku. Děkoval jsem Bohu se slzami radosti v očích za zázraky, které se určitě stanou uvnitř tohoto zázračného stanu.

Krása stanu byla jeho nejlepší propagací, zvláště na přilákání nevěřících, a proto také byl zaplněný od prvního dne kampaně. Téměř všichni, co přišli, byli nemocní nebo chromí. Lidé začali okamžitě svědčit, křičet, že byli uzdraveni. Poslední den na tomto shromáždění už nikdo netrpěl žádnou nemocí. Bůh je všechny uzdravil.

Totéž se stalo následující týden v Kang Kyoung City. Zázraky se děly od samého začátku. Když slepí začali vidět a hluchí slyšet, viděl jsem, jak vstává a přijímá své uzdravení padesátý devátý chromý. Ježíš Kristus je stejný včera, dnes i navěky!

Pak přišla nějaká matka s dcerou. Obě trpěly škodlivým zápalovým onemocněním kloubů, v jehož důsledku se matka už čtyři roky nemohla hýbat. Natáhl jsem ruce, abych masíroval klouby na jejích rukách, ale dřív než jsem se jí dotkl, začala sténat a křičet bolestí. Stál jsem tam, nevěděl, co dělat, až jsme najednou slyšeli praskavý zvuk jejích pukajících kloubů. Ona i její dcera byly úplně uzdraveny.

Zena, hluchá a němá 36 let, začala slyšet a mluvit. Chválil jsem Pána za tento i za všechny ostatní zázraky, které se staly v Kang Kyoung City.

Během služby na těchto kampaních jsem si zvykl spát každou noc jen čtyři hodiny. Zřídka jsem si lehal před půlnocí, ale vždy jsem vstával na brzké ranní modlitby, což je zvykem každého korejského pastora.

Studoval jsem baptistickou denominační politiku a objevil jsem velmi deprimující skutečnost. I když proklamovali, že jsou biblicky orientovaní, v praxi byly korejské baptistické církve v podstatě humanistické a legalistické, stejně jako korejské církve presbyteriánské.

Velmi zklamaný jsem začal rozmýšlet o tom, že jednoho dne založím svou vlastní denominaci plně biblické víry, která by měla za svůj ideál prvotní církev Nového zákona a kde bychom mohli praktikovat naši víru skrze moc Ducha Svatého.

Čím víc jsem studoval Boží slovo, tím víc jsem chápal, že Boží vůlí je dát každému člověku svobodu. Je třeba vyučovat lidi o tom, že skrze Ježíše mají už své hříchy odpuštěny. Jestliže církev nekáže především toto, pak lidé nemohou být svobodní, neboť jejich hříchy zůstávají. Nejsou-li svobodní, je to proto, že neslyšeli pravé evangelium o odpuštění.

S tímto na mysli a nějak očekávaje, že koncem roku 1970 ukončím svou službu ve stanu, 30. června 1969 jsem učinil první kroky k ražení cesty nové baptistické církve v Soulu, která by byla založena na svobodě uctívání.

20. kapitola

Modlitba: Můj kapitál

Víra je podstata věcí, v něž doufáme, důkaz skutečností, jež nevidíme
Žd 11:1

1969 - 1970: Soul

Novou církev jsem pojmenoval podle její geografické polohy v Soulu, v oblasti Shin Nahm, jako Baptistickou církev Youngdeung-po. Začínající znova jen s Leem, laickými služebníky Changem a Kim, Young-Konem a několika dalšími zakládajícími členy, měli jsme první setkání 30. listopadu 1969 ve třetím poschodí budovy Shin-Heung v pronajaté místnosti, kde mohlo na podlaze pohodlně sedět asi 200 lidí.

Budovu spravoval budhista a zdálo se, že jeho nedůtklivý sedmdesátiletý otec se rozhodl, že nám bude znepříjemňovat život. Každé nedělní ráno se postavil před vchod, kde kopal do každého, kdo vstupoval dovnitř, dokonce i do žen. Udeřil je pěstí a celou dobu na ně chrlil nadávky. Nebyl sám. Vedoucí blízké presbyteriánské a metodistické církve k nám též projevíli nepřátelskou nevraživost - zatarasováním vchodu, rozdáváním letáků, na kterých nás osočovali a pomlouvali, vyhlašující, že naše baptistické vyznání víry je blud.

Navzdory jejich krutému odporu, za období pěti měsíců našeho setkávání převyšovala pravidelná návštěvnost 150 dospělých členů, většinou bývalých presbyteriánů, které jsem všechny znovu pokřtil ponořením do jména Ježíš, jako členy baptistické církve. (Sk 2:37.38; 19:5) Brzy nato jsme udělali druhé sčítání. V místnosti bylo na podlaze natlačeno 212 dospělých členů a 170 dětí, koleno při kolenu, rameno při rameni. Povzbuzeni těmito čísly jsme k bohoslužbě 20. dubna 1970 vytiskli náš první nedělní bulletin.

V květnu jsem nahradil tradiční černou oponu, která oddělovala služebníky od shromáždění, žlutou a povzbuzoval jsem muže a ženy, aby seděli spolu po rodinách. Také jsem vzal do služby naši první služebnici - ženu.

V červnu jsem dovršil třetí rok večerních seminárních kurzů na Dae Whan Seminári. (Trvalo mi to šest let, jeden semestr za rok.) Také jsem dokončil všechny kurzy korejského jazyka a literatury na Myong-ji univerzitě, kterou jsem začal navštěvovat v r. 1966.

V srpnu, po víc než osmi měsících neustávajícího sužování od domácího pána a jeho otce, jsme cítili, že je načase odstěhovat se od nich pryč. Zůstalo tu však našich padesát členů, aby udržovali práci už začatou v této oblasti, zatímco se zbytek přestěhoval o 800 metrů dál, do třetího poschodí jiné budovy v Youngdeung-po. Změnili jsme si jméno na Baptistickou církev „Sung Rak“ (Svatá radost).

Když můj syn Sung Hyun nastoupil do základní školy, stěhovali jsme se s rodinou z jedné pronajaté místnosti do druhé šestkrát. Sung Hyun začal jevit známky vypětí, přece jen si však udržoval své postavení vynikajícího studenta ve třídě, stejně jako i postavení učitelova pomocníka. Tehdy jsem se rozhodl, že koupíme pozemek, na kterém bychom si mohli postavit svůj vlastní dům a církevní budovu a nemuseli se víc stěhovat.

Brzy jsem našel, co jsem hledal a o čem jsem věřil, že pro naši církev připravil Bůh. Bylo to 350 pyong (3780 čtverečních metrů) pozemku, který byl na prodej v Shinkil-dongu, zablácené rovině rozvodněné řeky Han, smetiště na jižní straně Soulu, příšerně zapáchající a hemžící se mouchami. Byla to přelidněná okrajová část města, bez veřejné dopravy, bez vydlážděných ulic, beze škol a bez obchodů, ale s pověstí nočních zlodějů, násilných zločinů, prostituce a opilství. Nebyla to zvlášť velkolepá parcela, a také byla trochu velká pro průkopnickou církev našich rozměrů, ale my jsme rostli.

Viděl jsem naši budoucí budovu velkou, krásnou, čistou, a všechny ty šťastné lidi, jak přicházejí a zůstávají a jsou požehnaní Bohem a znalostí jeho Slova. Avšak v té době naše celkové týdenní sbírky dosahovaly průměru 20 000 wonů (25 USD) a náš roční odhad rozpočtu byl 1 milion wonů (1250 USD). Cena samotné půdy byla 24 milionů wonů (30 000 USD), což se rovnalo celkovému církevnímu rozpočtu na dalších 25 let.

Po průzkumu terénu močálu a porostu s hromadou smetí mi bylo hned jasné, že budeme potřebovat bezpočet nákladních aut na odvoz a vyčištění spousty špíny, a také na to, abychom zvedli výšku pozemku, kde to bude zapotřebí. Zároveň jsem si myslel: *„Nemáme na to finance, ale víra pracuje jako peníze v hotovosti. Co je možné, k tomu můžu říci jen ‚Děkuji ti, Pane!‘ Nemožné vyžaduje modlitbu a modlitba je moje dědictví jako křesťana, moje zbraň proti nemožnému.“*

Rozhodnut získat tento pozemek pro církev, začal jsem se za to modlit ze všech sil. Nejméně desetkrát jsem tam šel a vyklaňoval jsem nahlas s přesvědčením, že mi Bůh tuto zem zaslíbil. Křičel jsem na ni: *„Země, bud moje! Bud moje!“*

Ačkoliv jsme neměli žádné naspořené peníze a proti korejskému zákonu, který vyžadoval od každého, kdo kupoval půdu, aby zaplatil celou kupní cenu v době její koupě, šel jsem k vlastníkovi s návrhem ji odkoupit. On mi stanovil následující podmínky platby: Záloha složená v hotovosti při uzavření obchodu - 10% Druhá platba v průběhu třiceti dnů - 40% Třetí platba v průběhu dalších třiceti dnů - 30% Poslední platba v průběhu třiceti dnů po třetí platbě - 20% Poděkoval jsem mu, potom jsem šel do církve na pódium, kde jsem klečel před Bohem celou noc a celý další den na bolavých, vetších kolenech, rozhodnut tu půdu získat. Protože modlitba byla můj jediný kapitál, potřeboval jsem vložit nějaké vklady do Boží banky, a tak jsem se modlil těmito slovy znovu a znovu: *„Bože, dej nám tu půdu! Dej nám tu půdu!“* Křičel jsem přes stěny a nad městem k tomu mizernému močálu v Shinkildongu: *„Země, bud moje! Budť moje!“*

Následující den jsem tam šel s několika členy církve. Stáli jsme na okraji toho pozemku, chválili Boha a křičeli mnohokrát: *„Země, bud naše!“* Někteří z nás křičeli ze všech sil, ale jiní reptali pro obrovský rozměr a špatný stav pozemku a stěžovali si, že je pro nás zhora nemožné ho koupit. Připomněl jsem jim, že podle Bible Ježíš řekl:

„Amen, říkám vám, že kdokoli by řekl této hoře: ‚Zvedni se a vrhni se do moře‘, a nepochyboval by ve svém srdci, ale věřil by, že se děje to, co říká, bude mít, cokoli řekl.“ (Mk 11:23)

„Jeho zaslíbení byla dána nám,“ řekl jsem, *„a tohle není ani hora. Je to jen malý kus rovné země. Celým srdcem věřím, že nám ji Bůh dá.“* Když odešli, já tam zůstal a křičel na ten pozemek: *„Budť můj!“* Horlivě jsem se modlil, ať jsem chodil, vezl se autobusem, seděl, stál. Nikdy jsem nepřestal. Modlil jsem se jako blázen, zatínal jsem pěsti, soustřeďuje do nich všecku svou sílu, téměř přemožen strachem, že bych v modlitbě selhal. Někdy jsem se cestou tak ponořil do modlitby, že jsem nepřišel, kam jsem původně chtěl, ale sešel jsem z cesty, ztratil jsem směr. Jednou, k velkému zármutku Kang Soon, jsem se modlil dvě a půl hodiny, když jsem seděl u stolu, a ani se nedotkl dobrého jídla, které mi připravila. Jenže, jak se mám odvážit bez modlitby snít takový sen? Neodvážil bych se!

Když byla smlouva sestavena, majitel mě nutil rovnou ji podepsat a zaplatit mu celé 3000 USD zálohy v hotovosti, ale já jsem nasbíral jen 240 000 wonů (300 USD), což bylo jen deset procent toho, co požadoval. Když jsem nepodepsal, rozhněvaně vyhrožoval, že to prodá někomu jinému.

Zoufalý pro ty peníze, pokoušel jsem se je sehnat jakýmkoliv způsobem kromě krádeže. Ačkoliv naši členové počítali každý halěr, činili velké oběti a dávali velkodušně, nikdo z nich skutečně nevěřil, že by ten pozemek byl vůbec někdy náš. Zachvácen pochybnostmi ostatních jsem plakal, pozdvihuje znovu a znovu prosbu k nebesům, zatímco jsem pátral po pomoci na zemi.

Ucházel jsem se u Korejsko-Amerického baptistického půjčovního výboru o desetiletou půjčku na stavbu, na spoustu cihel na dočasnou budovu na této parcele. Měsíce jsem s nimi vyjednával, ale nemohli pro mě bez dostatečné záruky udělat nic. Trpěl jsem velkou vnitřní úzkostí, až jsem si nakonec dojednal jinou, soukromou půjčku na velmi vysoký úrok. Tyto peníze jsem použil na koupi cenných papírů jedné nemovitosti. Cenné papíry, dluhopisy, jsem potřeboval nabídnout Baptistickému půjčovnímu výboru jako záruku, aby mi mohli poskytnout půjčku.

Znovu jsem navštívil majitele pozemku, tentokrát jsem na něho naléhal, aby přijal mých 300 dolarů na první zálohu. Ubezpečoval jsem ho, že mu nedoplatek 2700 dolarů přinesu do konce třicátého dne toho období, jestliže mi poshová. Oba jsme věděli, že když se mi to nepodaří, může si legálně ponechat půdu i peníze. Trhl rameny a souhlasil. Tak jsme podepsali smlouvu a já se vrátil k modlitbě a naléhavým prosbám o půjčky. Nějakým způsobem se mi podařilo splatit zbytek zálohy v průběhu dvou následujících týdnů.

Stále jsem byl bez sebe úzkostí, srdce mě bolelo a mysl jsem měl v totálním chaosu. Plakal jsem před Pánem, úpěl a křičel jsem k němu: „Pane, pomoz mi! Pomoz mi! Jak mám splatit celý nedoplatek za devadesát dní? Jak splatím druhou splátku za dalších třicet dní?“ Vypadal jsem, jako bych měl sto roků, a buď se mi natáhly šaty, nebo jsem se zmenšil v obleku nejméně o tři čísla. Bolest v duši i v mém duchu byla nepopsatelná. Jeden z mých laických služebníků ke mně přišel se slzami v očích a prosil: „Pastore, pastore, vzdejme to!“

„Ne,“ řekl jsem, „nemůžeme to vzdát. Budeme-li se stále modlit k Bohu, pomůže nám.“ S bolestí jsem vynakládal úsilí v denní i noční modlitbě po celý měsíc, dokud nebyla splatná druhá platba. Navštívil jsem každého, koho jsem znal, i všechny jejich přátele, prosil jsem, aby nám půjčili peníze, ale nebyla žádná naděje, žádný způsob, jak to zaplatit, protože jsme vstupovali už podruhé do odkladu.

Cestou na autobus jsem se jako obvykle modlil a z nějakého důvodu jsem pak vystoupil před hlavním úřadem Choheung banky a rozhodl se, že se tam pokusím získat půjčku. Odhadl jsem, že řídicí pracovníci mají své kanceláře na nejvyšším poschodí. Vešel jsem do výtahu, zavřel dveře, klekl si na podlahu a celou silou jsem se modlil: „Pane, pomoz mi potkat toho správného úředníka! Pomoz mi potkat...“

Výtah se zastavil v osmém poschodí a dveře se pomalu, klouzavě otevřely. Vstal jsem, opráší si kolena a vykročil jsem. Pak jsem se držel značky vedoucí k revizorovi účtů na oddělení ředitele. Vstoupil jsem jejich elegantně ozdobenými skleněnými dveřmi a poprosil nejbližší sekretářku o rozhovor s hlavním šéfem.

Zavedla mě do kanceláře a představila mě revizorovi účtů, který mě požádal, abych si sedl. Sedl jsem si a potom mu vysvětlil svou situaci. Řekl jsem: „Jsem služebník Boží. Prosím, pomozte mi založit církev. Pomozte mi s Božím dílem a Bůh vám určitě odplatí za to, co pro něho uděláte. Musím dostat půjčku.“

Chvilí se na mne zahleděl, položil mi několik otázek a pak se zasmál. „Jak jste naivní,“ řekl. „Pastore, nikdo na světě nepřemýšlí tak jako vy.“ „Tady,“ řekl, přistrkuje ke mně čárek potištěného papíru, „tady je dvacet požadavků na půjčku peněz z banky, a vy nesplňujete ani jednu z nich.“

Apeloval jsem na něho dvě hodiny, udával mu důvody, přemlouval a ještě víc naléhal, ale bez úspěchu. Nakonec jsem odešel, ale následujícího rána po modlitbách trvajících od čtyř do páté jsem se vrátil do jeho kanceláře. Velmi trpělivě mi všechno znovu vysvětlil a pak mě násilně vystrčil ze dveří.

Stále jsem věřil, že on je ten, kdo mi dá peníze. Následující ráno jsem se modlil dalších šest hodin a potom jsem ho znovu šel navštívit. Tentokrát mě vyhodila jeho sekretářka.

Čtvrtý den jsem mu napsal následující list a ještě šest dalších stran ve stejném stylu a dal jsem mu to doručit poslíčkem.

Vážený pane,

Bůh mě poslal k vám. Pán přistoupil k fíkovníku a žádal fíky, třebaže nebyl čas fíků. Strom měl listy, ale žádné ovoce. V tu dobu nemohl dát nikomu ovoce. Ze světského hlediska podle toho, co jste mi řekl, je pro mne nemožné získat půjčku z vaší banky. Avšak Bůh mě poslal k vám...

Za dva dny jsem ho navštívil znovu. Sotva mě spatřil ve dveřích, mračil se na mě a huhlal: „Váš list byl hrozbou! Kdo jste, abyste mi mohl takto vyhrožovat!"

Ponížen v jeho očích, nevěděl jsem co říct, tak jsem se začal modlit. Zuřil: „Přestaňte se modlit! Tady nejste v církvi!"

Nevěda, co bych ještě měl udělat, přidržel jsem se modlitby, a vyhodili mě potřetí (z mé čtvrté návštěvy). Potom jsem začínal každý den šestihodinovou modlitbou za tuto situaci a každý den po modlitbě jsem ho znovu navštívil. Opovrhovali mnou, znevažovali mě, ale já jsem si jen pomyslel: „*Nevadí mi, jak silná je jejich nevole ke mně. Jednoho dne i tak zemřu během modlitby.*"

Navštívil jsem ho jedenadvacetkrát. V den mé jedenadvacáté návštěvy končila moje první splátka. Všecko se v ten den mělo rozhodnout. Podle mých soukromých půjčovných informací, jestliže obě své půjčky toho dne nesplatím, všecko, co jsem už zaplatil, propadne a já ztratím i půdu i vklad do smlouvy. Tehdy už stres z této situace byl tak bolestivý, že mi bylo téměř jedno, zda budu žít, nebo zemřu. Bylo to teď, nebo nikdy. Moji věřitelé se mnou mohli udělat, co chtěli. Dokonce jsem je pozval, abychom se sešli v bance a aby se mnou udělali cokoliv, co zamýšlejí.

Ve výtahu jsem si znovu klekl na podlahu a modlil se: „Pane, před dávným časem jsem se ti odevzdal a ty víš všecko o tomto finančním chaosu, do kterého jsem nás dostal. Jestli jsem neudělal něco správně, nevím, co by to mohlo být, takže budu-li žít či ne, konec tohoto dne nechávám na tobě. Cokoliv se stane, stále věřím ve všechny modlitby, které jsem se kdy modlil ve tvém jménu, a poslechnu, cokoli mi přikážeš."

Znova jsem vystoupil v osmém poschodí, tentokrát v obavách, že všechny mé snahy, všechny moje sny o velké církevní budově a rozsáhlé pastorské službě byly marné. Brzy se dozvím to nejhorší. Stál jsem před dveřmi kanceláře hlavního účetního obávaje se vstoupit dovnitř, obávaje se znovu ukázat na očích jeho sekretářce. Cítil jsem, jak se mi rozpalují a červenají tváře a uši.

Když sekretářka otevřela dveře, byl jsem překvapen. Co se jí stalo? Usmívala se, potom vesele řekla: „Šéf vás očekává."

Pospíšil jsem si do jeho kanceláře a nevěděl jsem, zda tam nejdu pro svůj rozsudek. Nejdřív mě přivítal, pak požádal sekretářku, aby přinesla čaj. Nevěděl jsem, jak se mám chovat. Hlavní účetní se usmíval, potom pokýval hlavou a řekl: „Pastore, vy jste absolutně nejvytrvalejší a nejtrpělivější člověk, jakého jsem kdy vůbec ve svém životě potkal. Upřímně řečeno, obávám se, že kdybych vám neposkytl půjčku, o kterou žádáte, sám Bůh by mě potrestal. Tak, pastore Kime, už jsem se postaral o váš úvěr a o všecko kolem toho. Jděte dnes do naší pobočky v Namdeoonu. Všecka potřebná kancelářská agentura je tam už pro vás připravená, můžete si od nich vyzvednout šek."

Rozplakal jsem se a zakryl si rukama tvář. Bůh mi vrátil můj život. V průběhu několika následujících minut byly všechny zavalující záležitosti s mými věřiteli vyřešené.

Vrátil jsem se do církve. Zhroutil jsem se na pódium v naprosté vyčerpanosti a upadl do hlubokého, hlubokého spánku, který trval skoro dva dny. Když jsem se konečně probudil, jeden člen církve mi starostlivě řekl: „Pastore Kime, pastore Kime, podívejte se na svou tvář!"

Podíval jsem se do zrcadla a uviděl dva bílé oblouky obočí nad vpadlýma černýma očima. Promodlil jsem se takovým stresem, že mi z něho zbělalo obočí.

Stálo to za to? Určitě! Už jsem bezpochyby věděl, že modlitba pohne Božím srdcem. Modlitba čerpá z Boží ruky. Bůh od nás očekává, že budeme vítězit skrze modlitbu, a pomáhá těm, kteří jsou ochotni vytrvat v této pozici.

Avšak zápas stále ještě pokračoval a bude pokračovat, dokud budu rozhodnut stát v tomto boji na život a na smrt v mezeře mezi příkrádajícím se ďáblem a těmi, které hledá, aby je pohltil.

Hledající Bůh

*„Všechna Boží řeč je protříbená... K jeho slovům nic nepřidávej, jinak tě potrestá a budeš shledán lhářem...
Vzdal ode mne šálení a lživé slovo...“*

Př 30:5-8

„Pane, ke komu půjdeme? Ty máš slova věčného života.“ J 6:68

1971 - 1978: Soul

Od začátku svého nového života s Pánem jsem věřil, že původním Božím záměrem pro jeho Slovo je jeho bezchybnost, v důsledku čehož nemůže zavádět ani klamat. Proto ho můžeme absolutně poslouchat a nerouhat se mu pochybováním. To jsem měl pevně zakořeněné v srdci a mysli a to jsem v dubnu 1964 naučil i svého učedníka, mladého muže Hee-young Uha, kterého jsem přejmenoval na Šimona Uha po Šimonu-Petrovi v Bibli. Po něm jsem pokračoval v činění učedníků a hrazení výdajů na školu dvěma nebo třemi lidmi každý rok, většinou studentům semináře Dae Hwan, kteří se stali schopnými pracovníky v církvi. Všichni přijali Boží moc k činění divů a zázraků, sloužili jako členové evangelizačně-uzdravujícího kampaňového týmu a nakonec přijali zázračná znamení jako normu, poté, co si uvědomili, že klíčem k tomu je jednoduchost. Naučili se zůstat pokorní před Boží mocí a mnohým z nich, včetně Leeho, jsem pomohl razit si cestu k vlastním sborům a sloužit v jejich vlastních pastoračních službách.

Protože měl tento evangelizačně-uzdravující tým velký úspěch, zaregistroval jsem ho s povolením korejských úřadů jako Kalifornskou Americkou základnu služby.

V roce 1971, poté, co jsme konečně získali do vlastnictví půdu v Shinkil-dongu, jsme postavili z cihel malou církevní budovu. Bez jakéhokoliv, byť jen symbolického kříže, který by mohl odvádět pozornost nových členů od Ježíše a od vyučování Bible, jsme uspořádali 30. listopadu naši první bohoslužbu. Brzy celé dílo přerostlo do dvou nedělních bohoslužeb.

Do začátku roku 1972 si 170 rodin našeho společenství postavilo na církevním majetku své vlastní domy, v oblasti, kam během blátivého a deštivého období odmítali přijít čističi bot i taxikáři. Abychom přesvědčili první lidi k návštěvě našich bohoslužeb, nabídli se někteří z našich členů, že vrátí-li se domů, očistí jim boty a šaty.

Bylo to už víc jak pět let, kdy jsem poprvé požádal o mé ustanovení Korejský baptistický kongres (srpen 1966) v Taejonu. Baptističtí pastoři v té době patřili do tří kategorií: 1/ nebyli absolventy žádného semináře, 2/ absolventi baptistického semináře a 3/ absolventi jiných seminářů. Protože jsem dostal oprávnění v té nevhodné třetí kategorii, provázelo mou žádost pět znechucených roků s následujícími otázkami:

1. „Mluvíte v jazycích?“

„Ano,“ odpověděl jsem. Mluvení v jazycích však není „baptistická záležitost“. Moje odpověď měla za následek další dlouhé roky čekání (prozkoumávali to téma), spojené s pronásledováním, pravděpodobně se záměrem odradit mě, abych netrval na tom, že jazyky jsou i pro dnešní dobu.

2. „Věříte v zázračné uzdravení a praktikujete je?“

„Ano.“ Prováděli na mně ještě více výzkumných úloh, víc pronásledování, ze stejných příčin.

3. „Věříte ve vyhánění démonů a praktikujete je?“

„Ano.“ Stanovili ještě rozsáhlejší výzkum, v té době to znamenalo ještě intenzivnější pronásledování nejen moje, ale zesměšňování a narážky směřovaly stejně tak na členy mého sboru. Toto trápení, které jim působili, mělo za následek, že někteří z nich odešli z církve.

V květnu 1972 jsem konečně ukončil všechny ustanovující zkoušky na Baptistické škole v Taejonu, včetně ústního rozhovoru s baptistickými zkoušejícími. Byl to zázrak, že mě vůbec ustanovili.

18. srpna téhož roku zaplavila povodeň bez slitování celou oblast Youngdeung-po, která zahrnovala i naši půdu v Shinkil-dongu. Brzy všecko, co bylo možné vidět z naší cihlové budovy nad vodou, byla jen část střechy. Dvě osoby, laický služebník a hlídka, udělali ve střeše otvor, vylezli ven, stáli nahoře a volali o pomoc. Zachránilo je místní vojsko. Všech 170 domů na našem pozemku bylo zaplaveno špinavými povodňovými vodami a všecko, co rodiny vlastnily, bylo zničeno.

Výsledkem bylo, že mnozí ze zbytku našich církevních členů se společně s většinou místního obyvatelstva přestěhovali na bezpečnější terén ve městě a počet členů našeho sboru poklesl. Státní úředníci kordonem uzavřeli oblast jako „záplavové území“ a museli jsme mít uctívací bohoslužbu v uličce poblíž základní školy, dokud zaplavující vody neopadly. Potom roj much, roznášející choroby, pokryl celé území a měsíce jsme nemohli získat povolení k obnovení budovy.

Když se půda konečně vysušila, čistili jsme církevní budovu, jak jsme jen mohli, a s bohoslužbou jsme tam začali 23. listopadu 1972. Do skončení boje však bylo daleko. Asi 300 našich blízkých sousedů se ocitlo náhle bez domova. Poskytl jsem jim útočiště v naší církvi, se stravou, přikrývkami a palivem na tři měsíce, dokud se nemohli někde usadit. Mnohé ze zbylých rodin ztratily své domovy v ohni a také se odstěhovaly pryč. Některé z těchto rodin se už nikdy nevrátily.

Dřív než se tohle všecko stalo, snažil jsem se vystavit svého vnímavého syna nadšení a dojetí, když viděl, jak se Bůh pohybuje v probuzeneckých shromážděních. Pak jsem se mohl jen divit, čemu se naučil z příkladů a podstaty všech těchto neštěstí.

Tyto události spolehlivě prověřily základ důvěry v Boha a v jeho Slovo v srdcích zbylých věrných studentů a členů církve. Všichni potvrdili, že protože věřili absolutně Bibli, byly jejich životy úplně změněné a umožnilo jim to uskutečňovat zázračná znamení s velkou mocí. Tito budoucí vůdcové začali své vlastní biblické studijní skupiny, scházejíce se v sobotu ráno, aby povzbuzovali druhé v zápasu, tak jak to dělali lidé v Berii.

„Tito (Židé v Berii) přijali Slovo se vsí dychtivostí a každý den zkoumali Písma, zda jsou ty věci tak.“ (Sk 17:11)

Prvořadý cíl všech studijních skupin byl stejný: zkoumat denně Písma, aby se naučily všecko o Bohu z Bible. Protože malé skupiny studovaly jenom Bibli a naučily se milovat Ježíše a Slovo, poddávaly své životy víc a víc pod autoritu Bible a stávaly se stále víc podobnými Pánovi samotnému. Aby se každé osobě dostalo stejného množství a kvality pozornosti, disciplíny a povzbuzení, pracovaly sobotní skupiny víceméně podle vzoru metodistického „kroužkového biblického studia“ a podle presbyteriánského „třídenního setkávání“. Tak byla účast limitovaná jen na několik lidí v každé skupině a počet malých skupin se mnohonásobil. Ve stejné době mě několik studentů semináře poprosilo, abych se s nimi setkával jako jejich učitel. Naše skupina byla jediná neohraničená počtem návštěvníků.

Brzy jsme se začali neformálně hlásit k „Berijcům“, uznávající tři základní zásady. Berijci se nehádají, jsou pokorní, schopní vyučovat se v Slově a svou víru pevně zakládají na hlubokém zkoumání Písem.

Studijní skupiny se brzy staly velmi populárními, zvláště pro „projevy moci Ducha“, což bylo rozšířením prvotního cíle. (1Kor 2:4) Výsledkem bylo, že se počet členů církve rychle dostal znovu nad 400. Povodeň a ohně však udělaly z našich chudobných ještě chudobnější a navzdory třem nedělním bohoslužbám byly sbírky tak bídné, že na konci roku 1975 měl sbor „Sung Rak“ odhadem celkovou hodnotu jen 2500 USD. Bez ohledu na stav našich financí byl čas znovu stavět, třebaže jsme věděli, že ta suma postačí tak na to, abychom zběžně opravili povrch ruin a skalní drti.

Živá církev

„Spravedlivý bude žít z víry.“ Ab 2:4, Ř 1:17, Gal:3:11, Žd 10:38

1975 - 1994: Soul

Znovu jsme nahromadili cihly a kvádry a začali s výstavbou, tentokrát naší druhé církevní budovy. Často jsem pracoval sám, za dozoru vojenské správy, zatímco členové sboru obnovovali vlastní domy. Požádali nás, abychom jim hlásili, co kážeme na našich bohoslužbách, odkud pocházejí naši příležitostní řečníci, kdy kázali a kolik lidí se zúčastnilo kázání. Kdykoliv jsem doprovázel zahraniční hosty po místní oblasti, zastavila nás policie a žádala prokázání totožnosti. Kladli nám otázky, které se týkaly našich záměrů a aktivit. Brzy to pro nás bylo mimořádně utlačující.

V té době měl celý národ zákaz vycházení od půlnoci do čtvrté ráno, ale mělo to i světlou stránku. Město často během těchto hodin posílalo pracovníky dát do pořádku ulice a cesty.

Moje spojení s Korejským baptistickým kongresem a jeho vliv na náš sbor se stal přinejmenším dost deprimujícím. Ve stejné době opustilo původní Baptistickou církev „Sung Rak“ mnoho členů. Uvědomil jsem si, že mám nejvyšší čas vážně si razit cestu k denominaci plně věřících v Bibli, kde bychom ji mohli respektovat ve všech jejích oblastech a hledat působení nadpřirozených darů skrze Ducha Svatého, což jsem měl v srdci ještě před rokem 1970.

Jako sbor jsme udělali dva obrovské kroky vpřed. Prvním bylo přestěhování do naší druhé církevní budovy, která byla dokončena po čtyřech letech výstavby, a druhým byly sobotní biblické studijní skupiny, označované jako Akademie Berea, které se brzo staly stmelujícím jádrem Baptistické církve „Sung Rak“.

V roce 1981 nás opustil diakon Chang, který si začal razit cestu k vlastní službě, k Baptistické církvi „Život“ v Soulu, kde úspěšně praktikoval všechno, co se naučil během mnoha let práce se mnou a během studií v Akademii Berea.

V lednu 1982 - celou tu dobu jsem si uvědomoval, že věrnost Bohu je zdrojem církevního růstu - jsem začal plánovat naši současnou církevní budovu. Studoval jsem církevní architekturu, abych se mohl rozhodnout, jaký druh budovy by nejvíc odrážel všechno to, za čím „Sung Rak“ stál. Mnohé církevní budovy, památné katedrály s tajemstvím a historií, které se mohou datovat ke stánku ve Starém zákoně, potřebují sloupy, aby podepřely některé tvary zvenku. Naneštěstí taková výstavba často podporuje stejný strach, jaký způsobuje i vnitřek tmavých a pochmurných gotických budov.

Pro nás byla stará, tradiční architektura nevhodná. Uvažoval jsem tímto způsobem: *„Ježíš přichází ke každému věřícímu, který je přítomný na shromáždění, takže na shromážděné lidi by měli působit křesťané, a ne církevní budova. Slovo se stalo tělem, takže kamkoliv On jde, ať už k nábřeží řeky, na poušť, na trh, do hor, tam všude je shromáždění. Proto když lidé vstoupí do novozákonního sboru, který na shromážděné působí, budou se tu cítit stejně, jako by byli na nábřeží řeky, napouští, na trhu nebo v horách.“*

To máje na mysli, naprojektoval jsem budovu, pokoušeje se zbavit všech překážek, které by držely lidi uvnitř odděleně od lidí venku, a udělat církevní budovu velkou a otevřenou, jak jen je to možné, umístěním určitých struktur, například výtahů zvenku.

Místo závazku k budově a finančním potřebám, které s tím vším souvisí, obětují naši lidé své životy, svou práci, své dary a všechny naše církevní bohoslužby Bohu. Dávají Bohu, ne budově. Mnozí z nich dokonce ani nevědí, na co se použijí peníze, až bude budova postavená. Nemluví o penězích, vyučují lidi pouze Božím slovu.

Od podzimu 1957 do ledna 1988 jsem přečetl Bibli stoosmkrát. Od roku 1965 jsem podporoval dvaatřicet studentů semináře, včetně čtrnácti členů své vlastní rodiny a osmnácti cizích.

V září toho roku umřela moje matka. V církvi se naučila číst a zpívat naše křesťanské písně napsané v „hangul“ (korejské abecedě) na plakátech před církevní budovou. Milovala Pána, svého Boha, celým svým srdcem, myslí, duší a silou a trávila většinu času čtením Bible a modlením, obvykle začínajíc o čtvrté ráno a pokračujíc téměř celý den, každý den, až do své smrti.

V roce 1988 jsme byli přijati za člena Jižního baptistického spolku v Koreji, který měl 160 členů. V roce 1990 jsme začali s výstavbou naší třetí církevní budovy s kapacitou 6500 míst k sezení. V roce 1991 se v

Guinesově knize rekordů na straně 306 objevil článek o Velkém stanu. Do června 1992 měl „Sung Rak“ 67 214 dospělých, zapsaných jako členové, kromě jejich dětí (do ledna 1996 víc než 80 000 dospělých).

Není to bohatství, ale nápady, které přispívají k blahobytu lidí. Pokud se přidržíme vize, nejsme nečinní, ale stále přemýšlíme, jak by bylo možné zlepšit životy jiných, tehdy postoupíme vpřed a dostaneme nové nápady.

Na podzim roku 1992 jsem dostal dopis od duchovního z New Jersey, který mě zpochybňoval kvůli první ženě, která byla v roce 1962 v Kwang-si vzkříšená z mrtvých. Pochyboval, že by to mohla být pravda, a psal, že by se tedy měla objevit před lidmi a svědčit o tom.

Všecko, co jsem si o ní pamatoval, bylo, že navštěvovala Baptistickou církev v Kwang-si, nic víc. Od té doby jsem s ní neměl žádný kontakt. Týden nato, co jsem dostal tento list, jsem vyučoval přeplněnou třídu na Akademii Berea, když tu během přestávky přišla na pódium nějaká žena, kterou jsem nepoznal, a představila se mi: „Jsem diakonka Noh Je Sook, o které právě rozmlouvali vaši studenti. Nejenže stále ještě žiju, ale od té doby jsem se znovu stala matkou a babičkou.“

Naneštěstí onen duchovní z New Jersey zahynul při autohavárii dřív, než slyšel její svědectví. Doufám, že se s ní setká v nebi.

V březnu 1993 ředitel střední školy Imsung v Yesanu zřídil ve školní hale v horním poschodí „Koutek Ki Dong Kima“. Spolu s dějinami školy je tu vystaveno na polici s knihami a přístupno studentům také několik výtisků každé ze sto dvaceti knih, které jsem doposud napsal. (V každé z nich najde čtenář silnou dávku evangelia.) Na protější stěně visí má fotografie, jako vzor jejich předchůdce, studenta, který jako velice chudý Korejčan přemohl beznadějnou chudobu, aby se stal velmi známým učitelem a kazatelem v Koreji a stejně tak v jiných zemích.

Doslov:

Neužitečný služebník

„Ó, hloubko bohatství Boží moudrosti i vědění! Jak nevyzpytatelné jsou jeho soudy a jak nevystižitelné jeho cesty! Vždyť kdo poznal Pánovu mysl? A kdo se stal jeho poradcem? Anebo kdo mu dal něco předem a bude mu to odplaceno? Vždyť z něj, skrze něj a pro něj jsou všechny věci. Jemu buď sláva na věky! Amen.“

Ř 11:33-36

Velmi brzy jsem si ve svém chození s Pánem uvědomil, že mou velkou úlohou na zemi je evangelizovat ztracené, uzdravovat nemocné, vysvobozovat posedlé demony, učit Božímu slovu a pastoraovat jeho církev. To jsou optimální, nezpochybnitelné podmínky, na kterých závisí můj život. To jsou moje povinnosti, ale modlitba je má radost.

Modlitba je můj kapitál. Tak jako jakýkoliv úspěšný projekt budovy vyžaduje neustálý proud dostatečného a vhodného kapitálu, tak jakákoliv mocná, stálá služba vyžaduje neustálý proud zápasící a přemáhající modlitby. Třebaže je evangelizování životně důležité, modlitba je ještě životně důležitější pro pastoraování Božího lidu, abychom ho mohli vyučit jak růst a dosahovat vyšší dimenze v duchovním životě.

Evangelizace je jako rozseté semeno, pastoraace je jako rodičovská výchova velkého množství dětí přes pubertu a dospívání až do zralosti, k zodpovědnému, produktivnímu, dospělému životu. Není lehké dosáhnout úspěšné pastorační služby.

Evangelizace i pastorační služba jsou obě v Pánových očích velmi vzácné, ale také činění učedníků je specifická úloha jeho církve, je třeba zachraňovat duše, ale též zachraňovat životy. Ježíš řekl:

„Proto jděte, dělejte učedníky ze všech národů; křtěte je ve jméno Otce i Syna i Duchu Svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa.“ (Mt 28:19,20) Připouštím, že mi Bůh dal zvláštní dary. Zároveň vím, že mám povinnost podělit se se vším, co objevuji ve zjevení Božího slova, aniž bych to shromažďoval jen pro sebe. Růst Pánovy církve způsobuje spíš prožitá realita, zkušenost, než nějaká pravidla nebo doktríny. Čelil jsem, a totálně čelím, opozici vůči církevní autoritě a sekularizaci uvnitř církve, rozhodnut držet se jen pravdy evangelia, založené na Novém zákoně. Naše církev je zavázána chránit naše práva na svobodu víry, svobodu biblického výkladu a svobodu teologie, protože Bible říká, že sám Duch Svatý nás vyučuje. (1J 2:27)

Zpětně do roku 1964, kdy jsem přečetl celou Bibli pětasedmdesát - krát, uviděl jsem její panorama jako jeden obraz. Avšak přece jen jsem měl četné otázky a stále jsem se divil, proč Bible zahrnuje tolik nepřilíh jasných událostí. Navzdory svým otázkám jsem se snažil nepochybovat. Věřil jsem a mluvil pozitivně tak, jak jsem to četl, slepě jsem akceptoval biblické příklady a duchovně jsem si uvědomoval Boží záměr, že v Bibli nejsou omyly a že k ní nemůžeme nic přidat ani z ní ubrat, aniž bychom se dopustili chyb. (Zj 22:18,19) Proto hodnotím postoj těch, kteří kladou pochybovačné otázky bez skutečného hledání odpovědi, jako neúctu k Bohu.

To, co chtěli vědět Berijci, chtěl jsem vědět také. Mnohokrát opakovaným čtením obsahu Bible nacházely moje otázky jedna za druhou řešení. Když jsem si to uvědomil, začal jsem si plnit mysl nekonečnými Božími slovy a jeho Slova se zpětně staly mou inspirací. Nazývám to „Objevení Božího záměru“. V jakékoli konkrétní situaci, jen co si uvědomím Boží záměr, cítím proudící moc ve svém těle a jednám podle toho. A tak i dnes se skrze mne stále dějí divy a zázraky.

Když jsem poprvé začal vést probuzenecká setkání, šířil evangelium a uzdravoval nemocné, několik starších služebníků a věřících mě povzbudilo, ale někteří mě varovali, že i jiní činili divy a znamení v minulosti, avšak vytrvali jen několik roků. Nejdříve jsem si myslel, že skutky těchto lidí byly důkazem pravé služby, ale mylil jsem se z několika důvodů, které jsou vysvětleny v Bibli:

Předně, proud jejich nadpřirozené moci byl přerušen, protože se za to dál nemodlili:

„Potom k Ježíši přistoupili učedníci a v soukromí se ho zeptali: Proč jsme ho my nemohli vyhnat? Ježíš jim řekl: Kvůli své nevěře. Amen, říkám vám, když budete mít víru jako hořčičné zrnko, řeknete této hoře: Přejdi odsud tam, a ona přejde a nic pro vás nebude nemožné. Ale tento druh démonů nevychází jinak než skrze modlitbu a půst.“ (Mt 17:19-21) Za druhé, neznali Bibli:

„Bůh není člověk, aby lhal, ani lidský syn, aby litoval. Zdáli řekne, a neučiní, promluví, a nedodrží?“ (Nu 23:19)

„neboť u Boha nebude nemožné žádné slovo.“ (Lk 1:37) Za třetí, neměli víru: *„Pro věřícího je možné všechno.“* (Mk 9:23) *„Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i na věky.“* (Žd 13:8) Byl jsem rozhodnut, že budu udržovat v

rovnováže tyto tři zásady: modlitbu, poznání a víru, a že je budu uvádět do praxe. Zatímco mnozí jiní v minulosti jednali v nevěře, já věřil a poslouchal Boží slovo v jakémkoliv případě a moc Pánova ve mně pracovala uplynulá tři a půl desetiletí.

Teď učím jiné jak rozumět Bibli, jak jí věřit, jak jí poslouchat, přijímající každé slovo jako pravdu. Věřím tomu, že čím víc známe, spoléháme se na to a posloucháme Bibli, tím víc zaslíbení z ní prožíváme a tím víc objevujeme Boží záměr v jakékoli situaci, a také dáváme příležitost Bohu, aby nám pomohl.

Myslím si, že apatie a agónie moderních církví spočívá v jejich nedostatku apoštolské moci k vyhánění zlých duchů, což je jedno z Pánových přikázání, které nám dal a jehož realizace je jen záležitostí používání této lehké dostupné moci. (Mt 10:7,8)

Učím též jiné, jak používat přímluvu popsanou v evangeliích a v epištolách, aby mohli vykonávat stejná znamení, která činila i prvotní církev.

Myslím si, že církve, které ztratily svou horlivost k misiím, umírají. Misionáři jdou do jiných míst jako živé bomby. Bomby explodují a vysílají úlomky všemi směry, proto bychom se neměli bát umřít na cizí půdě.

Modlitbu považuji za naše největší požehnání, naše největší dědictví od Pána. Věřím, že Duch Svatý se nedává poznat těm, kteří ho omezují pochybností nebo zanedbáváním modlitby. Zním jediný návod, jak se modlit, jak uchopit moc modlitby, je jednoduchý a základní: Čtu Bibli a věřím jí.

Také si myslím, že jsem autorem vlastní osobnosti, je to moje mistrovské dílo. Mou hlavní slabinou je nesmělost, ale má vůle přemáhá většinu ostatních slabostí mé osobnosti.

Víra pochází z dodržování mých slibů Bohu, důvěra pochází z mého nitra, důvěryhodnost pochází od druhých lidí. Věřím, že je tu probuzení a Bůh hledá někoho s vírou, důvěrou a důvěryhodností, někoho, kdo je podle jeho srdce.

Přes mou upřímnou touhu sloužit jen Pánovi, jsou v mém životě období, kdy hřeším, ale sotva si uvědomím, že jsem udělal něco, co se mu nelíbí, okamžitě činím pokání a prosím ho, aby mi odpustil. Potom jdu dál, nežiji v jámě zármutku.

S hlubokým uznáním musím konstatovat, že kdyby se Kang Soon, tato nádherná žena modlitby, za mne neprovdala, byl bych dnes ve zcela beznadějně situaci. Je velmi pokorná, daleko víc než já.

Nemusel jsem se soustředit ani na to, jak bude Sung Hyun reagovat na všechna ta neštěstí, která nás postihla, neboť po celý ten čas si udržel vynikající výsledky na univerzitě v Soulu. Ucházel se o studium angličtiny a psychologie, pak se podrobil nevyhnutelným jednoletým vstupním kurzům na teologický seminář Oxford Manchester, kde se teď připravuje na konečné vyzbrojení do církve „Sung Rak“.

Zatím mne Duch Svatý pudí každý den popsat své hříchy a nedostatky týdne na zadní stranu nedělního bulletinu „Sung Rak“, abych ukázal shromáždění, že jsem jen jeden z nich, a nasměroval jejich pohled jen na Pána Ježíše Krista, který jediný je hoden jejich cti a chvály.

V co naše církev „Sung Rak“ doufá? Doufáme, že budeme žít své životy podle Božího plánu a že až náš Pán Ježíš Kristus znovu přijde, postavíme se před něho bez zahanbení. Nadějeme se pochvaly od něho, ale i tak bude naprosto správné poklonit se mu a vyznat před Králem Slávy: „Pane, jsem tvůj neužitečný služebník“.

Hnutí Beroa

Berea Movement

Hnutí Beroa může být spolehlivým vodítkem pro ty křesťany 21. století, kteří nemají zaručen úspěšný křesťanský život kvůli tomu, že nerozumí duchovnímu světu.

Za prvé, Hnutí Beroa je následovníkem bible. Členové tohoto hnutí zkoumají Boží slovo a věří v univerzálnost Boží moci. Je to hnutí laiků. Za druhé, laici jsou mocní podporovatelé Boží církve. Církev Sungrak v Seoulu se prostřednictvím Akademie Beroa zaměřuje na výchovu 10.000 laických vedoucích. A konečně, je to hnutí novozákonní církve. Ztělesňuje plnost milosti a pravdy stejně jako církev Nového zákona.

Cílem hnutí Beroa je být pokorný v přítomnosti Božího slova. Mnozí členové tohoto hnutí jsou aktivní nejen v Koreji, ale i na různých místech světa. Na základě bible sloužíme Bohu poslušně těmi talenty, které nám byly dány.

Hnutí Beroa trvající na svobodě víry, pravdivé analýze bible a teologie, zpřístupní nový základ v historii křesťanství. Snaží se rovněž rozšířit takovou církev Ježíše Krista, která by neomezovala moc Ducha svatého.

www.sungrak.or.kr

Mezinárodní institut Beroa

Berea International Institute (BII)

BII je hlavním úřadem Misie 21. století církve Sungrak v Seoulu a vede Berojské hnutí ve světě.

BII pečuje o zahraniční misii církve Sungrak v Seoulu. Skládá se z pěti oddělení: Oddělení generálních záležitostí, Oddělení podporování misie, Oddělení mezinárodní pomoci, Oddělení podpory tréninku a zahraniční farnost (od srpna 2002).

BII podporuje všechny zahraniční mítinky a semináře Dr. Ki Dong Kima, řídí pracovníky, financuje zahraniční misii a překládá spisy Dr. Kima. Součástí této práce je také výroba, zásobování a kontrola dalších materiálů v cizích jazycích. Nadto je jejím úkolem vést domácí stránky (Home Pages) v cizích jazycích, zajišťovat Beroa trénink pro zahraniční křesťanské vedoucí, plně zaopatřovat křesťanské služebníky v zahraničí a podporovat místní církve, pobočky Berojské akademie, a zřizování misijních budov v jiných zemích.

Základy zahraniční politiky církve Sungrak se dají vyjádřit takto: „U místních lidí, pro místní lidi a z místních lidí.“ Zve zahraniční křesťanské vedoucí a připravuje je v Berojské akademii tak, aby mohli po svém návratu rozšířit Berojské hnutí v jejich vlastních zemích.

Až toto hnutí - hnutí návratu do bible a návratu k životu podle Boží vůle - utěší duchovní žízeň světa a než bude Pán soudit, zda-li jsme nám dané talenty dobře využili, BII bude pokračovat v uskutečňování Berojské misie 21. století.

e-mail: bii@hotmail.com tel: 82-2-831-0296 fax:
82-2-831-0297

Misijní sdružení Literatura Beroa

Berea Literature Mission Association (BLMA)

BLMA zahájila svou činnost v církvi Sungrak v Seoulu v létě 1986.

Je to naddenominační misijní sdružení pro literaturu. Berojské publikace zásobují svět pravdou Božího slova.

Berojské publikace od Dr. Ki Dong Kima chrlí život z Božího slova jako vodopád a předvedením přesného poznání Boha vedou k pokání křesťany, kteří jsou ztraceni v mysticismu a humanismu.

Členové BLMA jsou zapojeni do literární misie Dr. Ki Dong Kima. Touto misíí bude Boží slovo bez jakéhokoli překrucování rozestřeno až na sám konec země.

Upřímně si přejeme, aby jste skrze četbu Berojské literatury získali zkušenost svobody a života v pravdě, která je dosvědčena Duchem svatým. Díky této zkušenosti budete uschopněni k tomu, abyste oslavovali Boží jméno.

www.bereapress.co.kr

Haechoon Cho 294-002157-01-001 (Woori Bank)

Semone (Mlčící)

Ki Dong Kim

© 2002 Velvyslanci na místě Kristově, Plzeň

Původně vydáno jako Semone (Shee Mu Own) © 1996 by Ki Dong Kim. Vydalo nakladatelství Treasure House, P.O. Box 310, Shippensburg, PA 17257-0310, U.S.A.

Překlad: Vlasta Hornová Tisk: PBTisk Příbram TS: 00
(křesťanství)

Semone (Mlčící)

동일하시니라
예수 그리스도는
어제나
오늘이나
영원토록

Zlomený a vylitý: Cesta Korejce s Ježíšem

Srádající a s chorobnými sklony k sebevraždě, mladý, ale se silnou vůlí, zápasil Ki Dong Kim se zajikáváním a silnou krizí osobnosti, zázrakem přežil hepatitidu (zánět jater), ale také japonskou okupaci a korejskou válku.

Mnoha pokořujícími, ale i radostnými zážitky v Boží ruce, stal se nádobou, kterou Bůh mohl rozbít a zformovat pro své vlastní účely, aby mu sloužil jako světově uznávaný řečník, hovořící o principech církevního růstu a principech života vedeného Duchem, a také jako autor 130 knih a pastor největšího baptistického sboru v dějinách, církve „Sung Rak“ (Svatá radost) v Soulu v Koreji, kde každý z 80 000 dospělých členů je povoláný sloužit svým individuálním obdarováním.

„Jsem přesvědčen, že život bratra Kima, objevený tímto životopisem, bude prospěšný Kristovu tělu.“

John Wimber, zakladatel
Asseociation of Vineyard Churches

„Je to skutečně z nebes darovaný životní příběh o Boží milosti.“

Terry Lindvall, prezident
Regent University

„Toto je příběh, který otřese nejhrolivějšími letničními a nejkonzervativnějšími presbyteriány.“

Kenneth N. Taylor, zakladatel,
prezident Tyndale House Publishers

Židům 13,8